

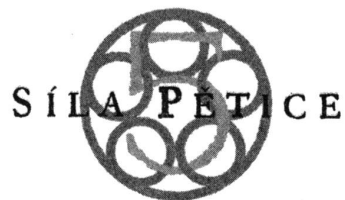
ANTHONY
HOROWITZ

SÍLA PĚTICE

Temnota

Jedině Pětice stojí v cestě věčnému chaosu...

ANTHONY
HOROWITZ

Temnota

Přeložila Eva Brožová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.

Ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v
roce 2009

Bořivojova 75, Praha 3

Text copyright © 2007 Stormbreaker Productions Ltd

Power of 5 logo™ © 2007 Walker Books Ltd

All rights reserved.

Z anglického originálu *Nightrise*

(First published 2007 by Walker Books Ltd, London)

přeložila © 2009 Eva Brožová

Redakce textu: Zuzana Rehořová

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Grafická úprava obálky © 2009 Jan Matoška

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7381-490-8

PŘEDCHOZÍ UDÁLOSTI...

V *Zlověstné hvězdě* se Mattovi s Pedrem nepodařilo uzavřít druhou bránu, kterou objevili v poušti Nazca, a Staří – dávné síly zla – pronikli znovu na svět.

Když Matt tuhle bitvu prohrál, pochopil, že jeho jedinou šancí je najít další tři Strážce brány: dva chlapce a dívku. Společně budou mít konečně sílu Staré porazit a zachránit svět před chaosem a zkázou.

Temnota, třetí kniha série, začíná v červnu, několik týdnů před koncem *Zlověstné hvězdy*. Staří vědí, jakou má Pětice moc – jejich služebníci po dětech už pátrají a snaží se za každou cenu zabránit, aby se setkaly.

V této knize existují tři světy. Ten současný; svět, jaký býval kdysi dávno, zhruba před deseti tisíci lety; a zvláštní snový svět, který je propojuje.

OBSAH

1	Neuvěřitelná show	6
2	V zákulisí	15
3	Neonové vězení	22
4	Desátá ulice	34
5	Pohřešované děti	47
6	Videokonference	53
7	Jamieho příběh	63
8	Ošklivé myšlenky	76
9	Přátelé na vysokých místech	87
10	Silent Creek	99
11	Dvacátý pátý červen	113
12	Blok	125
13	Orlí výkřik	135
14	Jizva	145
15	V rozbořeném městě	156
16	Mráz	170
17	První kruh	182
18	Pod hvězdami	194
19	Řeka	202
20	Zpátky v Renu	212
21	Rodný syn	221
22	Jeskyně	236
23	Odlety	247
	Poděkování	250

NEUVĚŘITELNÁ SHOW

Dva muži v černé limuzíně divadlo už jednou objeli. Teď zastavili na opačné straně ulice, naproti hlavnímu vchodu. Venkovní teplota dosahovala téměř třiceti stupňů, ale v autě bylo jako v chladničce, protože klimatizace běžela na plný výkon. Mlčky seděli a čekali. Pracovali spolu už mnoho let a vzájemně sebou pohrdali. Neměli si co říct.

Divadlo se nacházelo na severním konci Rena v Nevadě. Šlo o hranatou budovu z červených cihel s jediným vchodem a bez oken, a nebýt neonového poutače na průčelí, člověk by ji klidně považoval za banku nebo možná kapli. Původní nápis zněl THE RENO PLAYHOUSE, neboli DIVADLO RENO, ale polovina písmen nesvítla, a tak muži, kteří parkovali ve Virginia Street, viděli v ubývajícím světle blikat slova: HERE LOSE, tedy ZDE ZTRACENI.

Ve městě, které se specializovalo na hazardní hry, kde jako by v každém druhém domě sídlilo kasino a ve všech hotelech, barech a dokonce i v prádelnách stály výherní automaty, divadlo nepatřilo k nejvyhledávanějším místům. V té cihlové budově se ostatně navzdory jejímu názvu divadlo nikdy nehrálo. Poskytovala totiž dočasné útočiště dlouhé řadě podprůměrných umělců: zpěvákům a tanečníkům, kouzelníkům a komikům, kteří byli kdysi dávno – krátce – slavní, ale od té doby o nich nikdo neslyšel. Byl to ten druh lidí, kteří každý večer vstupovali na jeviště a snažili se bavit diváky – ti však mysleli jen na peníze, které vyhrají, nebo ještě hůř, na peníze, o které už přišli.

Další představení mělo začít za hodinu. Oba muži si už zakoupili vstupenku – ale než zamířili dovnitř, chtěli si něco ověřit. Nemuseli čekat dlouho, pouhých pár minut. Muž na sedadle řidiče náhle ztuhl.

„Tamhle jsou,“ vyhrkl.

Z autobusu právě vystoupili dva chlapci v plandavých džínách a tričku. Oba měli na zádech batůžek. Na první pohled

bylo zřejmé, že jsou dvojčata a je jim asi čtrnáct let. Byli velice štíhlí – ve skutečnosti vypadali podvyživeně. Měli černé vlasy rovné jako hřebíky, které jim sahaly na krk, a tmavohnědé oči. Jeden byl o pár centimetrů vyšší a pár kilo těžší než druhý. Něco řekl a jeho bratr se rozesmál. Potom zahruli za roh a zmizeli.

„To byli oni?“ zeptal se muž vedle řidiče.

„Jo, to byli oni,“ přisvědčil řidič.

První muž pokrčil rameny. „Nepřipadají mi tak moc zvláštní.“

„To říkáte vždycky, pane Hovey. Ale člověk nikdy neví. Možná právě tihle kluci budou ti praví...“

„Pojďme se něčeho napít.“

Do začátku představení jim zbývala hodina času, ale v Renu byla spousta barů a možná také vhodí pár mincí do výherního automatu. Měli za sebou náročný den. Řidič se naposledy podíval na budovu divadla a pokýval hlavou. Měl dobrý pocit. Tentokrát najdou to, co hledají.

Nastartoval a auto se rozjelo.

*

Představení, které se v divadle hrálo – už více než šest měsíců –, se nazývalo *Neuvěřitelná show*. Vedle vchodu visel skleněný panel s černobílým plakátem, na kterém byly nakreslené oči a čelo jakéhosi hypnotizéra nebo kouzelníka. Nad nimi se vznášely jeho ruce – tělo chybělo – a prsty ukazovaly na diváka. Na plakátě stálo:

DON WHITE UVÁDÍ:

**NEUVĚŘITELNÁ
SHOW**

V životě se setkáme s mnoha jevy,
které si nedokážeme vysvětlit, schopnostmi,

které existují na hranici našeho vědomí.
Odvážíte se na cestu do světa paranormálních jevů?
Nechte se ohromit! Nechte se zmást!
Na tohle představení nikdy nezapomenete.

ÚČINKUJÍ:
Swami Louvišni – světoznámý indický fakír
Bobby Bruce – slavný hypnotizér
Pan Marvano – špičkový iluzionista
Zorro – eskamotér
Scott a Jamie Tylerovi – dvojčata-telepati

Začátek představení: 19.30 hod. a 21.30 hod.
Vstupné: 35\$ – 55\$ (senioři mají poloviční slevu)

Do půl osmé se shromáždil na chodníku před vchodem hlouček diváků a čekali, až se otevrou dveře. Bylo jich asi padesát. Většinu z nich přilákaly do divadla letáky, které dostali od recepčního hotelu, v němž bydleli. Letáky slibovaly: „Sleva 5 dolarů – pouze tento týden.“ Ve skutečnosti platila tato sleva vždycky. Stejně letáky se rozdávaly po celou dobu, co byla *Neuvěřitelná show* na programu, a recepční doporučovali vystoupení jen proto, že za to dostávali provizi. Obdrželi pět dolarů za každou vstupenku, kterou prodali.

Obecenstvo už začínalo pochybovat, že je představení alespoň trochu ohromí a zmátne. Špinavá omítka, rozbitý neonový nápis a amatérský plakát velké naděje nevzbuzovaly. Na druhou stranu, Reno nenabízelo moc jiné zábavy, která by se dala pořídit za třicet dolarů, a na to, aby požádali o vrácení vstupného, už bylo asi pozdě. Náhle se zevnitř ozval lomoz. Dveře se otevřely a dav se jako jeden muž hnul dopředu. Ve foyer se prodávaly cukrovinky a nápoje, ale byly tak předražené, že si nikdo nic nekoupil. Návštěvníci téměř neochotně předkládali vstupenky a vcházeli úzkým průchodem do sálu.

V divadle se nacházelo dvě stě sedadel; stála v půlkruhu kolem vyvýšeného dřevěného pódia, které zakrývala červená opona – potrhaná a vybledlá. Přesně v půl osmé se z amplionů ozvala ryčná hudba, opona se zvedla a na jevišti se objevil snědý vousatý muž ve slunečních brýlích a turbanu.

„Dobrý večer, dámy a pánové,“ zahlaholil. „Jsem Swami Louvišni z Kalkaty a nesmírně mě těší, že zde mohu vystupovat.“

Nic z toho nebyla pravda. Byla to prostě první lež z mnoha.

Indický fakír byl samozřejmě podvodník. Ve skutečnosti se jmenoval Frank Kirby a nikdy nebyl dál na východě než v New Yorku. Jeho umělecké jméno pocházelo z příběhu o Tintinovi a triky z knížky, kterou v devatenácti letech ukradl v knihovně. Bobby Bruce byl nezaměstnaný herec a nikdy nebyl slavný. Pan Marvano, iluzionista, byl opět Frank Kirby, ale bez plnovousu a brýlí – a používal jiný hlas. Zorro byl opilec.

Dnešní obecenstvo neprojevovalo příliš velké nadšení. Léto už zaútočilo plnou silou, přes poušť vanuly horké větry a klimatizace v budově pracovala pouze na poloviční výkon. Lidé na sedadlech téměř usínali. Když se fakír uvelebil na lože z hřebíků a eskamotér se vyprostil ze zamčené truhly, zdvořile zatleskali. Nicméně iluzionistu téměř nevzali na vědomí, přestože zničehonic vykouznil – v prázdné kleci – obrovského psa. Možná věděli, že v Las Vegas, jen pár set mil odtud, vystupují kouzelníci, kteří totéž umějí se slony a bílými tygry.

Než vyšel na pódium poslední účinkující, diváci toho očividně měli plné zuby. Někteří z nich už odešli. Jenže když se hudba ztišila, světla potemněla a pak se naposledy rozzářila, cosi se v divadle změnilo. Stávalo se to každý večer. Jako by lidé náhle vycítili, že konečně přijde něco z toho, co sliboval plakát.

Na jevišti se objevila dvojčata, nyní v tmavých kalhotách a černých, u krku rozepnutých košilích. Vyšší chlapec se s neskrývaným nepřátelstvím zadíval do oslňujících reflektorů.

Vypadal jako pouliční rváč a skutečně měl na jedné tváři velkou modřinu. Jeho bratr působil přátelštějším, milejším dojmem. Možná proto, že si pozornost obecnstva vychutnával. Ujal se slova.

„Dobrý večer,“ začal. „Jmenuju se Jamie Tyler.“ Ukázal na druhého chlapce, který stál bez hnutí vedle něho. „A tohle je můj bratr Scott. Oba odjakživa víme, na co ten druhý myslí. Občas je to nepříjemné – když se některý z nás snaží sbalit dívku...“

To nebyla jeho slova. Měl je ve scénáři a osobně mu nepřipadala ani trochu vtipná, ale přinutil se k úsměvu. Diváci teď poslouchali o něco pozorněji. Viděli plakát. Dvojčata-telepati. Nicméně netušili, že budou tak mladí.

„Teprve nedávno jsme odhalili pravdu,“ pokračoval Jamie. „Nejenže víme, co si ten druhý myslí. Jsme skuteční telepati, navzájem propojení způsobem, který věda nedokáže pochopit ani vysvětlit. A právě to vám dnes večer předvedeme. Začneme tímhle.“

Zatímco mluvil, kulisák přinesl stůl se štosem novin. Bylo tam dvacet různých výtisků ze všech koutů Spojených států. Na stole ležely ještě další rekvizity. K těm se Jamie dostane později.

Ted' zvedl jedny noviny a došel k přední řadě sedadel. Zastavil se před mohutnou ženou s kudrnatými vlasy, která měla na sobě růžové legíny a tričko s nápisem „♥ Reno“. „Vybrala byste si prosím jedny noviny?“ požádal ji Jamie. „Jakékoli.“

Žena přišla na představení s manželem. Když do ní šťouchl, vytáhla výtisk z prostředku hromady. Šlo o *Los Angeles Times*.

„Děkuji,“ řekl Jamie. „Tyhle noviny mají několik částí. Laskavě si jednu zvolte a podejte ji manželovi.“

Žena to udělala. Rozhodla se pro přílohu Přehled důležitých událostí.

„A teď z ní prosím vytrhněte jeden list a podejte ho pánovi, který sedí za vámi,“ instruoval ji Jamie.

Byl šťastný, že za ní někdo sedí. Věděl, že při špatné návštěvnosti by musel projít tři nebo čtyři řady, aby našel třetího diváka.

Stránku dostal do ruky korejský turista, který přišel do divadla s manželkou a dcerou. Jamie doufal, že umí anglicky. Vytáhl propisku. „Na každé straně tohoto listu je více než tisíc slov,“ oznámil. „To znamená, že si můžete vybrat ze dvou tisíc slov. Mohl byste jedno z těch slov zakroužkovat? Může být v nadpisu nebo inzerátu. To je jedno. Záleží jen na vás.“

Korejce se usmál a něco pošeptal manželce. Pak vzal propisku, zakroužkoval nějaké slovo a podal noviny Jamie. Ten se na ně podíval, ale neřekl je nahlas – místo toho si v duchu přečetl celý odstavec:

Nejnovějším trendem v Los Angeles je pohřeb
ohleduplný k životnímu prostředí.
Slavné osobnosti usilují o to,
aby odešly ze světa ekologickým způsobem.

Jedno slovo bylo v kroužku. Jamie se na ně podíval a Scott, který stál dosud mlčky na pódiu, poprvé promluvil.

„Pohřeb,“ řekl.

Jamie ukázal noviny Korejci. „Je to správně?“ zeptal se.

„Ano... Ano!“ Muž byl v šoku.

Poprvé za večer se ozval hlasitý, upřímný potlesk. Musel to být samozřejmě trik. Všechno, co obecnost viděla, byl trik. Ale jak ho chlapci provedli? Kudrnatá žena i její manžel si mohli svobodně vybrat. Muž, který seděl za ní, si mohl zvolit jakékoli slovo. Ti chlapci mají zřejmě skryté mikrofony. Můžou být spojeni vysílačkou. Ale k čemu by jim to bylo? Jamie neřekl žádné slovo. Jen se na stránku podíval.

Než potlesk utichl, Jamie se vrátil na pódium.

„Ted' budu potřebovat pomocníka na jevišti,“ pronesl a ukázal na manžela kudrnaté ženy. „Mohl bych vás poprosit, pane?“

Muž se zvedl a zamířil k němu nahoru. Scott se nepohnul. Kromě okamžiku, kdy oznámil zakroužkované slovo, stál nehybně jako socha. Chlapec vyřezaný ze dřeva. Jamie došel ke stolu, zvedl další rekvizitu a uvítal přicházejícího muže.

„Hodlám bratrovi zavázat oči,“ vysvětlil. „Chci, abyste se přesvědčil, že skutečně nevidí. Když už jste tady, byl bych taky rád, kdybyste zkontroloval, že nemá žádné skryté mikrofony. Že nemá nic v uších.“

Muž přistoupil ke Scottovi a přejel mu prstem za ušima. Chlapci se na okamžik mihlo něco v očích. Tenhle ponižující akt musel snášet dvakrát za večer, každý den – a nedokázal se s ním smířit. Ale muž si toho nevšiml.

„Je čistý!“ oznámil.

Několik lidí se rozesmálo. Skvěle se bavili. Nemohli se dočkat, co přijde dál.

Muž podle Jamieho pokynů položil Scottovi na oči dvě mince. Byly to staré anglické pence, větší než ty současné. Pak mu zavázal oči a nakonec mu přetáhl přes hlavu černou kuklu. Vypadala jako kápě odsouzence k smrti. Úplně mu zakrývala oči, nos a vlasy, ale měla otvor pro ústa.

Jamie zamířil mezi diváky. Zastavil se před plavovlasou dívkou v obepnutých šatech. Vedle ní seděl její přítel a měl ruku na jejím stehně.

„Můžete mi půjčit něco z kabelky?“ požádal ji Jamie.

„Něco z kabelky?“ Dívka se krátce zasmála a pohlédla na přítele. Když jí dal kývnutím svolení, vytáhla lesklou věc a podala ji Jamiemu, který si ji položil na dlaň.

„Je to svazek klíčů,“ řekl Scott.

Jamie zvedl klíče do vzduchu, aby je všichni viděli. Diváci opět zatleskali. Několik lidí si povídalo, něco si šeptali a nevěřicně vrtěli hlavou.

„Ted' úkol trochu ztížíme,“ pronesl Jamie. „Má tady někdo vizitku? Co třeba vy, pane?“

Zastavil se před dvěma muži, kteří seděli vedle sebe. Všiml si, že mají na sobě stejné obleky z hnědého plátna, což bylo samo o sobě zvláštní, protože v Renu nikdo takhle elegantně oblečený nechodil. Na druhou stranu, při tomhle výstupu se vždycky snažil oslovit někoho v saku. Ze zkušenosti věděl, že takový muž bude mít pravděpodobně náprsní tašku a v ní vizitku. Ženy potřebovaly víc času, protože ji hledaly v kabelce. Výstup měl trvat osmnáct minut. Jestli Jamie vymezenou dobu přetáhne, dostane facku. Nebo ještě něco horšího.

Jamie čekal, až muž sáhne do kapsy, ale když se nepohnul, podíval se na něj. A okamžitě věděl, že udělal chybu. V tu chvíli zalitoval, že si nevybral jakoukoli jinou řadu než tuhle. V sále panovalo dusné, otupující vedro, protože klimatizace jako obvykle moc nefungovala. Ale když na toho muže pohlédl, měl pocit, jako by mu někdo chrstl do obličeje studenou vodou.

Nemohl za to jen jeho vzhled. Jamie se při představeních setkal s mnoha nepříjemně vyhlížejícími lidmi – občas ho dokonce napadlo, jestli je do zdejšího divadla něco nepřitahuje. Ale tenhle muž byl víc než ošklivý. Bylo na něm cosi nelidského, na tom, jak na Jamieho upíral světlonce modré oči: tak světlé, až byly téměř bezbarvé. Muž měl úplně holou hlavu, ale vlasy mu nevypadaly stářím – ani si je neholil. Dokonale lesklá lebka vyvolávala dojem, jako by na ní vlasy nikdy nerostly. A jeho obličej působil stejně. Plešoun neměl obočí ani strniště na tvářích nebo na bradě a celá tvář připomínala masku, která pevně přiléhala k obličejovým kůstkám, držela je pohromadě, ale neumožňovala vyjádřit žádné emoce. Měl také velice malé, bílé zuby, které vypadaly jako umělé.

„Chce tvoji vizitku,“ řekl tichým, skřípavým hlasem s jižanským přízvukem muž, který seděl vedle něho.

Ten vlasy měl, černé, rozčuchané a svázané do culíku, stejně jako chomáčovité vousky, které mu rašily ve tvaru

trojúhelníku těsně pod spodním rtem. Na nose mu trůnily plastové brýle se zrcadlovými skly, takže mu nebylo vidět do očí. Páchl levnou vodou po holení, která se marně snažila zamaskovat fakt, že by se měl častěji převlékat a mýt. Jamie nedokázal určit, zda je mladší nebo starší než jeho společník. Jejich věk se totiž nedal odhadnout.

Jamie si uvědomil, že uplynulo několik vteřin a nic se nestalo. Stísněně polkl. „Vizitku, prosím,“ opakoval.

Ticho se prodlužovalo. Jamie se už chystal odejít. Určitě najde někoho jiného, kdo bude ochoten spolupracovat. Ale vtom plešoun pokrčil rameny a sáhl do saka.

„Jasně že mám vizitku,“ pronesl.

Vylovil peněženku, otevřel ji, vyndal z ní bílou kartičku a chvíli ji držel mezi špinavými, rozpraskanými prsty, jako by přemýšlel. Potom ji podal Jamiemu. Bylo na ní jméno a název společnosti.

Colton Banes

KORPORACE TEMNOTA

Pod tím stála adresa a telefonní číslo. Písmo bylo natolik drobné, že je Jamie nedokázal v přítomnosti rozluštit.

Muž se na něj zvědavě díval, téměř jako by se mu snažil vidět do hlavy. Jamie se silou vůle otočil zpátky k pódiu. Pokusil se promluvit, ale vyschlo mu v krku. Polkl a zkusil to ještě jednou.

„Scotte, můžeš mi říct, pro koho tento pán pracuje?“ zavolal.

Ticho. Co se to děje?

Pak Scott promluvil: „Už to mám, Jamie. Pracuje pro korporaci Temnota.“

Muž se usmál. „Naprosto správně,“ řekl nahlas, takže ho slyšelo celé divadlo. Ale Jamiemu připadalo, že se mu ten hlas téměř vysmívá, jako by mu bylo naprosto jedno, jestli se trik povedl. „Ten chlapec to zvládl na jedničku.“

Tentokrát se ozval ještě větší potlesk. V divadle zbylo pouhých čtyřicet pět lidí, ale tahle část představení na ně hluboce zapůsobila. Byla to jediná skutečná záhada, kterou za celý večer viděli. Ještě o mnoho dní později dumali, jak to ti chlapci dělali. A pravdu nikdo z nich neuhodl, přestože šlo o jediné možné vysvětlení a měli je přímo před sebou. Dvojčata nepoužívala mikrofony ani tajné signály. Nedostávala znamení ani zprávy ze zákulisí. Trik spočíval v tom, že o žádný trik nešlo. Scott a Jamie si skutečně uměli číst myšlenky.

Ale korporace Temnota to věděla. Proto sem dnes večer poslala tyhle dva muže. Aby to viděli na vlastní oči.

Bylo na čase, aby Scott s Jamiem zmizeli.

V ZÁKULÍ

Představení skončilo. Scott s Jamiem měli půl hodiny volno, než začne další, a tak zamířili zpátky do šatny. Kolem celého pódia se táhla úzká chodba ve tvaru L s únikovým východem na konci, kterou osvětlovalo tvrdé světlo zářivek. Jako obvykle museli projít kolem kostýmů, košů a rekvizit, které už byly připravené na následující vystoupení. U zdi stálo opřené fakírské lože Swamiho Louvišního a vedle ležely Zorroy řetězy a svěrací kazajka. Pak minuli krávu z papírové drti a rozbitý klavír, kterému chyběla většina kláves – kráva a klavír tu zbyly po nějakém jiném představení. Jednu stranu chodby tvořila holá cihlová zeď, vysoká asi deset metrů – ve skutečnosti šlo o zadní stěnu jeviště. Na opačné straně se nacházela řada dveří, které vedly do malých, čtvercových místností. V zákulí se vznášel zápach smažených hranolků, protože za divadlem byl motel, jehož kuchyň se nacházela přímo naproti. Když chlapci po představení odcházeli domů, často vídali, jak venku postává filipínský personál v proužkovaných zástěrách a bílých papírových čepicích a pokuřuje.

Cestou do šatny náhle uslyšeli zakňučení a z jedné dveří vyběhl pes. Byl to desetiletý německý ovčák, slepý na jedno oko. Patřil Frankovi Kirbymu, který ho používal, když vystupoval jako pan Marvano, špičkový iluzionista. Pes dvakrát za večer sedával za tajným zrcadlem a čekal, než se objeví v kleci.

Jamie se sklonil a popleskal ho po hlavě. „Seš hodnej kluk, Jaggere,“ řekl. Jeho majitel ho pojmenoval po zpěvákovi skupiny Rolling Stones. Jamie netušil proč.

„Hej – Jamie!“

V šatně byl Frank Kirby a u stolu seděl Zorro se skleničkou a napůl prázdnou láhví whisky před sebou. Jamie doufal, že se eskamotér zatím moc neopil. Jednou večer se nechal Zorro s pouty na ruku a svázaný řetězy zamknout do

truhly, kde okamžitě usnul. Za trest přišel o týdenní plat. Zorro a Kirby se spolu přátelili. Oba byli rozvedení, oběma bylo kolem padesáti a – Jamie se té myšlence nedokázal vyhnout – oba byli ztroskotanci.

„Co je, Franku?“ zeptal se. Opřel se o dveře a ucítil, že se mu Scott protáhl za zády.

Nezastavil se.

„Prej asi zvedneme kotvy.“ Kirby měl neustále ochraptělý hlas. To, že vykouřil třicet cigaret denně, mu rozhodně neprospívalo. „Dozvěděl jsem se, že máme v Renu končit. Nevíš o tom něco?“

„To slyším prvně,“ odpověděl Jamie.

„Možná by ses mohl zeptat svého strejce Dona. Nikdy nám nic neřekne!“

Jamie měl chuť namítnout, že ani jemu Don White nikdy nic neřekne. Ale proč se namáhat? Frank to dobře věděl. A tak pokrčil rameny a vešel do sousední místnosti.

Scott ležel na posteli se špinavou matrací a proužkovanou přikrývkou. Uprostřed stál stůl a dvě židle. Všechny šatny byly stejné: čtvercové, s jedním oknem, které mělo výhled na parkoviště před motelem na opačné straně ulice. V každé se nacházelo umyvadlo a zrcadlo lemované žárovkami. V některých místnostech žárovky dokonce svítily. Jamie se podíval na bratra, který zíral do stropu. Na stole byly dva staré komiksy a napůl vypitá láhev koly. No právě. Mezi představeními neměli co dělat. Někdy si povídali, ale v poslední době Jamiemu připadalo, jako by se Scott začal stahovat do sebe.

„Frank si myslí, že zvedneme kotvy,“ oznámil Jamie.

„Kam pojedeme?“

„To neříkal.“ Jamie se posadil. „To by bylo skvělé, kdybysme odsud vypadli. Z blbýho Rena.“

Scott se na okamžik zamyslel. Stále upíral pohled na strop. „Já v tom velké rozdíly nevidím,“ opáčil nakonec. „Všude to bude stejné... Nebo horší.“

Jamie se napil koly. Tekutina byla teplá a vyprchaná. Měl pocit, jako by si lokl sirupu. Otočil hlavu a podíval se na bratra. Scott si rozepnul košili, takže mu z ní vykukovalo břicho a hrudník. Na jevišti vypadala košile dobře, ale byla z levného černého nylonu a oba se v ní příšerně potili. Ruce měl volně podél těla. V tu chvíli nevypadal na čtrnáct, ale na čtyřicet.

Jamie si musel často připomínat, že jsou stejně staří. Byli přece dvojčata. Alespoň to věděli jistě. Přesto si nemohl pomoci a považoval Scotta za svého staršího bratra. Nesouviselo to jen s jejich rozdílnou výškou a váhou. Scott se o něj totiž odjakživa staral. Prostě to nějak vyplynulo ze situace. Když spali v nějakém zchátralém hotelu nebo karavanu někde v zapadákově a Jamieho trápily zlé sny, Scott ho vždycky uchlácholil. Když měl hlad, Scott sehnal jídlo. Když se k němu Don White nebo jeho žena Marcie chovali ošklivě, Scott ho bránil.

Takhle to bylo vždycky. Jiné děti měly rodiče. Jiné děti chodily do školy a volný čas trávily s kamarády. Měly televizi, počítačové hry a v létě jezdily na tábor. Ale Jamie nic z toho neměl – jako by se skutečný život odehrával někde jinde a on byl z něho vyloučen.

Občas Jamie vzpomínal na život předtím, než přišel strýček Don a přinutil je vystupovat v *Neuvěřitelné show*. Koneckonců, nebylo to tak dávno. Ale dny se změnilly v týdny a pak v měsíce a teď měl pocit, jako by všechny jeho ostatní vzpomínky překryla jediná, dlouhá štreka, takže si pamatoval jen omšelé divadelní sály a cirkusové stany, hotely, motely, karavany a obytné přívěsy. Hodiny strávené na prašných silnicích, kdy křížovali Nevadu, neustále na cestě, často v noci, v honbě za dalšími dolary, ať byly kdekoli.

Premítal, jak se mu těch posledních pár let podařilo přežít, aniž se zbláznil. Ale odpověď znal. Ležela na posteli proti němu. Scott byl pevným bodem jeho života, jeho jediným přítelem a ochráncem. Vždycky byli spolu. A vždycky budou. Koneckonců, k „nehodě“ – začátku celého tohoto zlého snu, v

němž jsou teď uvězněni – došlo v okamžiku, kdy se je dospělí pokusili rozdělit. Jamie se podíval na bratra. Vypadalo to, že spí. Nahý hrudník se mu pomalu zvedal a klesal a pokožka se mu leskla potem. Jamie si vzpomněl, co mu Scott řekl tehdy večer v tom velkém stanu na předměstí Las Vegas. Na konci prvního týdne u strýčka Dona, kdy poprvé vystoupili jako dvojčata-telepati.

„Neboj se, Jamie. Zvládneme to. Za pět let nám bude šestnáct. Pak už nám nebudou moct poroučet. Nutit nás, abysme dělali něco, co nechceme.“

„Co podnikneme?“

„Něco vymyslíme. Pojedeme třeba do Kalifornie. Nebo do Los Angeles.“

„Mohli bysme pracovat v televizi.“

„To ne. Udělali by z nás senzaci.“ Scott se usmál. „Možná začneme podnikat... Ty a já.“

„Přinejmenším budeme vědět, co si myslí konkurence.“

„Přesně tak.“ Ta představa Scotta nadchla. „Mohli bysme si to zařídit jako Bill Gates. Vydělat miliony dolarů a pak odejít na odpočinek. Uvidíš. Až nám bude šestnáct, nikdo nás nezastaví.“

Ještě pořád jim zbývaly dva roky. Ale Jamie cítil čím dál větší úzkost. Připadalo mu, že každý další den jejich sen bledne. Scott byl stále zamlklejší a vzdálenější. Dokázal celé hodiny ležet, ale nespál, ani nebyl úplně vzhůru. Jako by z něho něco pomalu vyprchávalo. A Jamie měl strach. Scott byl ten silný. Scott věděl, co dělat. Jamie dokáže dál vystupovat. Dokáže snášet strýčka Dona i každodenní tvrdý život. Děsila ho jediná věc.

Věděl, že to nedokáže sám.

Na opačném konci chodby, v rohové kanceláři, jejíž okna vedla na dvě strany, seděl za stolem Don White. Skoro na něj nedosáhl, měl totiž obrovské panděro. Byl nesmírně tlustý; špeky se mu přes sebe přelévaly, jako by pátraly, kam se ještě

můžou roztáhnout. V místnosti panovala příšerná zima – bylo to jediné místo v divadle, kde fungovala klimatizace –, ale Don měl i tak na přední straně košile a v podpaží vlhké skvrny. Pořád se potil. Byl tak obézní, že mu dělalo problém ujít pouhých deset kroků, a neustále vypadal vyčerpaně. Pod očima měl tmavé kruhy a rty jako ryba, protože ustavičně lapal po dechu. Právě se cpal hamburgerem. Po prstech mu stékal kečup a kapal na stůl.

Proti němu seděli dva muži a čekali, až dojí. Pokud je ten pohled odpuzoval, nedávali to najevo. Jeden byl holohlavý, druhý měl černé vlasy. Oba byli v obleku. Mlčky čekali, než dožvýkal poslední sousto, olízl si prsty a pak si je otřel o kalhoty.

„Tak co tomu říkáte?“ zeptal se konečně.

„Ti chlapci jsou skutečně působiví,“ odpověděl plešoun – Colton Banes.

„Vždyť jsem vám to povídal. Fakt to dokážou. To není trik. Člověku z toho až leze mráz po zádech. Jak kdyby si fakt viděli do hlavy.“ Don se natáhl pro napůl vykouřený doutník a zapálil si. Do vzduchu se vznesla hořká vůně starého tabáku. „Ta ostatní čísla... to je fraška. Ale ti kluci jsou vynikající.“

„Zajímalo by mě, kde jste je objevil.“

„To si nechte vyprávět. Poznal jsem je před třemi lety. Tenkrát jim bylo asi jedenáct. Nikdo netušil, co jsou zač. Když jim bylo několik měsíců, našli je kdesi u jezera Tahoe. Žádná matka. Žádný otec. Pravděpodobně v sobě mají indiánskou krev. Jsou to Paiutové, Washoové, prostě něco takového. Několikrát byli v pěstounské péči, ale nikdy to dlouho nefungovalo. Ani mě to nepřekvapuje. Vy byste se chtěli starat o někoho, kdo vám vidí do hlavy?“

„Oni umějí číst myšlenky i cizím lidem?“

„Určitě. Ale předstírají, že ne, a já je k tomu nedokážu přinutit. Totiž... na jevišti ano. Při představení. Ale jinde ne. Ne ve skutečném životě.“ Don potáhl z doutníku a vyfoukl kouř. „Takže putovali z jedné rodiny do druhé a nakonec

skončili u sestry mé ženy a jejího manžela v Carson City. Ale nedopadlo to dobře.“

„Co se stalo?“

„Žili tam asi rok a pak Ed – švagr – spáchal sebevraždu. Možná to mělo něco společného s těmi dvojčaty. Nevím. V každém případě je chtěl vrátit sociálce. Měl jich plné zuby.“ Spiklenecky se k nim naklonil. „Ed vždycky tvrdil, že je na nich něco divného. Třeba... když jste dali výprask jednomu, bolelo to druhého. Věřili byste tomu? Člověk plácne Scotta a modřinu má na tváři Jamie. Jeden z nich vždycky věděl, co se děje s tím druhým, i když od sebe byli míle daleko. Ed se s tím nedokázal srovnat. Říkal, že si připadá jako v Aktech X. Takže se jich chtěl zbavit a pak už jsem se jen dozvěděl, že je po smrti, švagrová se zhroutila a o ty kluky nikdo nestojí.“

Z doutníku se ulomila hrudka popela a přistála mu na rukávu. Nevšiml si toho.

„A tak jsem se rozhodl, že si je vezmu k sobě,“ pokračoval. „Jsem producentem tohoto představení. Kdysi se jmenovalo *Whiteův svět iluzí*. Ale když jsem ty kluky viděl, když mi došlo, co umějí, přejmenoval jsem je na *Neuvěřitelnou show* a vytvořil z nich závěrečné číslo. Kupodivu si všichni myslí, že je v tom nějaký trik. Tajná znamení a kódy – něco takového. Nejen diváci. Dokonce ani ostatní účinkující nevědí, jak to ti kluci dělají. Není to zvláštní? Nám s Marcií to připadá komické.“

Banes představil druhého muže jako Kylea Hoveyho. Ted' Hovey poprvé promluvil. „Proč je nepošlete do televize?“ zeptal se. „Tak byste vydělal mnohem víc.“

„Jo. Taky mě to napadlo. Mluvil jsem o tom s Marcií. Jenomže jakmile se proslaví, někdo nám je odvede.“ Zaváhal, protože nevěděl, kolik toho může těm dvěma mužům říct. „Vždyť to znáte,“ pokračoval. „Dostali jsme je hlavně proto, že systém pěstounské péče je strašně komplikovaný. Spousta dokumentace, nedostatek zaměstnanců. Alespoň to tvrdí Marcie. Právě teď to vypadá, že na ně všichni zapomněli... A

možná by bylo nejlepší, kdyby to takhle zůstalo.“ Chvilku studoval doutník a zíral do žhnoucího popela. „Navíc, jak už jsem vám říkal, by do toho stejně nešli. Už tak jsem měl co dělat, abych je dostal na jeviště. Musel jsem je seřezat. A pak jsem je držel o hladu. Oznámil jsem jim: „Když nebudete pracovat, nebudete jíst.“ A dokonce i pak odmítali.“

„Jak jste to teda vyřešil?“ zeptal se Banes.

Don White se usmál. „Využil jsem jejich vztahu. Řekl jsem Scottovi, že jestli neudělá, co po něm chci, zbiju Jamieho do krve nebo mu provedu ještě něco horšího. A tak souhlasil – aby svého bratra chránil. A Jamie poslechl, protože mu to přikázal Scott. Tím to skončilo. Teď spolu vycházíme celkem dobře. Jsem jejich strýček Don. Oni vystupují a já se o ně starám.“

„A co škola?“

„V Carson City, když byli u Eda, do školy chodili, ale teď se vzdělávají doma. Stát z toho má radost. Dokonce nám na to dává peníze. Marcie je chytrá. Učí je všechno, co potřebují umět.“ Z doutníku zbýval asi centimetr. Don z něho naposledy potáhl a potom ho uhasil o talíř, na kterém měl hamburger. „Možná máte pravdu,“ připustil. „Možná bych je měl poslat do televize. Mám tohohle divadla plné zuby. Nikoho nezajímá. Nikdo na představení nechodí. Jen se tu rozhlédněte! Máme tu víc švábů než platících diváků. Chci pryč.“

No a jednou jsem byl v baru a slyšel jsem, jak někdo mluví o korporaci, která je ochotná zaplatit slušné peníze za informaci o „zvláštních“ dětech. Zašel jsem k jejich stolu a oni mi řekli její název. Zavolał jsem tam a teď... Jste tady. Scotta a Jamieho jste viděli. Víte, že jsem nelhal. Tak co si o nich myslíte?“

Muž jménem Kyle Hovey pohlédl na kolegu, který upíral na Dona bezbarvé oči. Colton Banes přikývl. „Chceme si je odvézt,“ oznámil.

„Odvézt? Jen tak?“

„Děti často mizí, pane White. Jak jste nám sám právě řekl, tihle chlapci nemají příbuzné ani přátele. Stát Nevada o ně ztratil zájem. Odted' se o ně budeme starat my a nikdo se o tom nedozví.“

„A co peníze?“

„Dáme vám sedmdesát pět tisíc dolarů.“

Don White si olízl rty. To bylo víc peněz, než čekal. Ale přesto mu to nestačilo. „Sedmdesát pět tisíc... Za každého?“ zeptal se.

Colton Banes se na okamžik odmlčel. Ale už se rozhodl. „Samozřejmě. Dohromady tedy sto padesát tisíc dolarů. Ale něco si musíme ujasnit. Ta částka je konečná a nebudete po nich ani po nás pátrat. Pokud o téhle transakci někomu řeknete, vy a vaše žena zmizíte také. V poušti je spousta písku, pane White. Určitě by se vám pod ním nelíbilo.“

„Kdy si je odvezete?“

„Dneska večer. Počkáme s panem Hoveym v divadle. Venku máme ještě dva kolegy. Moc by nám pomohlo, kdybyste chlapce požádal, aby tu po představení zůstali, než odejdou ostatní účinkující. Pak si je vyzvedneme a vyplatíme vám peníze. Souhlasíte?“

„Ano. Samozřejmě že souhlasím.“ Don měl sucho v ústech, ale chtěl se ještě na pár věcí zeptat. „Kdo vlastně jste? Totiž, vím, pro koho pracujete, ale co s nimi zamýšlíte? K čemu je potřebujete?“

„Zřejmě jste neslyšel, co jsem právě řekl,“ odpověděl Banes. „Neznáte nás. Nikdy jste nás neviděl. Ti chlapci už neexistují.“

„Jistě. Dobře. Jak chcete...“

Zvenku dolehla do kanceláře hudba, která vyřvávala z amplionů v sále. Zazvonil zvonek, aby se účinkující připravili.

Za pár minut mělo začít druhé představení večera.

NEONOVÉ VĚZENÍ

„Oba odjakživa víme, na co ten druhý myslí. Občas je to nepříjemné – když se některý z nás snaží sbalit dívku...“

Kolikrát už tyhle věty říkal? Když Jamie zahájil své druhé večerní vystoupení, zničehonic ho zaplavila únava. Nenáviděl Reno. Připadalo mu jako vězení. Byl to ostrov, na kterém ztroskotal. Ale nikdy se nestane jeho domovem.

Připadal si prázdný. Ulice se mu zdály příliš široké na množství vozidel, která po nich projížděla, a táhly se jako rovná čára do nekonečna. Obchody a kanceláře stály příliš daleko od sebe, oddělené prázdnými pozemky, na kterých by se mohlo stavět, ale nikdo o to neměl zájem. A město bylo jako po vymření. Každý pátek přijížděli turisté a party mladých lidí, kteří se chtěli rozloučit se svobodou, ale jakmile vystoupili z aut a letadel, nahrnuli se do kasin a vynořili se z nich – se zarudlýma očima a švorc – až v neděli večer.

Nic jiného se v Renu dělat nedalo. Dokonce i Truckee, která protékala centrem, byla šedivá a nezajímavá, jak jen mohla řeka být: voda uvězněná mezi dvěma betonovými stěnami se řítla vpřed, jako by se už nemohla dočkat, až opustí město.

Jamie se často díval na horské pásmo na vzdáleném horizontu, které se tyčilo asi třicet čtyřicet mil odsud. Na vrcholcích ležel sníh, dokonce i když na nebi pálilo letní slunce. Někdy si představoval, že mu hory šeptem slibují příchod jiného života. Kdyby se přes ně dokázal dostat, na druhou stranu... Jenže věděl, že se mu to nikdy nepodaří. Je tu uvězněný. Když pojedete deset minut jakýmkoli směrem, dorazíte k opuštěným pahorkům pokrytým křovím a pískem. Scottovi to došlo už pouhých pár dnů potom, co sem přijeli.

„Jsme v pustině, Jamie. Odsud se nedostaneme.“

V divadle bylo ještě méně lidí než na prvním představení – ani ne čtyřicet. Zatím se účinkujícím nedařilo. Bobby Bruce zapomněl slova. Zorro se nedokázal vyprostit z pout. Dokonce

i Jagger se objevil v kleci pozdě. Jamie cítil, že jsou diváci rozladění. Ani se neusmáli jeho úvodnímu vtípku.

Ze setrvačnosti pokračoval; díval se přímo do reflektorů, které ho oslňovaly, a vyhýbal se pohledu na obecenstvo. Tentokrát si dobrovolník vybral ze štosu novin *Houston Chronicle* a zakroužkoval slovo „a“. To bylo vždycky špatné znamení. S krátkými, běžnými slůvky nepůsobil trik tak efektně. Když se Jamie vrátil na jeviště, vzpomněl si na slovo „pohřeb“, které označil Korejec při prvním večerním představení. Tohle slovo možná nepatřilo k nejpříjemnějším, ale v každém případě udělalo na diváky dojem.

Letmo přejel obecenstvo pohledem. Pátral po člověku, kterého pozve na jeviště, aby zkontroloval, zda má bratr dobře zavázané oči, a oni mohli předvést další číslo. A pak je spatřil. V páté řadě seděl holohlavý muž, který mu půjčil během prvního večerního představení vizitku, a vedle něho jeho tmavovlasý společník. Jamie právě mluvil, ale teď se v polovině věty zarazil a zachvěl se. Cítil, že se na něj Scott překvapeně podíval. Jamie věděl, co jeho bratr dělá, aniž se kvůli tomu musel otočit. Proč se ti dva muži vrátili? Někdy se stávalo, že lidé zhlédli představení dvakrát za večer. Obvykle to byli také kouzelníci: telepati a čtenáři myšlenek, kteří se snažili zjistit, v čem triky bratrů spočívají. Ale tihle muži v naprosto stejných tmavohnědých oblecích kabaretními umělci očividně nejsou. Ani se sem nepřišli bavit. Způsob, jakým ho pozorovali... Jako dva vědci zajímavý exemplář. Jamie si vzpomněl na svůj stísněný pocit, když je spatřil poprvé. Zmocnil se ho znovu, jenomže tentokrát byl dvakrát tak intenzivní.

„Ted'... ééé... budu potřebovat pomocníka na jevišti.“ Ta slova mu vycházela z úst téměř proti jeho vůli. „Můžu vás poprosit, pane?“ Jamie se zastavil před asi pětadvacetiletým mladíkem. Seděl vedle dívky a objímal ji kolem ramen. Měl účes à la Elvis Presley.

„Na to zapomeň!“ Mladík potřásl hlavou a ušklíbl se. Nehodlal opustit své místo.

To se stávalo často. Mnoho lidí nechtělo vystupovat před obecnstvem – protože se styděli nebo to bylo pod jejich úroveň. Jindy by Jamie situaci lehce vyřešil a pokračoval by. Ale dnes večer nebyl ve své kůži. Báł se, že jeden z těch dvou mužů – mužů v hnědých oblecích – se nabídne jako dobrovolník, a Jamie v žádném případě nechtěl, aby se k němu přiblížili. Takže co teď? Snažil se vymyslet řešení.

„Já vám pomůžu!“

O několik sedadel dál se zvedla žena. Byla to štíhlá, půvabná černoška: asi třicetiletá, podle Jamieho odhadu. Opět se ho zmocnil nepříjemný pocit. Žena vypadala elegantně: měla na sobě džíny, bílou hedvábnou blůzu a na krku zlatý náhrdelník. Z jejího vzhledu usoudil, že by mohla pracovat jako manažerka v nějaké firmě. Ale co dělá tady – a sama?

Nicméně neměl na vybranou. Počkal, až ho doprovodí na jeviště, a o chvíli později se ocitli v záři reflektorů. Scott stál opodál. Nedíval se na ně a čekal, až Jamie začne.

„Hodlám bratrovi zavázat oči –“, spustil Jamie.

„Jak jste to udělali?“ přerušila ho žena. „Ten trik s novinami? Nikdy jsem nic takového neviděla.“

„No...“ Jamie nevěděl, co na to říct. Dobrovolníci na něj jen málokdy promluvili a nikdy se ho na něco takového nezeptali, rozhodně ne, když stáli na jevišti. Proč se mu dneska nic nedaří? Otočil hlavu a bezděčně se znovu zadíval na dva muže, kteří seděli v páté řadě. Upřeně na něj zírali. Přišli na představení kvůli němu. Ale stále se nemohl zbavit pocitu, že se od ostatních diváků liší, že se o něj zajímají z jiného důvodu.

Jamie se snažil uklidnit. Kolem těch mužů je spousta volných sedadel. Proto působí tak nápadně. Jsou zde ze stejného důvodu jako všichni ostatní: aby se pobavili.

„Byl bych rád, kdybyste mi pomohla,“ pokračoval Jamie.

„Samozřejmě!“ Žena přikývla.

Jamie zvedl černou pásku, kuklu a anglické pence. „Chci, abyste se přesvědčila, že bratr nemá skryté mikrofony.“

„Jak jste to udělali?“ opakovala žena. „Opravdu si umíte číst myšlenky?“

Diváci začali být neklidní. Nepřišli sem, aby poslouchali vysvětlení, jak triky fungují. Navíc bylo pozdě – skoro půl jedenácté. Chtěli jít domů. Jamie bez dalšího otálení položil bratrovi mince na oči. Na okamžik ucítil na ruku jeho teplý dech. Později, mnohem později, si na to vzpomněl. Ale teď chvatně pokračoval. Převázal mince páskou a teprve pak si uvědomil, že ženu nevyzval, aby ji zkontrolovala. Nevadí. Copak na tom záleží? Potom přetáhl Scottovi kuklu přes hlavu.

„Co teď?“ chtěla vědět žena.

„Mohla byste mi půjčit něco z kabelky?“ požádal ji. Další chyba. V tuhle chvíli se obvykle obracel na obecnstvo. Litoval, že se mu ta žena vnutila.

„Nemám kabelku,“ odpověděla.

Několik diváků se rozesmálo. Byl to nepřátelský smích. Smáli se *jemu*, ne *s ním*.

„Tak mi půjčte něco jiného,“ improvizoval Jamie. „Ale neříkejte, co to je.“

„Co třeba tohle?“ Žena si sáhla do zadní kapsy, vytáhla z ní fotografii velkou asi jako pohlednice a podala mu ji. Šlo o černobílý snímek devíti – nebo desetiletého chlapce. Okamžitě mu došlo, že je to její syn. Nápadně se jí podobal. Měl mnohem kratší vlasy než ona, ale stejné přemítavé oči a trochu ženský tvar úst.

Jamie fotku zvedl. Uvědomil si, že čeká, až bratr promluví. Scott obvykle určil předmět v okamžiku, kdy ho vzal Jamie do ruky. Pak vždycky následovala náprsní taška, balíček karet, řidičský průkaz a závěrečná opona. Ale Scott mlčel.

„Scotte – co držím?“ zeptal se Jamie. Porušil pravidlo, které ho Don White naučil. Když něco řekne, obecnstvo si bude myslet, že používá nějaký kód, ale bylo to lepší řešení než zůstat zticha.

„Já... nevím.“ Scott otočil hlavu, jako by se snažil podívat skrz pásku s kuklou.

Pod Jamiem se zhoupla podlaha. Něco se dělo. Pohlédl na bratra, protože cítil jeho napětí. Scott si tiskl paže k tělu a ruce měl sevřené v pěst.

„Je to fotografie.“ Jamie se mu zoufale snažil pomoci. „Co je na ní?“

A pak Scott vykřikl, zvedl ruku a prsty se dotkl čela, jako by cítil bolest. „Jmenuje se Daniel,“ řekl. „A je pryč. Myslíte si, že je to vaše vina. Stále se obviňujete, že jste jim dovolila, aby ho unesli.“

Byl to Scottův hlas, ale zněl úplně jinak. Něco takového se ještě nikdy nestalo.

A pak žena udělala krok dopředu, vytrhla Jamiemu fotografii z ruky, a když se na ni podíval, všiml si, že se jí oči blýskají hněvem. „Kde je?“ zeptala se. „Co o něm víš?“

„Já nic nevím!“ Připadalo mu, že se sál otáčí. Reflektory ho oslepovaly. Jamie si nepřál nic jiného než odejít z jeviště.

„Pověz mi, co víš.“

„Už jsem vám řekl –“

„Dámy a pánové... Scott a Jamie Tylerovi, dvojčata-telepati!“ Frank Kirby, stále v kostýmu pana Marvana, špičkového iluzionisty, vše sledoval ze zákulisí. Rozhodl se jim přijít na pomoc, a tak začal tleskat a vyšel na jeviště. Asi polovina diváků se k němu připojila. Něco viděli, ale nebyli si jistí co. Trik s novinami byl rozhodně efektní. Ale trik s fotografií nevyšel. Nebo ano? Žena v bílé blůze vypadala v každém případě zdrceně. Identifikovala dvojčata toho chlapce na fotografii správně, a pokud ano, kde je?

Představení skončilo. Jamie vzal Scotta za ruku a odvedl ho do zákulisí, kde mu strhl kuklu a pásku přes oči. Frank odvedl ženu z jeviště a pronesl závěrečnou řeč, po které vždycky spadla opona.

„Děkuji, dámy a pánové. Dnes večer jste s námi putovali do nejzazších zákoutí lidské mysli...“

Ale nikdo neposlouchal. Žena, hluboce zamyšlená, se vrátila na své místo. Banes s Hoveym seděli pár řad za ní, bez pohnutí, lhostejně. Většina lidí si už v šatně vyzvedávala bundy a tašky. Z amplionů se opět ozvala hudba a přehlušila Frankova poslední slova. Představení je obvykle zklamalo, i když všechno klapalo jako po drátku. Dnes skončilo fiaskem.

V zákulisí čekal Don White.

Jakmile Jamie opustil jeviště, první, co spatřil, byla zamračená tvář „strýčka Dona“. Došlo mu, že tam musel stát celý výstup. Vylekaně couvl, protože čekal, že mu dá facku nebo ho možná chytne tlustými prsty pod krkem. Don se rozhodně netvářil nadšeně. „Co se to tam dělo?“ zeptal se. Masité rty se mu vztekle stáhly.

„Nevím,“ odpověděl Jamie. „Nevyšlo to.“

„Může za to tvůj bratr. Podělal to.“

„Jo. Máš pravdu. Byla to moje vina.“ Scott udělal krok dopředu. Instinktivně se postavil mezi Dona Whitea a svého bratra. Jako vždycky.

Jamie čekal, co se bude dít. Ale tentokrát k žádnému násilí nedošlo. Don pokrčil mohutnými rameny, zvedl ruce a pak je spustil dolů. „Dobrá. Prostě to necháme plavat,“ řekl. „Promluvíme si později. Počkejte na mě v šatně.“ Otočil se k ostatním účinkujícím, kteří se zatím shromáždili kolem, zvědaví, proč číslo nevyšlo. „A vy odsud vypadněte. Pro dnešek končíme.“

Jamie se vydal za bratrem do šatny. Zdálo se, že z toho vyvážnou se zdravou kůží. Kdyby je Don chtěl uhodit, udělal by to hned na místě. Společně vešli do šatny a ani se neobtěžovali zavřít dveře. Dlouho se převlékali. Dům, kde bydleli s Donem a Marcií, se nacházel dvacet minut jízdy odtud a Don je tam večer obvykle vozil autem. Jen když se rozhodl zůstat ve městě na skleničku nebo roztočit peníze v nějakém kasinu, sedli si na autobus č. 11, vystoupili na Victorian Square a zbytek cesty došli pěšky.

Ve dveřích se objevil Frank Kirby. Pracovali s ním dva roky, ale skoro nic o něm nevěděli. Moc nemluvil a nikdy se neusmál. Hodně kouřil. Obvykle odcházel jako poslední.

„Dobrou, kluci,“ rozloučil se svým chraplavým hlasem.

Slyšeli, jak kráčí po chodbě. Dveře služebního vchodu se otevřely a pak zabouchly. Don White bude v kanceláři popíjet poslední skleničku a mluvit po telefonu s Marcií. Jinak byli v divadle sami.

Jamie se sklonil a zavázal si tkaničky. V botě měl díru, kterou viděl bosou nohu uvnitř. „Co se stalo?“ zeptal se. „Cos viděl... mimo jeviště?“

„Nevím.“ Scott si skousl ret.

„Mluvil jsi o nějakým Danielovi. Říkal jsi, že ho unesli.“

„Jamie, nechci se o tom bavit. Ano?“ vybuchl Scott.

„Jasně...“ Jamie se na bratra vyděšeně podíval.

Scott si zhluboka vydechl. „Promiň. Nechtěl jsem na tebe křičet.“ Potřásl hlavou. „Něco se děje. Nevím co, ale není to nic hezkýho...“

„Jak to myslíš?“

„Dneska v noci. Ta ženská. Všechno.“ Scott si prohrábl vlasy. Měl je spleené potem. „Hele, Jamie. Mám divnej pocit. Možná se o sebe budeš muset postarat sám...“

„Cože? Scotte? Co to je?“

Pes je varoval.

Divadlo mělo být prázdné. Divadlo *bylo* prázdné v tom smyslu, že všichni ostatní účinkující odešli a zůstala tam pouze dvojčata. Jenže Don White zapomněl, že Frank Kirby bydlí v penzionu, kam psi nesmějí, a každý večer nechává Jaggera v šatně. Vlčák spal na rohožce a za normálních okolností by si nikdo nevšiml, že tam je.

Ale dneska ho něco vyrušilo. Scott zaslechl tiché vrčení, které se náhle změnilo v hlasitý, výhrůžný štěkot. Vycházelo z chodby. Jamie zvedl hlavu. Takhle štěkat ho ještě nikdy neslyšel. Scott zvedl ruku, naznačil bratrovi, aby zůstal tam, kde je, a vyšel ze dveří. A v tu chvíli je spatřil.

Na chodbě stáli dva muži. Jeden byl holohlavý, druhý tmavovlasý. Oba měli na sobě hnědý oblek. Scott si ohromeně všiml, že plešoun drží v ruce podivně vyhlížející zbraň.

Nevěřicně na ně zíral. Zahlédli ho, jakmile se objevil na chodbě, ale nepohnuli se. Mezi nimi stál pes s naježenou srstí a vyceněnými zuby. Jaggerovi bylo deset let a většinu času prospal. Najednou se změnil. Jako by v sobě objevil divoké zvíře, kterým kdysi býval. Chystal se zaútočit. O tom nebylo pochyb.

Scottovi ihned došlo, že jemu a bratrovi hrozí nebezpečí. Nevěděl, co je to za muže ani proč jsou tady, ale věděl, že musí zmizet a má na to pouhých pár vteřin.

Jamie! Pojd' sem!

Ta slova nevykřikl. Pomyslel si je. Ale výsledek byl stejný. Jamie vyběhl ze šatny a spatřil oba muže, právě když Jagger naposledy zavrčel a skočil. Okamžitě je poznal. Banes vystřelil – ne kulku, ale nějakou šipku. Zasáhl psa do krku, a ten zakňučel bolestí. Scott strčil Jamieho před sebe a oba se rozběhli k východu. Jagger za jejich zády se stále blížil k útočníkům. Z kožichu za uchem mu vyčníval konec šipky – trs černého peří –, ale byl dosud při vědomí a zuřivě na vetřelce štěkal a vrčel. Kyle Hovey náhle vykřikl, protože mu zabořil tesáky do ruky a začal z ní rvát maso. Ale pak se na vlčáka vrhl Banes, chytil ho za hlavu a přitiskl mu ji k podlaze. Jagger se ho snažil kousnout, snažil se postavit na nohy. Jenže pak začala působit droga – ať už bylo v šípce cokoli –, oči se mu potáhly mázdrou a přestal se hýbat.

Dvojčata ještě nedorazila k ohybu chodby. Než se Banes pustil s Jaggerem do křížku, odhodil pistoli na zem, ale teď ji zvedl, namířil a vypálil. Šipka těsně minula Scotta a odrazila se od zdi. Podruhé vypálit nestačil. Chlapci zmizeli za rohem. Bledý, rozzuřený se otočil k Hoveymu, který ležel pod nehybným zvířetem a držel se za pokousanou ruku.

„Za nimi!“ zasyčel.

Hovey se neohrabaně zvedl ze země. Banes opět nabíl zbraň a zasunul do komory další dvě šipky. Muži se rozběhli, právě když se zabouchly dveře zadního východu.

Jamie se přiřítíl na parkoviště mezi divadlem a motelem. Na jedné straně ústilo do Virginia Street – v místě, kde přímo naproti stálo kasino Cirkus. Na druhé se zužovalo do průjezdu vedoucího do klidnějších uliček. Nikdo nebyl v dohledu. Na parkovišti stálo několik aut, která patřila hostům motelu. Recepce, malá místnost s výhledem na hlavní ulici, byla zavřená a v okně visela cedule s nápisem PLNĚ OBSAZENO. Jamie se zastavil. Připadalo mu, že těžký noční vzduch na něj dopadl jako deka a vysál z něho sílu. Co se to děje? Scott na něj zavolal – telepaticky. Jamie měl pocit, jako by mu hlavou projel nůž. A pak ti dva muži z obecenstva. Jeden z nich s pistolí. Jagger...

„Scott!“ vykřikl a okamžitě se na sebe rozzlobil. Zmatkoval. Neměl tušení, co má dělat. Jako vždycky byl zcela závislý na bratrovi.

Bratr ho nenechá na holičkách. Zatímco tam Jamie bezradně stál, Scott zvedl kus elektrického kabelu, který ležel na popelnici, a začal ho omotávat kolem kliky. Ted' dveře zevnitř nikdo neotevře. Získal pro ně čas. Ti dva muži – ať jsou kdokoli – budou muset použít hlavní vchod na opačné straně budovy.

„Co je to za chlápky?“ vykřikl Jamie. „Znám je. Byli v divadle. Na obou představeních.“

„Ted' ne,“ zašeptal Scott. „Musíme zmizet...“

Ale na to už bylo pozdě. Zničehonic se objevilo auto, černý mustang, a průjezdem se řítilo přímo k nim. Seděli v něm dva muži a nebylo pochyb, že čekali, až se chlapci objeví. Dva chlápci v divadle, dva venku. Kolik těch lidí tu ještě je?

Jamie strnul, ale Scott se sehnul a zvedl jednu popelnici. Byla plná a musela vážit tunu, nicméně zoufalství mu zřejmě dalo mimořádnou sílu. Když se k nim auto přiblížilo, hodil ji před sebe. Neletěla daleko – jenže rychle jedoucí vůz udělal

práci za ně. Dopadla na čelní sklo, roztříštila je a Scott s Jamiem uskočili stranou. Jak se kutálela po kapotě, sypala se z ní shnilá zelenina a zbytky jídla. Vzápětí auto narazilo do boční stěny divadla a bylo slyšet skřípění kovu, jak se zprohýbala kapota. Pak mustang prudce změnil směr a zabořil se do recepcce motelu na opačné straně ulice. V motelu se rozhoukal alarm. Motor zasyčel a zhasl.

Chlapci se vrhli na zem a váleli sudy pryč. Jamie se zvedl ze země jako první. Natáhl ruku a pomohl vstát Scottovi. Na okamžik mu blesklo hlavou, jestli jsou muži v autě omráčení. Ale když se dveře vozu otevřely a ven se vypotácely dvě postavy, jeho naděje okamžitě pohasla. Jednomu tekla krev z rány na hlavě, ale jinak vypadali v pořádku.

„Děle!“ vykřikl Scott a Jamie se rozběhl do Virginia Street. Museli se dostat někam, kde budou lidé, svědci. Ale jak utíkali, Jamie ucítil, že mu něco prosvístělo kolem ucha. Došlo mu, že muži na něj vypálili další šipku. Alespoň že to nebyla kulka. Očividně je chtěli dostat živé. Ale co pak? Co ty lidi přivedlo do divadla v Renu? Dlouhá léta se o něj a o Scotta nikdo nezajímal. Co se to teď děje?

Doběhli na hlavní třídu a z potměšitého parkoviště se zničehonic ocitli na ulici plné neonů. Kasina osvětlovaly tisíce světel, která blikala, rotovala, kroužila, kaskádovitě se rozsvěcovala a zhasínala, jednoduše dělala všechno pro to, aby nalákala lidi dovnitř. Přímo proti nim se tyčilo kasino Cirkus s obrovským, deset metrů vysokým růžovo-modrým klaunem z plastu. Držel lízátko, které se mu otáčelo v ruce a inzerovalo hazardní hry uvnitř. Na rohu opodál stálo Eldorádo, jehož vstup lemoval nekonečný pestrobarevný ohňostroj. Chodníky byly prázdné, ale ulicí projíždělo několik aut, jejichž reflektory zaháněly zbytky tmy. Kudy? Jamie se zoufale rozhlédl. Neměl zdání. Netušil, kolik lidí je pronásleduje, a nebylo kam se schovat.

Scott vykřikl. Hlavní vchod divadla se rozlétl a na ulici se vyřítili ti dva muži, kteří honičku zahájili. Jamie se chtěl dát na

útěk, ale pak si všiml, že bratr stojí nehybně na místě a jednou rukou se drží za bradu, jako by ho bolely zuby. Byl bledý jako stěna. Pomalu ruku spustil a Jamie spatřil, jak mu z tváře trčí černá chocholka šipky.

„To ne...“ zašeptal nešťastně.

„Utíkej, Jamie,“ hlesl Scott.

„Ne. Nenechám tě tu.“

„Utíkej! Jestli tě chytí, tak mi nedokážeš pomoci...“

Měl samozřejmě pravdu. Nic jiného udělat nemůže. Jestli tam zůstane stát, dostanou je oba. Ještě vteřinu váhal, ale pak se otočil a rozběhl se. Vtom ucítil v pravém rameni štípnutí, jako by ho bodla vosa. Okamžitě mu došlo, že zasáhli i jeho. Muži byli dvacet metrů od nich. Šipku vystřelil ten holohlavý. Jamie viděl, že p^lěšoun sklonil zbraň a zastavil se, protože pochopil, že honička skončila. Zaslechl, jak na parkovišti něco křičí další muž. Alarm v motelu stále houkal. Na chodníku se ozval dusot gumových bot. Scott se svezl na kolena. Jamie se na něj sklíčeně podíval, protože věděl, že za chvíli dopadne stejně. Svým způsobem byl rád. Ať se stane cokoli, zůstane s bratrem.

A pak zahvízdaly pneumatiky a jako blesk z čistého nebe se objevilo další auto a přetálo dráhu vozidlům, která projížděla ulicí. Jamie slyšel zběsilé troubení klaksonů. Světla neonů se rozmazávala a začala se mu točit hlava. Blesklo mu hlavou, že ho auto chce přejet, a přemítal, jakou to má logiku. Omámit ho a pak zabít? To nedávalo smysl.

Auto prudce zastavilo s jednou pneumatikou na chodníku. Stálo mezi ním a muži, kteří vyběhli z divadla – stejně jako před chvílí Jagger. Najednou se otevřely dveře a někdo na něj vykřikl.

„Nastup!“

Tmavovlasý muž vytáhl další zbraň, ale tahle nebyla na šipky. Ozval se hlasitý výstřel a jedno okno auta se roztříštilo – sklo popraskalo a pak se vysypalo z rámu. Padla druhá rána a rozbilo se boční zrcátko.

„Nastup!“ opakoval hlas naléhavě.

Jamie se naposledy podíval na bratra. Scott ležel obličejem na chodníku, jednu ruku měl nataženou a druhou zkroucenou pod sebou. Z tváře mu stále trčela šipka. Oči měl zavřené. Jamie pro něj nemohl nic udělat. Vrhł se do auta.

Chtěl se podívat, kdo řídí, ale neměl sílu zvednout hlavu. Tělo měl napůl v autě, napůl venku, ale už byli v pohybu. Cítil, že se mu nohy vláčejí po silnici, a tak natáhl ruku a hledal, čeho by se chytil, aby se mohl přitáhnout dovnitř.

Náhle ucítil ruku, která mu sevřela paži.

„Drž se!“ nařídil mu hlas.

Auto se otáčelo. Jamie uslyšel třetí výstřel a pak zavytí motoru a další troubení klaksonů, jak jim auta prudce uhýbala z cesty. Ale provoz na ulici ztratil své obrysy. Vozidla se změnila v barevné šmouhy, které se od sebe odrážely a vystřelovaly všemi směry. Neonová světla se stále otáčela. Měl dojem, že zahlédl čtyři obrovské hrací karty – srdcové, kárové, pikové a křížové eso – jak se jedna po druhé rozsvěcují. V ruce růžovo-modrého klauna se otáčelo obří lízátko. Červený vývěsní štít obchodu zběsile blikal. ZASTAVÁRNA. Nějak se mu podařilo nasoukat do auta. Obličej se mu zabořil do měkké kůže, ale vypadalo to, že chodidla má nad vozovkou.

Pak už si nic nepamatoval. Když upadal do bezvědomí, věděl jen, že auto ho odváží pryč.

Když se Banes s Kylem Hoveym vrátili, Don White čekal v kanceláři. Hovey měl roztržené sako a zakrvácený rukáv.

„Dostali jste je?“ zeptal se Don.

„Jenom jednoho,“ odpověděl Banes.

„To je špatné.“ Don si nalil z poloprázdné láhve skleničku bourbonu. „Přesto mi budete muset zaplatit za oba.“ Muži v oblecích mlčeli. Don White usoudil, že zřejmě souhlasí. Zvedl sklenici a napil se. „Co se stalo?“ chtěl vědět.

„Neřekl jste nám o psovi,“ zavrčel Banes.

„Nevěděl jsem o něm.“

„To je jedno,“ opáčil Banes pomalu. „Máme jednoho z nich a po tom druhém bude pátrat policie.“

„Proč myslíte?“

„Budou ho hledat pro vraždu.“

Don White se zatvářil překvapeně – nebo se o to pokusil. Vždycky bylo těžké rozluštit jeho výraz. Měl příšerně tlustý obličej. „Čí vraždu?“ zajímal se.

Banes se usmál. „Vaši.“

Výstřel byl v uzavřeném prostoru kanceláře velice hlasitý. Banes zasáhl Dona Whitea přímo do srdce. Muž, kterého Jamie a Scott znali coby strýčka Dona, několik vteřin studoval whisky ve skleničce, jako by litoval, že ji nikdy nedopije. Pak mu klesla ruka a tekutina se vylila na zem. Don White seděl v křesle a nehýbal se.

Colton Banes se na něj naposledy podíval, potom zasunul zbraň do kapsy a oba muži opustili místnost.

DESÁTÁ ULICE

Když Jamie otevřel oči, zjistil, že už není v Renu. Dokonce nebyl ani v Americe. Nějak, i když nechápal jak, se ocitl na opuštěné pláži, která se táhla podél černého, jakoby mrtvého moře. Je den nebo noc? Zvedl hlavu, ale zdálo se, že obloha se nachází v přechodné fázi mezi tím. Zmocnila se ho panika a namáhavě zalapal po dechu. Byl někde daleko, na naprosto neznámém místě a úplně sám. Nikoho neviděl. Nic neviděl. Jen pláž, moře a v dálce snad ostrov, který nepatrně vyčníval nad vlnami.

„Scotte!“

Zavolal bratrovo jméno, ale to jediné slovo jako by mu odumřelo na rtech. Bylo to ještě děsivější než všechno ostatní. Může křičet z plných plic, ale nikdo ho neuslyší. Nejenže je ztracený, je totálně opuštěný. Kde je? Dokonce i v nevadských pouštích bylo víc života a barev než v místě, kde se právě nacházel.

A přesto...

Už tu někdy byl. *Věděl*, kde je. Přitáhl si nohy k hrudníku a rukama se objal kolem ramen: ne proto, aby se zahřál, ale aby si vytvořil jakousi ochrannou kuklu. Přinutil se zhluboka nadechnout, uklidnit se. Ano. Bylo to dávno, možná mnoho let, ale tohle místo znal. Ten ostrov... Když tu byl posledně, pluli k němu dva chlapci na rákosovém člunu. Chtěl se s nimi setkat – netušil proč – jenomže se probudil, než k němu dorazili. A nebyl tady sám: byl s ním Scott.

A vedle nich stála dívka.

„Je to jen sen,“ zamumlal Jamie. Jeho hlas zněl stále velice tiše, ale uklidňovalo ho, že vůbec něco slyší. Přímo před ním narážely na břeh vlny – pohybovaly se pomalu a téměř nedělaly hluk, jako by někdo ztišil zvuk.

V dálce prořal oblohu světlý paprsek. Bouřka. Jamie vstal. Třásl se; ne zimou – připadalo mu, že teplota se stejně jako všechno na tomhle místě nachází v jakémsi neutrálním

bodů – Jenže na tom blesku ho něco dráždilo. Objevil se znovu. Jamie sledoval další dva záblesky – bílé vidlice tak jasné, jako by útočily na svět, odhodlané ho zničit. Nějak pochopil, že to není obyčejná bouřka, ale znamení. Něco se dělo. Byla stále daleko odtud, ale brzy k němu dorazí. Zvedl se lehký vítr. Jamie cítil, jak mu, lepkavý a mrtvý, naráží na obličej.

„Scotte!“ zavolal znovu. A v tu chvíli si zoufale přál, aby se mohl okamžitě probudit.

Na oblázcích za sebou něco uslyšel.

Ohlédl se a doufal, že spatří bratra, ale uviděl neznámého muže. Klečel na břehu moře, v ruce držel velkou plochou miskou a nabíral do ní vodu. Jamie neměl tušení, odkud ten muž přišel. Ještě před chvilkou tam určitě nestál. Byl obrovský – a úplně šedý. Obličej, ruce, oblečení, dokonce i oči měl šedé jako kámen, a kdyby se nehýbal, Jamie by ho považoval za sochu. Byl oblečený v staromódních neforemných kalhotách s koženým páskem a košili s vyhrnutými rukávy. Na hlavě měl klobouk – ne kovbojský, ale dost podobný – a na nohou kotníčkové boty. Bezvýhradně se soustředil na to, co dělal.

Jamie k němu váhavě zamířil. Právě když chtěl promluvit, prozradilo ho křoupání oblázků pod nohama. Muž se otočil a napřímil se. V tu chvíli Jamie viděl, že je skutečně obrovský: byl přinejmenším dva metry vysoký, vlasy se mu vlnily po krku a měl přísnou, ošlehanou tvář staženou vztekem. Odhodil miskou a zničehonic držel v ruce velký nůž.

„Promiňte...“ Jamie nevěděl, proč se omlouvá.

Muž se na něj díval, ale mlčel.

„Můžete mi pomoci?“ zeptal se Jamie.

„Chce ho zabít,“ pronesl muž. Měl zvláštní přízvuk – americký, a přesto podivně archaický, jakoby z černobílého filmu.

„O kom to mluvíte?“

„Vždyť víš. Vždyť víš, o kom mluvím.“

„Myslíte... Scotta?“

Muž přikývl. „Chce ho zabít. A ty mu v tom musíš zabránit.“

„Ale kdo ho chce zabít? Musíte mi ho pomoci najít –“

To bylo všechno, co stačil říct. Muž náhle máchl nožem a Jamie slyšel, jak ostří prořízlo vlhký vzduch. Něco ho zasáhlo do spánku. Blesklo mu hlavou, že ho muž bodl, ale udeřil ho rukojetí, ne čepelí. Jamie vykřikl bolestí, ztratil rovnováhu a upadl na záda. Cítil, že mu z rány teče krev, a přemítal, jestli nemá proraženou lebku. Muž k němu došel a sklonil se nad ním. Držel nůž oběma rukama, jako by chtěl Jamieho obětovat. Oblohu opět ozářil blesk.

„Zabraň mu v tom!“ přikázal muž.

Ruce s nožem se daly do pohybu.

Jamie se probudil.

Hlava mu třesla a na okamžik si pomyslel, že ho muž skutečně napadl. Zvedl ruku a dotkl se spánku. Nic tam nebylo. Žádná krev. Žádná známka poranění. Ležel oblečený na posteli. Chvilí se nepohnul, aby si ujasnil myšlenky a oddělil skutečnost od snu, a snažil se pochopit, co se s ním stalo, kde je a jak se sem dostal. Útok v divadle. Ten byl skutečný. Vybavil si dopravní ruch, neonová světla a auto přejíždějící ulici, aby ho naložilo.

Scott. Unesli ho. Jamie se prudce posadil a okamžitě pátral po bratrovi, přestože byla jen malá naděje, že je někde poblíž. Ale na tom nezáleželo. Choval se instinktivně. Vyslal své myšlenky nejdřív do téhle místnosti, pak do sousední a nakonec ještě dál. Volal bratrovo jméno, aniž pronesl jediné slovo.

Nic. Jamie cítil prázdnotu, která mu potvrdila přesně to, čeho se obával. Byl sám.

Svezl se na polštář. V místě, kam ho zasáhla šipka, měl rameno ztuhlé. Věděl, že ho zdrogovali. Jak dlouho spal? Venku svítilo slunce. Roleta byla stažená, ale po stranách pronikalo do místnosti světlo.

Měl sucho v ústech a bylo mu špatně od žaludku. Rozhlédl se a zjistil, že je v nějakém hotelovém pokoji. Poznal to podle neosobního zařízení, levného nábytku a reprodukcí na stěnách – černobílých fotografií Rena v době před padesáti lety. Na nočním stolku stála sklenice s vodou. Zvedl ji a napil se. Byla dosud studená. Na hladině plavalo několik kousků napůl rozpuštěného ledu. Měl žízeň. Vyprázdnil sklenici, potom spustil nohy z postele a chtěl se postavit.

V tu chvíli se otevřely dveře a do místnosti vešel člověk, kterému do zad svítilo dopolední slunce. Jamie zpočátku nedokázal rozeznat, kdo to je. Jakmile příchozí zavřel dveře, Jamie spatřil vysokou, mladou černošku v džínách, bílém tričku a rozepnuté pestrobarevné košili. Nesla dvě nákupní tašky.

„Kdy ses probudil?“ zeptala se.

Jamie na otázku neodpověděl. „Kdo jste?“ chtěl vědět. „Jak dlouho tu jsem?“

„Je deset pryč. Už jsem si o tebe začínala dělat starosti. Myslela jsem si, že budu muset zavolat doktora.“ Žena se odmlčela. „Budeš mi muset pomoci. Jsi Scott nebo Jamie? Jste si strašně podobní.“

Jamie se pokusil vstát, ale neměl na to dosud sílu. Připadalo mu, jako by proležel týden v posteli. „Kde to jsem?“

„V motelu,“ odpověděla žena. „Jsme pořád v Renu, hned vedle letiště. Jmenuje se Salašník. Znáš ho?“ Položila tašky na stůl. Byly plné jídla. Vykutálelo se z nich několik jablek a žena je zachytila, dřív než spadla na zem. „Napadlo mě, že budeš mít hlad, a tak jsem došla nakoupit. Jsem ráda, že jsem se vrátila včas. Nechtěla jsem, aby ses tu probudil sám.“

„Vy jste byla v divadle.“ Jamie ji konečně poznal. Byla to ta žena, která mu při posledním představení půjčila fotografii svého syna. Dobrovolně se nabídla, že půjde na jeviště.

„Jo.“ Žena přikývla. „Ve skutečnosti jsem vás viděla třikrát. Byla jsem i na prvním večerním představení. A předchozí večer taky.“

„Proč?“

„Chtěla jsem vidět, jak to děláte. Vaše číslo...“

Jamie se s námahou postavil. Byl slabý a hlava mu stále třeštila, ale nechtěl tam zůstat, sám v pokoji s touhle cizí ženou. Scott zmizel. Někdo ho unesl. Na ničem jiném nezáleželo.

„Kam jdeš?“ zeptala se žena. Postavila se mezi Jamieho a dveře.

„Musím najít Scotta.“

„Vím, jak ti je.“ Zavrtěla hlavou. „Ale teď odsud nemůžeš odejít. Na to už je pozdě.“

„Jak to myslíte?“ Jamie bezděčně sevřel ruce v pěst. Oči měl rozzuřené a podlité krví. „Byla jste v divadle. Proč? Věděla jste, co se stane? Jste jejich komplic?“

Teď se rozzlobila žena. „Zřejmě jsi zapomněl, co se stalo,“ odpověděla. Hlas měla stále klidný, ale Jamie si všiml, že se musí ovládat. „Zachránila jsem tě. Kdybych to neudělala, taky by tě unesli.“

Jasně. Byla v tom autě. Jamie ji neviděl – než ztratil vědomí, slyšel pouze její hlas. Nebylo o tom pochyb. Teď ho poznal. „Víte, kde je Scott?“ vyhrkl. „Víte, co je to za lidi?“

„Ne.“

„Musím ho najít.“

„Vím, co prožíváš, Jamie. Můžu ti tak říkat? Tvrdil jsi, že chceš Scotta hledat, a tak doufám, že mi odpovíš na moje otázky.“ Když Jamie mlčel, pokračovala: „Snaž se chvíli přemýšlet. Chceš najít svého bratra. Ale kde hodláš začít?“ Došla ke stolu a zvedla malý, stříbrný předmět ve tvaru projektilu, ale s jehlou na jednom konci a černým peřím na druhém. „Víš, co to je?“

Jamiemu ztuhla krev v žilách.

„Vytáhla jsem ti to z ramene,“ vysvětlila žena. „Bůhví, co v tom bylo, ale spal jsi jedenáct hodin. Tvého bratra také zasáhli, a právě teď může být kdekoli. Klidně můžeš prohledat celé Reno. Můžeš prohledat celou Nevadu. Ale nenajdeš ho.“

Měla pravdu. Věděl to. Ale na tom nezáleželo. Nemohl tu zůstat, ne bez Scotta. „Musím si promluvit se strejdou Donem,“ prohlásil.

„S Donem?“ Žena překvapeně zamrkala. „Myslíš s Donem Whitem? S tím chlápkem na plakátech? To je tvůj strýc?“

„Ne. Nejsme příbuzný – ale museli jsme mu tak říkat. Určitě si o nás dělá starosti. Včera večer byl v divadle. Možná nám dokáže pomoci.“

„Tím si nejsem tak jistá...“

„Je mi fuk, co si myslíte.“ Jamie se zhluboka nadechl. „Máme pronajatej dům. Ve Sparksu. Bydlíme tam s ním a s jeho ženou Marcií. Musím jim říct, co se stalo. Obrátí se na policii.“

Žena chvíli přemýšlela a pak přikývla. „Co kdybys jim zavolal?“

Na nočním stolku vedle postele ležel telefon. Jamie zvedl sluchátko, vytočil číslo a chvíli poslouchal vyzvánění na opačném konci. Nikdo ho nezvedl. Nechal ho asi desetkrát zazvonit a pak zavěsil.

„Kdyby o vás měli strach, tak už by na policii zavolali,“ řekla žena.

„Jak víte, že to neudělali?“

Žena si vzdychla. „Dobře. Ještě jsem nečetla noviny...“

„Věděla jste, co se stalo.“ Jamie nedokázal ovládnout nepřátelský tón. „Proč jste jim nezavolala vy?“

„Nejdřív jsem si s tebou chtěla promluvit.“

„Skvělý. Právě jste si se mnou promluvila. Jak dlouho že tu jsem? Jedenáct hodin? To znamená, že jste dala těm chlapům, co Scotta unesli, jedenáct hodin náskok. Ani nevím, jak se jmenujete, ale nemáte se mnou nic společného. Chci prostě domů.“

„Bránit ti nebudu!“ Žena zvedla rezignovaně ruku. „Chceš jet domů? Bezva! Odvezu tě tam. Co ty na to?“

Jamie přikývl.

„Tak jdeme.“

Žena zamířila ke dveřím a vyšli na chodbu. Jamie přimhouřil oči, protože ho oslnilo prudké slunce. Dveře vedly na parkoviště a Jamie cítil, jak se od asfaltu odráží venkovní žár a opéká mu čelo a tváře. Ve vzduchu se vznášel zápach spálené gumy a benzínu. Motel Salašník byl stará dvoupatrová budova z bílé natřeného dřeva. Pojmenovali ho po nevadském národním ptákově, ale pokud se k motelu přiblížilo něco s křídly, bylo to spíš letadlo. Motel stál přímo proti ranveji a Jamie slyšel řev tryskáčů – i když neviděl, jestli odlétají nebo přistávají.

„Tady bydlíte?“ zeptal se.

Žena se na něj podívala. „Vždycky bydlím blízko letiště,“ odpověděla. Proč? Jak to myslela? Jamie se jí nezeptal. Ať už měla jakýkoli problém, jeho se netýkal.

Měla pronajaté auto, stříbrný čtyřdveřový Ford Focus, a Jamie si všiml, že brzy ráno někoho navštívila. Okno bylo opravené, ale jedno postranní zrcátko chybělo. Až bude auto vracet, bude ji to stát majlant. Sedl si dopředu a zabouchl dveře.

„Alicia McGuirová,“ řekla žena.

„Prosím?“

„Neptal ses, jak se jmenuju, ale napadlo mě, že bys to třeba rád věděl.“ Nastartovala. „Takže kam jedeme?“

„Je to hned u sjezdu z dálnice 80. Ukážu vám to.“

Cestou mlčeli. Jamie se díval z okna, jak kolem ubíhají kanceláře a hotely. Všechny je znal – stejně dobře jako svůj obličej. A přesto mu teď připadaly nějak cizí. Když vyjeli na dálnici a zamířili na východ, zmocnil se ho zvláštní pocit. Jako by někdo vzal včera večer obrovské nůžky a rozstříhl mu život na dvě půlky.

Klimatizace běžela naplno a Jamie se nechal ovívat proudem chladného vzduchu, který mu nadzvedával oblečení od pokožky. Doufal, že ho to probere. Byl pořád otupělý, možná po droze, možná z šoku z toho, co se stalo. Snažil se pochopit události v divadle, ale nedokázal to. Čtyři muži,

možná víc, chtěli unést jeho a Scotta. Dva z nich byli na představení a další na ně čekali venku. Celou věc měli pečlivě naplánovanou. To bylo jasné. A nebýt Jaggera, určitě by se jim nepodařilo z divadla utéct.

Pes Franka Kirbyho. Jamie si vzpomněl na jeho zápas s muži na chodbě a doufal, že je v pořádku. Frank si o něj dělal neustále starosti – Jagger byl už starý a měl slabé srdce. Jamie věděl, že ti chlápci by vlčáka bez váhání zabili, a právě oni unesli Scotta. No, najde je, ať už mu strýc pomůže nebo ne. Ti lidé ho neznali. Nevěděli, jaké má schopnosti.

„Je to ten další sjezd,“ řekl.

Don White a jeho žena si pronajali dům ve Sparksu, na předměstí Rena jen pár mil na východ. Alicia odbočila a ocitli se v souřadnicovém systému hezkých ulic lemovaných stromy, které vypadaly úplně jinak než bulváry hlavního města. A přesto se pokerové stoly a výherní automaty rozšířily i sem. Na opačné straně dálnice se tyčily dva obrovské mrakodrapy, které se na poklidné předměstí ani trochu nehodily. Byl to Nugget, další ohromné kasino s hotelovým komplexem. Většina lidí, kteří ve Sparksu bydleli, pracovala jako číšníci, krupiéři, uklízečky a pokojské nebo členové ochranky. Nedalo se tomu uniknout. Nugget jako by se na ně s úšklebkem díval a říkal: „Já jsem váš pán. To mně vděčíte za živobytí.“

Každý dům ve Sparksu vypadal jinak a stál na vlastním malém pozemku. Byly tu zděné vilky, dřevěné bungalovy s barevně natřenými okenicemi a verandami i sídla postavená ve španělském stylu s tepanými bránami a bílými štukovanými zdmi. Některé domy zdobily zvonkohry, trpaslíci a květináče, jiné byly v havarijním stavu. Záleželo prostě na tom, kdo v nich žil – a zdálo se, že tohle předměstí si za svůj domov vybraly nejružnější typy lidí.

Dům číslo 402 stál na samém konci Desáté ulice, nedaleko kasina. Člověk si ho okamžitě všiml, protože šlo o nejzchátralejší budovu široko daleko. Zahrada byla zarostlá plevelem a v trávě ležel na boku zrezivělý gril. Verandu

chránila po celém obvodu sít' proti hmyzu, ale byla samá díra, jako by ji někdo úmyslně poničil. Z prken se odlupoval nátěr. Okenní rámy korodovaly. Na jedné stěně visela klimatizační jednotka, která vypadala, že každou chvíli spadne. Dům byl dvoupatrový a na jedné straně měl garáž. Na příjezdové cestě trůnil karavan a na první pohled bylo jasné, že tu stojí už hodně dlouhou dobu.

„To je on,“ řekl Jamie.

„Tak trochu jsem to tušila.“ Alicia hned nezastavila. Popojela o pár domů dál a zaparkovala pod akátem. „Je tu stín,“ vysvětlila.

Jamie přikývl. „Díky,“ řekl a natáhl se po klice.

„Počkej!“ Alicia se na něj upřeně dívala. „Myslíš, že děláš dobře?“

„Je to v pohodě. Bydlím tu. Nemusíte jít se mnou.“

„Není to v pohodě! Nemůžu tě tady jen tak nechat. Chci vědět, že jsi v pořádku.“

„Tak počkejte v autě –“

„Ne!“ Alicia vypnula motor. „Doprovodím tě.“ Jamie otevřel pusou, aby protestoval, ale než stačil něco říct, pokračovala: „Byl jsi celou noc pryč. Možná by bylo dobré, kdybych šla s tebou a vysvětlila jim, co se stalo – abych ti dosvědčila tvoji historku.“

Jamie se na okamžik zamyslel a pak přikývl. Vystoupili z auta a po chodníku se vydali k domu, v němž bydlel. Sousední vilka patřila rodině se dvěma dětmi – holčičkami –, kterým bylo asi deset a dvanáct let. Jamie je často vídal, jak si hrají na trávníku před domem; teď tam ležela jejich kola, hned vedle houpačky. Nikdy s nimi nemluvil, ani jednou za celou tu dobu, co ve Sparksu bydlel. Rodiče dcerám zřejmě řekli, aby se jemu a Scottovi vyhýbaly. K domu číslo 402 se nikdy nikdo nepřiblížil. Jako by celé sousedství vědělo, že si ho pronajali lidé, s nimiž není vhodné se stýkat.

Vyběhl po třech betonových schůdcích na verandu a došel ke dveřím. Byl teď rád, že je ta žena s ním. Nemohl za to, co se

včera večer stalo, ale potíže byla v tom, že Don s Marcií by ho určitě nejdříve zbili a teprve potom by se zeptali. Byl pryč víc než dvanáct hodin. Díky Alicii bude mít možnost jim všechno vysvětlit. V její přítomnosti se mu pěstouni neodvážili ublížit.

V posledním okamžiku se zastavil a zazvonil. Zničehonic ho napadlo, že nemůže jen tak vpadnout dovnitř, s naprosto cizím člověkem. Ještě nebylo ani poledne. Marcie bude pravděpodobně dosud v županu. Napnul uši, jestli zevnitř neuslyší nějaký zvuk, bouchnutí dveří nebo kroky na schodišti, ale v domě panovalo ticho. V obývací místnosti jako obvykle běžela televize. To nic neznamenal. Marcie ji zapínala hned po probuzení a někdy ji nechala puštěnou celý den, i když ve stejné místnosti poslouchala rádio. Uslyšel mužský hlas, který četl zprávy. Znovu zazvonil. Nikdo neotvíral.

„Nejsou doma,“ řekl.

„Chceš na ně počkat?“

„Jo.“ Jamie přikývl. „Fakt si o mě nemusíte dělat starosti. Klidně mě tu můžete nechat.“

„Ne, půjdu s tebou dovnitř.“

Byla rozhodnutá. Jamie pokrčil rameny a otevřel dveře. Věděl, že nebudou zamčené. Nikdy je nezamykali. V domě nebyly žádné cenné věci a nábytek jim stejně nepatřil. Don ten dům najal přes realitní kancelář. Majitelé pobývali v jiném státě, a ať to byl kdokoli, rozhodně jim na domově moc nezáleželo. Koberce byly prošlapané, tapety se odlupovaly a ze stropů trčely žárovky bez lustrů. Dvojčata měla v jednom pokoji nahoře matrace na zemi. Ve vedlejším spali na proležené posteli Don s Marcií. V kuchyni stál stůl se čtyřmi židlemi. To bylo všechno. Ten dům byl stěží víc než skořápka. Kdyby byl opuštěný úplně, nikdo by si žádného rozdílu nevšiml.

„...vzhledem k tomu, že do voleb chybí necelých pět měsíců a žádný kandidát nemá zatím přesvědčivý náskok, začíná pracovat nervozita. Kdo se stane novým prezidentem Spojených států? Zdá se, že to ukáže teprve čas. Tady Ed Radway z Phoenixu v Arizoně...“

Moderátor neměl v obývacím pokoji žádného diváka, ale bez ohledu na to mluvil dál a snažil se navázat oční kontakt se dvěma prázdnými židlemi.

„Tady bydlíte?“ Alicia nedokázala ovládnout ohromený tón.

„Jen jsme si ho pronajali,“ vysvětlil Jamie. Styděl se, přestože k tomu neměl důvod. „Nemusíte tu se mnou čekat,“ dodal.

„Promiň! Pořád se mě snažíš zbavit, vid’?“

„Ne.“

Ale chtěl. Litoval, že sem tu ženu přivedl. Vadilo mu, že vidí, v jakých podmínkách bydlí. Alicia ho zamyšleně pozorovala a Jamie si uvědomil, že na ni od chvíle, kdy odjeli z Rena, skoro nepromluvil – a když to udělal, pak jen proto, aby jí nevychovaně odsekl. A přesto všechno, co řekla v motelu, byla pravda. Zachránila ho. A on jí ani nepoděkoval. „Omlouvám se,“ řekl.

„Nech to plavat.“ Alicia se rozpačitě rozhlédla. „Máš pravdu. Nevypadá to, že je někdo doma. Čím se ta paní – Marcie – živí?“

„Nedělá vlastně nic.“

„Tak jak – ?“

Alicia tu otázku nestihla dokončit. Oba to spatřili ve stejný okamžik. Obraz se změnil a v televizi se objevil snímek hubeného chlapce s dlouhými tmavými vlasy a světlou pletí. Jamiemu došlo, s pocitem neskutečnosti, že se dívá na sebe.

„...hledán v souvislosti s vraždou svého opatrovníka Dona Whitea,“ říkal moderátor.

Obrazovka se rozdělila na dvě části. Jamie a Scott vedle sebe. Šlo evidentně o dvojčata, ale v televizi úplně stejně nevypadali.

„Scott a Jamie jsou jednovaječná dvojčata. Přestože je jim teprve čtrnáct, jsou prý ozbrojení a nebezpeční. Pokud je někde spatříte, nepřibližujte se k nim.“

„To je šílený...“ zašeptal Jamie.

„Pst!“ Alicia zírala na obrazovku.

Objevilo se na ní divadlo v Renu. Před vchodem stálo asi pět šest reportérů, každý s mikrofonom a kameramanem, a hlasitě se dožadovali pozornosti. Zatímco místní reportérka – plavovlasá žena s rozrušeným výrazem – hovořila do kamery, v pozadí se ozývaly jejich hlasy.

„Zde, v tomto divadle v centru města, Scott a Jamie vystupovali,“ říkala. „Předváděli čtení myšlenek, při němž používali k ošálení obecnstva jednoduchého triku. Podle svědků byli oba chlapci závislí na drogách. Zdá se, že včera večer ztratili zábrany, ukradli svému opatrovníku Donu Whiteovi zbraň a obrátili ji proti němu...“

„To jsou lži!“ vykřikl Jamie. Otočil se k Alicii, protože se zničehonic bál, že mu nebude věřit. „To, co říká. Všechno je to lež!“

„Jamie...“

„Vždyť ani neměl zbraň!“

„Poslouchej, Jamie –“

Ale v tu chvíli před domem zakvílely sirény, což mohlo znamenat jen jedinou věc. Přijela policie.

Pokud šlo o Jamieho, tohle všechno byl jen další zlý sen, dokonce ještě horší než ten ze včerejší noci. Připadalo mu, že ho potkává jedna absurdita za druhou, a téměř čekal, že na něj zpoza gauče ještě vyskočí šedý kovboj. Slyšel skřípění pneumatik, zvuk aut zastavujících v ulici. Vzápětí se ozvalo praskání vysílaček. Dveře se otevíraly a zavíraly. Někdo vykřikl rozkaz: „Tudy!“

Alicia vzala situaci do svých rukou. Zatímco Jamie stál jako solný sloup, chytla ho za loket a najednou byla těsně u něho.

„Musíme zmizet,“ sykla naléhavě. „Nesmějí tě najít.“

„Ale...“

„Slyšel jsi, co říkali ve zprávách. Co si všichni myslí. Očernili vás. Jestli tě policie dostane, je s tebou amen. Musíme jít.“

„Kam?“

Jamie se otočil ke vstupním dveřím, ale už bylo pozdě. Po příjezdové cestě se blížily kroky. Přední dvorek pokrývaly kamínky a boty na nich hlasitě křupaly. Alicia pochopila. Tudy neutečou. „Do kuchyně,“ nařídila.

Jamie se na sebe zlobil. Situace se vymkla kontrole. Kdyby tu byl Scott, věděl by, co dělat. Opět si připadal slabý a bezmocný, jako figurka, kterou ostatní postrkují po šachovnici... Tentokrát žena, kterou znal teprve pár hodin. Alicia naštěstí neztratila duchapřítomnost. Spatřila dveře, otevřela je a vešla do kuchyně. A v tu chvíli zjistili, že přece jen nebyli v domě sami.

Na podlaze ležela Marcie a na první pohled bylo jasné – dokonce i bez kaluže krve – že je mrtvá. Ruce a nohy měla téměř komicky rozhozené a tvář přitisknutou na linoleum, jako by se snažila zaslechnout zvuky ze sklepa. Živá byla malá, podsaditá, ale smrt jako by ji ještě víc zmenšila, takže vypadala téměř nelidsky. Tlustá, vycpaná panenka. Jenže někdo ji dvakrát střelil a vycpávka se dostala ven.

Jamie se snažil něco říct, ale nedokázal to. Slyšel, že se vstupní dveře na opačném konci obývacího pokoje otevřely, a došlo mu, že policie je už v domě. Ani se neobtěžovali zazvonit. Někdo něco prohodil, ale přes hlasy z televize mu nebylo rozumět. Alicia se zatím rozhlížela po kuchyni. Francouzská okna vedla do zahrady za domem, ale nevěděla, jestli jsou zamčená, a neměla čas to zjistit. Na pravé straně spatřila další dveře. Chytla Jamieho a vtáhla ho za sebou do úzké komory. Byla v ní pračka, sušička a několik regálů s konzervami. Zastavila se a varovně zvedla ruku, aby se nehýbal. V tu chvíli vpadla do kuchyně policie.

„Panebože!“ slyšel Jamie vykřiknout jednoho policistu.

„To je fakt paráda,“ poznamenal druhý hlas.

„Vypadá to, že ti kluci byli včera večer doma.“

Z komory naštěstí vedla úniková cesta. Další dveře na opačném konci. Alicia na ně ukázala a oba se k nim po

špičkách doplížili. V kuchyni museli být přinejmenším tři policisté a dělila je od nich pouze tenká příčka. Dveře byly zamčené, ale klíč byl v zámku. Alicia natáhla ruku a otočila jím...

...právě v okamžiku, kdy do komory vešel policista. Zastavil se a zíral na ně, postava z hollywoodského filmu v černém tričku s krátkými rukávy a černými brýlemi, které mu úplně zakrývaly oči. Byl to mladý, svalnatý běloch. Na opasku se mu pohupovaly jeho ohavné pracovní pomůcky: zbraň, sprej se slzným plynem, želízka a pendrek. Chvilí ohromeně mlčel, jenže pak mu ruka sklouzla k pistoli.

Jamie stál za Alicií, ale zničehonic udělal krok dopředu, takže se ocitl přímo před policistou. Alicia viděla, že zvedl hlavu, a spatřila na jeho tváři výraz, který nedokázala rozluštit, jakousi naléhavostí, jež působila téměř nadpozemsky.

„Tady nikdo není,“ řekl tiše.

Policista na něj zíral, jako by ho ta slova zmátla. Alicia čekala, co na to řekne. Ale on mlčel. V očích měl prázdný výraz. Pak neochotně přikývl a vyšel z komory.

Když se policista připojil ke kolegům v kuchyni, Jamie s Alicií uslyšeli hlasy.

„Našel jsi něco?“

„Ne. Nikdo tam není. Ta komora je prázdná.“

„Hele, Joshi, co kdybys řekl záchranářům, aby šli dovnitř? Můžou začít uklízet.“

Jamie se na Alicii vzdorovitě podíval, jako by čekal, že mu položí otázku. Ale na to nebyl čas. Alicia otevřela zadní dveře a vklouzli do garáže. Až na zrezivělou sekačku a mrazicí box byla prázdná. Don odjel do divadla autem a samozřejmě se nevrátil. Dvoukřídlová vrata garáže byla zavřená, ale vzadu spatřili okno. Jamie je otevřel a vylezl ven. Teď byla mezi nimi a policisty, kteří zřejmě hlídali přední vchod, garáž. Jamie se ujistil, že jsou sami, vklouzl za sousední dům a proběhl zahradou, kde si hrávaly ty dvě holčičky. Teprve když dorazil

na opačnou stranu domu, vrátil se na ulici. Přímo před ním stál Aliciin vůz.

Naposledy se podíval na vilku, v níž prožil minulých šest měsíců. Vstup už ohradili páskou. Všude byli policisté: na verandě, na trávníku před domem, a nosili dovnitř a ven vybavení. Na ulici parkovala tři policejní auta. Ječení sirén v dále oznamovalo, že další jsou na cestě.

Nikdo si jich nevšiml, když Jamie s Alicií přešli chodník a nastoupili do auta. A pokud se někdo otočil, usoudil, že jsou to sousedé. Jakmile seděli uvnitř, Alicia se k němu obrátila.

„Co to *bylo*?“ zeptala se. „Cos tomu policistovi udělal? Jak jsi ho donutil...?“ Hlas se jí vytratil.

„Nedokážu vám to vysvětlit,“ odpověděl Jamie. „Nevím, co jsem udělal. Ale to je fuk. Protože to už nikdy neudělám.“

Alicia přikývla a otočila klíčem v zapalování. Jeden policista se podíval jejich směrem, ale nezastavil je.

Alicia zařadila rychlost a auto se rozjelo.

POHŘEŠOVANÉ DĚTI

Bylo pozdě odpoledne. Alicii se podařilo v motelu Salašník sehnat dva sousední pokoje a otevřela spojovací dveře. Jamie seděl u stolu a zíral na jídlo na papírových táccích, které mu přinesla z obchodu: oběd, večeři nebo něco mezi tím. Ale neměl hlad. Vlastně ani nevěděl, kolik hodin uplynulo od chvíle, kdy s Alicií opustili Sparks. Připadal si otupělý. Vnitřní hlas mu říkal, že v tuhle dobu by měl být na cestě do divadla a připravovat se na první večerní představení. Ale žádné představení se konat nebude. Je po všem a nic už nebude stejně jako dřív.

Měli puštěnou televizi. Právě skončily reklamy a začal nový přehled zpráv. Teď už informovali o dvou vraždách: Dona Whitea, zastřeleného v divadle, a jeho ženy, Marcie Kelseyové, zabité stejnou zbraní v jejich pronajatém domě. Kelseyová. To jméno Jamiemu nic neříkalo. Vždycky ji znal jako Marcii nebo Mars. A teď byla mrtvá a jeho hledali pro vraždu. Jamieho Tylera, dvojče Scotta Tylera. Oba chlapci zmizeli. Delikventi. Fetáci.

„Už toho bylo dost!“ Alicia zvedla dálkové ovládání a vypnula televizi. „Nic z toho není pravda, tak proč to poslouchat?“

Jamie neodpověděl.

„A ty tu jen tak neseď. Musíš něco sníst.“ Přistrčila k němu plastovou misku se salátem. Jamie se podíval na štítek. NÍZKOKALORICKÝ SALÁT TETIČKY MARY. Byl na ní obrázek staré paní v zástěře. Ta paní samozřejmě neexistovala. Jídlo připravili v továrně, zchladili ho a odvezli do obchodu. Listy hlávkového salátu vypadaly taky falešně.

„Nemám hlad,“ odsekl.

„To víš, že máš hlad. Celý den jsi nejedl.“ Alicia si vzdychla. „Musíme dát hlavy dohromady, Jamie,“ prohlásila. „Hledá tě policie. Tvůj bratr zmizel. Dva lidé jsou mrtví.

Opravdu si myslíš, že někomu pomůžeš, když tu budeš takhle sedět? Najez se a pak vymyslíme, co podnikneme dál.“

Měla pravdu. Jamie si na vidličku nabodl kousek salátu a potom snědl plátek šunky. V pokoji nebyl sporák, proto Alicia koupila potraviny, které mohla rovnou naservírovat na stůl. Přinesla také sušenky, ovoce, sýr a bagety. Z minibaru vytáhla pivo a Jamiemu podala sprite. Otevřel víčko a syčení unikajícího vzduchu jako by v něm něco odblokovalo. Přece jen měl hlad. A taky žízeň. Vypil skoro celou plechovku a pak se pustil do jídla.

„Musíme si promluvit,“ prohlásila Alicia. Přes to, co řekla, sama nejedla. „Vrtá mi hlavou ten trik, který jsi předvedl v tetině domě. To byla paráda. Prozradíš mi, jak jsi to udělal?“

Jamie zavrtěl hlavou. „Nechci o tom mluvit.“

„Tak teda budu mluvit já. Ten výstup, který jste s bratrem předváděli na pódiu. To nebyl trik. Fakt jste to dělali... Četli jste jeden druhému myšlenky. Mám pravdu?“ Jamie mlčel, a tak pokračovala: „A myslím si, že to, co jsem viděla v domě, bylo něco jako hypnóza.“

Jamie dopil sprite a zničehonic sevřel prsty kolem plechovky a zmačkal ji. „Vy to nechápete,“ vybuchl. „Nikdy o tom nemluvím. S nikým. Kromě Scotta.“ Podíval se na ni a Alicia si všimla, že má v očích vzdorovitý výraz, jako by čekal, že se s ním bude dohadovat. „Nevíte, o co jde. Nemáte tušení. A já vám to nepovím.“

„Dobře. Promiň.“ Alicia se napila piva přímo z láhve a na okamžik se zamyslela. „Hele, vím, že je to pro tebe těžké. Ale když spolu budeme bojovat, nikam se nedostaneme. Možná by pomohlo, kdybych ti řekla něco o sobě. Jsem pro tebe úplně cizí člověk. Ale to, že jsem byla včera večer v divadle, nebyla náhoda. Šla jsem tam úmyslně.“

„Mělo to něco společného s tou fotkou. S Danielem...“

Alicia položila láhev na stůl. „Přesně tak,“ přisvědčila. „S Danielem. Byla jsem tam kvůli němu.“

Předklonila se a položila si lokty na stůl. Pak spustila.

„Ten kluk na fotografii, Daniel, je můj syn. Minulý týden měl narozeniny. Devátého června mu bylo jedenáct. Jenže já nevím, kde je. Dokonce ani nevím, jestli je naživu. Zmizel před sedmi měsíci a já ho od té doby hledám.

O mně samotné toho moc vědět nepotřebuješ, Jamie. Je mi třicet dva a mám sestru. Moji rodiče bydlí v New Jersey. Kdysi jsem žila ve Washingtonu a pracovala pro senátora Johna Trelawnyho. Možná jsi o něm slyšel. Měl bys. Právě kandiduje na příštího prezidenta Spojených států a prý má obrovskou šanci volby vyhrát. Dělal jsem pro něj pět let. Třídila jsem mu maily, vedla diář... Prostě takové věci. Je to fajn chlap a mně se ta práce líbila.

Ještě ti musím říct, že jsem byla nějakou dobu vdaná. Manžel onemocněl a zemřel dva roky potom, co se Danny narodil, takže jsem ho musela vychovávat sama. Ale svým způsobem jsem byla šťastná. Měli jsme domek a za rohem byla moc hezká škola. A sehnala jsem skvělou paní na hlídání – Marii. Starala se o Dannyho, než jsem přišla z práce.“

Zhluboka se nadechla.

„A pak, koncem loňského roku – první listopadový týden – mi Maria zavolala. Bylo asi šest večer a já se zdržela v práci. V každém případě řekla, že Danny nedorazil ze školy domů. Zkusila mobil, ale byl hluchý, a ona nevěděla, co má dělat. Vzpomínám si, že jsem jí poradila, aby obvolala jeho kamarády a cinkla mi, kdyby se do sedmi neukázal. Když nad tím teď přemýšlím, nemůžu uvěřit, že jsem byla tak klidná. Ale Danny chodil často ke kamarádům – měli hudební skupinu a on hrál na bicí. Cvičili na vánoční vystoupení. Nenapadlo mě, že by se mu mohlo něco stát.

No, Maria mi v sedm zatelefonovala, že Danny se pořád ještě neobjevil a nikdo neví, kde je. Venku už byla tma a tehdy jsem si začala dělat starosti. Zavolala jsem na policii. Pomohlo mi, že jsem pracovala pro senátora Trelawnyho. Přijeli během několika minut a okamžitě Dannyho zařadili na seznam pohřešovaných osob. Kromě toho vyhlásili takzvaný Jantarový

poplach, což znamenalo, že všechny místní podniky a obchody dostaly jeho popis a fotku. Tvořili prostě síť lidí, kteří po něm budou pátrat. Ale já si pořád myslela, že se objeví. Ve skutečnosti jsem se zlobila, že se někde toulá!“

Zmlkla a dlouho mlčela.

„Neukázal se,“ pokračovala. „Nikdo nic neviděl. Nikdo nic nevěděl. Jako by se propadl do země. Prohledala jsem celý dům a snažila se najít nějakou stopu, kam by mohl jít. Projela jsem všechna místa, kam chodíval. Vystoupila jsem v televizi a v rádiu. Jeho snímek byl ve výlohách po celém městě i na korbách nákladáků. Ale nic...“

„Scott ho viděl,“ zamumlal Jamie. „Když jste mu ukázala tu fotku. Řekl, že Danny na vás čeká.“

Alicia přikývla. „Já vím. To je první zpráva, kterou o něm mám od chvíle, kdy zmizel.“ Namáhavě polkla. Je to poprvé, kdy vůbec někdo naznačil, že je stále naživu.“

Přinutila se pokračovat.

„Dva týdny před Vánocemi jsem se rozhodla. Policie netušila, kde ho hledat. Nikdo nevěděl, kde je. Ale já se nehodlala vzdát. Dala jsem výpověď a začala ho hledat sama. Ve Státech existuje spousta organizací, které se zabývají pohřešovanými dětmi, a tak jsem je oslovila. Rozdávala jsem letáky. Prohlížela jsem internet. Víš vůbec, kolik dětí každý den zmizí? Začala jsem dávat dohromady jména, obličeje, data a místa. Vypsala jsem si všechny případy z loňského roku. Kreslila jsem mapy. Volala jsem rodičům a mluvila s nimi.

K mému překvapení se postupně začal skládat obrázek. Zpočátku nedával smysl a já si myslela, že si jen něco představuju. Ale velice brzy mi došlo, že se nemýlím. Všechny případy měly shodné rysy. Celou řadu. A to mě dovedlo k vám.

Všimla jsem si, že během minulého půlroku bylo velké množství dětí, které zmizely, takzvaně zvláštních. Co tím myslím? Mluvím o dětech se specifickými vlastnostmi. Jamie, nebudu chodit okolo horké kaše. Ty děti měly zázračné schopnosti. Víím, zní to šíleně. Člověk už téměř věcem

obvykle nevěří – ne v jednadvacátém století –, přesto rozhodně existuje spojení...”

Alicia vstala a došla k pohovce. Otevřela kufřík a vytáhla z něho štos papírů. Jeden podala Jamiemu. Šlo o kopii stránky z místních novin a byla na ní fotografie chlapce s pronikavým pohledem a krátce ostříhanými vlasy. Titulek zněl: JACK VIDÍ DO BUDOUCNOSTI.

Článek nepůsobil moc seriózně. Psali v něm o jedenáctiletém chlapci Jacku Pughovi, který bydlel na farmě v Kentucky. Měl sen a varoval své rodiče, že vzplane místní kostel. O dvanáct hodin později udeřil do kostela blesk, a ten vyhořel do základů. Naštěstí nebyl nikdo zraněn.

„Šest týdnů potom, co vyšel tenhle článek, Jack zmizel,“ oznámila Alicia a zvedla druhý list papíru.

Tentokrát se týkal dívky. Jmenovala se Indigo Cottonová a její příběh otiskli v *Miami Herald*u. Prý pouhým pohledem dokáže ohýbat lžičky a zastavovat hodiny. Na zadní straně papíru byla její fotografie, jak se opírá o pendlovky. Hodiny se zastavily přesně v poledne. Podle článku to způsobila ona.

„Taky zmizela,“ poznamenala Alicia. „Dva měsíce potom, co ten článek vyšel.“

Ukázala Jamiemu další novinové články. O chlapci, jenž dokázal pětkrát za sebou předpovědět vítěze místních dostihů. O dalším chlapci, který bez jediného pohybu zkratoval všechna světla ve škole. O dívce komunikující s duchy. O autistickém chlapci, jenž znal jméno každého, koho potkal, ještě předtím, než se mu představil. O dvojčatech, která si zřejmě dokážou číst myšlenky.

„Všichni zmizeli?“ zeptal se Jamie.

„Dvanáct z nich během posledních šesti měsíců. Asi ti to nepřipadá moc, Jamie, ale já vím, jak funguje statistika, a věř mi, že je to naprosto nepravděpodobné. Samozřejmě, zmizela i spousta dalších dětí. Ale tohle bylo něco naprosto jiného. Bylo mi jasné, že tyhle děti si někdo vybírá záměrně.“

„Šla jste s tím na policii?“

„Ne.“ Alicia se opět posadila. „Přečti si ty články. Ani jeden z nich není seriózní. Dítě, které ohýbá lžičky? Jiné, které hovoří s mrtvými lidmi? ,PŘÍBĚHY ZE ZÁHROBÍ. Dívka, která si povídá s duchy.“ Přečti si je sám. Samozřejmě, když ty děti zmizely, všichni o nich psali naprosto vážně. Ale na jejich zázračné schopnosti prostě zapomněli. Nebylo to podstatné. Ve skutečnosti se o tom téměř nezmínili.“

Jamie chvilku uvažoval. Pak ho něco napadlo. „A co Daniel?“

Alicia přikývla. „Byl také zvláštní,“ řekla. „Tenkrát jsem nechtěla, aby se o tom psalo, a rozzlobilo mě, když k tomu došlo. Ale pravdou je, že i Dannymu se přihodilo pár zvláštních věcí. Měl předtuchy. Nebyly to sny... Prostě jen pocity. Jednou nechtěl, abych šla na vlak. Bylo mu teprve šest a dostal kvůli tomu téměř hysterický záchvat. Rozhazoval věci po pokoji a já to nakonec vzdala. Nemohla jsem ho nechat s Marií, když takhle vyváděl. A tak jsem neodjela. A víš, co se stalo? O několik dní později jsem se dozvěděla, že v tom vlaku došlo k nehodě. Jeden zfetovaný mladík někoho zastřelil. Kdybych tím vlakem tehdy jela, třeba jsem to mohla být já. Nevím...“

Pak se to stalo znovu, jenomže ve škole. Varoval kamaráda, aby nešel domů. To odpoledne sjel autobus ze silnice a narazil do domu jeho rodičů. Zdevastoval kuchyň a zřítilo se skoro celé horní patro. Samozřejmě, všichni ve škole o tom mluvili a psalo se o tom v místním plátku.“

„A vy si myslíte, že si ten článek někdo přečetl,“ konstatoval Jamie.

„Jo. Přesně to si myslím. Myslím si, že Dannyho někdo unesl, protože je zvláštní. A posledních několik měsíců pročítám noviny a pátrám po dětech, jako jsi ty. Pokud totiž skutečně existují lidé, kteří unášejí děti se zázračnými schopnostmi, možná se k nim dostanu dřív než oni. Možná dokážu zjistit, co jsou zač, a dozvím se, co udělali s mým Danielem.“

„Teď už víš, proč jsem byla v Renu. Dočetla jsem se o vás v jednom časopise. O dvou chlapcích, kteří si dokážou číst myšlenky. Autor článku psal, že vaše vystoupení viděl dvakrát a ani za boha nedokáže přijít na to, v čem ten trik spočívá. A tak jsem se na vás šla podívat...“

„A přijela jste právě včas,“ poznamenal Jamie.

„Nejdřív jsem nemohla uvěřit, že po vás ti muži střílejí paralyzující šipky a kulky.“ Alicii se na okamžik rozzářily oči a nedokázala ovládnout vzrušení v hlase. „Ale to jen potvrzuje, že mám pravdu. Že existují lidé, kteří mají o tyhle zvláštní děti zájem. Unesli tvého bratra a tam, kam ho dovezli, může být i můj Danny.“

„Jednu věc nechápu,“ ozval se Jamie. „Dejme tomu, že máte pravdu a někdo unáší děti se zvláštními schopnostmi. Proč by to dělali? Jaký by k tomu měli důvod?“

„Mohla by za tím stát vláda, CIA nebo někdo takový. Uvažuj. Jestli opravdu dokážeš číst něčí myšlenky, byla by z tebe perfektní zbraň. Mohl bys dělat špiona. Mohl bys být kýmkoli!“

„Vy si fakt myslíte, že takovým věcem věří?“

„Samozřejmě že jim věří, Jamie. Do výzkumu paranormálních jevů putují každý rok miliony dolarů. A existují významné korporace, které se věnují projektům, jež pracují s výjimečnými dětmi a jejich rodinami. Jednu jsem dokonce oslovila. Myslela jsem si, že by mi mohli pomoci.“

„O koho šlo?“

Alicia položila pivo na stůl. „O jednu obrovskou nadnárodní společnost. Investují do telekomunikací, zdravotnictví, bezpečnosti, elektrické energie... prostě do všech oborů. Ale mají také pobočku, která se specializuje na výzkum paranormálních jevů.“ Odmlčela se. „Byli to ti lidé, kteří vás chtěli unést. Jmenují se Temnota,“ dodala.

VIDEOKONFERENCE

Zasedací síň správní rady se nacházela v šedesátém šestém podlaží Hřebíku – což byl název nejnovějšího a nejefektivnějšího přírůstku na hongkongském panoramatu. Mrakodrap byl postavený našikmo, takže se nakláněl od pobřeží směrem k Orchard Hill, a vypadal jako z oceli, protože jeho stěny tvořila jednostranně průhledná skla. Nejvyšší tři patra, šedesáté čtvrté až šedesáté šesté, měla kruhový tvar a širší půdorys než zbytek budovy. Při pohledu z Kowloonu, čtvrti na opačné straně přístavu Victoria, skutečně připomínal obrovský hřebík, zatlučený do srdce města.

V zasedací místnosti byli pouze tři muži, přestože by se jich dovnitř snadno vešlo padesát. Téměř celý prostor zabíral konferenční stůl z černého naleštěného dřeva, kolem kterého stála v pravidelných rozestupech černá kožená křesla. Dva už seděli, listovali dokumenty a připravovali se na blížící se poradu. Třetí stál před zaoblenou prosklenou stěnou, která se táhla kolem celého podlaží, a kochal se výhledem.

Hřebík byl celosvětovým ústředím korporace Temnota a muž stojící u okna předsedou její správní rady.

Na rozdíl od instituce neměl jméno – nebo pokud měl, nikdy je nepoužíval. Byl prostě předseda, nebo pan předseda, když ho někdo přímo oslovil. Bylo mu přes šedesát a nechal si udělat rozsáhlou plastiku obličeje, aby svůj věk zamaskoval. Jeho tvář díky tomu vypadala mladší, než skutečně byla, nicméně působila poněkud nepřírozeně, jako by patřila do jiného světa. Jeho husté, bílé vlasy připomínaly paruku, ale byly opravdu jeho. Jako obvykle měl na sobě oblek, který mu ušil na míru jeho osobní krejčí, a na nose mu trůnily stříbrné brýle se skly ve tvaru půlměsíce.

Bylo sedm hodin ráno a slunce ještě úplně nevyšlo. Obrovská čtvrt' Kowloon dosud napůl spala a restaurace a obchody s elektronikou měly před začátkem nového dne pár hodin zavřeno. Obloha rudě plála. Předsedovi to připadalo

příhodné. Kowloon znamená „devět draků“ a při pohledu ven se zdálo, jako by všichni najednou vydechli.

Jeden z mužů za jeho zády promluvil.

„Můžeme začít, pane předsedo.“

Předseda došel ke svému místu v čele stolu, posadil se a položil ruce na jeho naleštěnou desku. V místnosti se nacházelo třináct plazmových obrazovek, a jak se vedoucí pracovníci v různých částech světa připojovali, jedna po druhé se probouzely k životu. Na stole stála webová kamera, která mířila na předsedu a přenášela jeho obraz. V Los Angeles byly dvě hodiny odpoledne, v Londýně půlnoc. To však nebylo důležité. Konala se pravidelná měsíční porada nejvyšších činitelů korporace Temnota a nikdo z nich by se neodvážil ani o vteřinu opozdit.

„Dobrý den, dámy a pánové.“ První promluvil jako vždy předseda. Měl nepříjemný hrdelní hlas, jako by byl nemocný. Hovořil velice tiše a jeho hlas musel být při přenosu zesilován. Hovořil téměř bez přízvuku. Byl mezinárodním podnikatelem a podařilo se mu získat mezinárodní akcent.

„Určitě vám nemusím připomínat, že se nacházíme v přelomové době,“ pokračoval. „Je to doba, kdy se změní svět. Konečně se uskuteční všechno, na čem jsme dlouhé roky pracovali. Obchodu se ještě nikdy tak nedařilo, ale právě teď je v sázce mnohem víc než pouhý zisk a ztráta. Máme projekt Psí. Obdrželi jsme zprávy z Jižní Ameriky. A samozřejmě se blíží volby... Boj o to, kdo se stane nejmočnějším mužem světa.“ Odmlčel se a zdálo se, jako by mu oči zahalila lehká mlha. „Asi vám nemusím říkat, dámy a pánové, že si v této době nemůžeme dovolit dělat chyby.“

Opět se odmlčel. Nikdo se nepohnul. Obrazy na televizních monitorech byly tak nehybné, jako by je někdo zmrazil. Soukromá družice korporace Temnota nacházející se dva tisíce mil odtud, díky které se mohla tahle videokonference konat, pokračovala v cestě kolem světa, zachycovala signály a předávala je do nejroznějších zemí. A vypadalo to, že spolu s

nimi vysílá něco z černé prázdnoty vesmíru. Obrazy na monitorech byly mrtvé. Jako by z dvanácti kancelářích s dvanácti televizory zničehonic vyprchal život.

„Začneme v New Yorku. Volby. Jaké jsou poslední informace?“

Obrazovka s newyorským manažerem se nacházela asi v polovině místnosti. Šlo o statného, ramenatého muže, který strávil před vstupem do podnikatelské branže dvacet let v armádě – a bylo to na něm vidět. Jmenoval se Simms. „Situace je složitá, pane,“ začal. „A ať se stane cokoli, bude to o prsa... Možná o jeden dva státy. Náš kandidát si vede nad očekávání dobře, ale Trelawnyho se nám až dosud nepodařilo vážně poškodit.“

„Reklamní kampaň?“

„Pane, připravili jsme spoty, které tvrdí, že Trelawny je shovívavý ke kriminalitě a imigraci. Tvrdíme, že je zbabělec a lhář. Podařilo se nám dostat do novin články, jež naznačují, že je homosexuál. Ale zatím mu nic z toho neublížilo. Lidem se z nějakého důvodu zamlouvá a právě teď to vypadá, že do listopadu nasbírají oba kandidáti obdobný počet hlasů.“

„Baker musí vyhrát. Nemáme na vybranou. Trelawny se nesmí stát prezidentem.“

„Nenapadá mě nic jiného než ho odstranit.“

„Domnívám se, pane Simmsi, že byste měl zvážit všechny možnosti.“

„Jistě, pane.“

Poté se předseda zadíval na monitor po své pravici. „Jaké zprávy pro nás máte vy?“

Žena na plazmové obrazovce se dívala přímo do místnosti. Vypadala spíš jako učitelka než manažerka: měla brýle, které byly na její obličej příliš velké, velice krátké šedivé vlasy a dlouhý, štíhlý krk. Byla celá v černém. Seděla v kanceláři v Los Angeles, a přestože venku pálilo slunce, k ní se nedostal jediný jeho paprsek. Přes obličej se jí táhl stín a pleť měla tak bledou, jako by na ni dopadalo světlo měsíce.

Jmenovala se Susan Mortlakeová.

„Mám pro vás dobrou a špatnou zprávu,“ spustila. „Už to bude téměř rok a půl, co jsme zahájili Projekt Psí, ale možná jsme dosáhli průlomu. Zdá se, že se nám konečně podařilo najít ty dva Strážce brány.“

V místnosti zašumělo. Hlavy na obrazovkách se začaly otáčet, přestože se nemohly navzájem vidět. Dva muži u stolu si zuřivě psali poznámky. Jeden z nich obrátil list papíru.

„Dosud je příliš brzy, abychom mohli s jistotou prohlásit, že jsou to skutečně oni,“ pokračovala žena. „Faktem je, že jsme prověřili stovky dětí, které mají zázračné schopnosti. Telepaty, rozněcovače ohně, jasnovidce... Každého, kdo byl jen trochu zvláštní. Samozřejmě se ukázalo, že s polovinou z nich marníme čas. Několik se odstěhovalo, dřív než jsme se k nim dostali. A pokud jde o zbytek... Podařilo se nám zmocnit se sedmnácti nejslibnějších objektů a teď je testujeme v našem zařízení v Silent Creek. Bohužel to vypadá, že jsme se namáhali zbytečně. Jsem však přesvědčená, že máme v rukou jednoho Strážce brány. Zatím jsme ho podrobili pouze zběžným testům, ale už teď je zřejmé, že má mnohem větší schopnosti než ostatní.“

„Proč máte pouze jednoho z nich?“ zeptal se předseda.

„To je ta špatná zpráva, pane předsedo.“ Susan Mortlakeová se odmlčela. „Ti dva chlapci – Scott a Jamie Tylerovi – vystupovali v divadle v Renu jako telepati. Upozornil nás na ně jejich opatrovník, který byl současně producentem představení. Ochotně nám je přenechal výměnou za jistou finanční částku – samozřejmě jsme ho pak měli v úmyslu odstranit. To jsme udělali. Naplánovala jsem jednoduchou operaci, jak chlapce vyzvednout, ale bohužel se něco zvrtilo. Možná jsou jejich schopnosti ještě větší, než jsme předpokládali. V každém případě věděli, že pro ně jdeme, a jednomu z nich – Jamiemu – se podařilo utéct!“

„Kde je teď?“

„Nemáme tušení. Mí agenti mi sdělili, že mu při útěku pomohla nějaká žena, ale nestačili si zaznamenat její poznávací značku. Všechno se seběhlo příliš rychle a navíc byla tma. Nicméně věřím, že máme situaci opět pod kontrolou.“

„Pokračujte.“

„Zastřelili jsme tedy producenta, muže jménem Don White, a stejnou zbraní jsme zabili i ženu, se kterou žil, jakousi Marcii Kelseyovou. Pak jsme využili našich kontaktů u nevadské policie a zfalšovali jsme důkazy. Jako pachatele obou vražd teď hledají Jamieho Tylera a je jen otázkou času, kdy ho objeví. V tu chvíli ho budeme mít i my.“

Susan Mortlakeová působila sebejistě, ale na předsedu dojem neudělala. „Vaším agentům proklouzl jeden z těch chlapců mezi prsty. Kromě toho se jim nepodařilo vystopovat auto, které mu pomohlo při útěku. Podnikla jste nějaké disciplinární kroky, paní Mortlakeová?“

„Ne, pane.“ Žena se tvářila vzdorovitě. „Napadlo mě, že možná budete chtít, abych rezignovala.“

Předseda nad tím chvíli uvažoval a pak zavrtěl hlavou. „Jeden Strážce brány bude stačit,“ řekl. „Jakmile ten kruh narušíme, vyhrájeme. Přesto je třeba, abyste se zbavila těch neschopných agentů, paní Mortlakeová. Takoví lidé jsou nám k ničemu.“

„Samozřejmě, pane předsedo. Mám stejný názor jako vy.“

„A chci, abyste si Scotta Tylera vzala osobně na starosti. Jistě chápete, že – jednoduše řečeno – by bylo lepší, kdyby zůstal naživu.“

„Chápu. Vlastně mě napadlo, že bychom ho mohli využít. Doufám totiž, že ho přetáhneme na naši stranu.“

„Dobře.“

Tímto jediným slovem vyjádřil svou spokojenost. Předseda své podřízené nikdy nechválil. V korporaci Temnota považovali dokonalost za něco samozřejmého. Když opět promluvil, oslovil všechny manažery současně.

„Jak jsem se už zmínil, nacházíme se v přelomové době. Je to současně velice pozitivní doba, a než se rozloučíme, chci vám představit obchodního partnera, jehož jméno určitě dobře znáte. Už mnohokrát jsme spolupracovali a on laskavě souhlasil, že vám dnes řekne pár slov.“

Na opačném konci stolu, naproti předsedovi, se nacházela čtrnáctá obrazovka. Až dosud byla tmavá, ale najednou se rozzářila. Zpočátku se zdálo, že je něco s obrazem. Jako by hlava, která se objevila, byla prostě na monitor příliš velká, příliš těžká na krk, jenž ji podpíral. Oči se nacházely vysoko nad nekonečně dlouhým nosem, který sahal těsně k malým dětským ústům. Obraz působil protaženě – ale ve skutečnosti byl v pořádku. Ten muž se jmenoval Diego Salamanda a byl ředitelem firmy Salamanda News International. Signál přicházel z jeho výzkumného centra v perském městě Ica. A Salamanda takhle doopravdy vypadal.

„Dobrý večer,“ začal. V Peru bylo pár minut po sedmé hodině. „Nesmírně mě těší, že k vám mohu promluvit. Chtěl bych poděkovat vašemu předsedovi, že mě sem pozval. Mám pro vás totiž skvělou zprávu.“

Podánilo se mi rozluštit deník šíleného mnicha z Córdoby, který byl nedávno objeven ve Španělsku a dostal se mi do rukou. Jistě vám nemusím připomínat, že jde o jediný historický záznam o Starých a jejich boji proti pěti dětem, kterým se začalo říkat Strážci brány. Staří vládli na Zemi asi před deseti tisíci lety. Byli všemocní, ale Strážci brány je porazili – podle deníku – pomocí úskoku. Bohužel, nic víc o tom nevíme. Došlo k obrovské bitvě, kterou Staří prohráli, a museli odejít. Lidé pak vybudovali dvě brány, které jim měly zabránit v návratu na svět. Od té doby mnoho z nás pracuje na tom, abychom Starým opět pomohli převzít moc.

Při důkladnějším studiu deníku jsem našel odpovědi, které jsem hledal, a mohu vám říct, bez stínu pochybnosti, že velice brzy dosáhneme našich cílů a nastane nové tisíciletí. Ano,

přátelé, Staří se vrátí a ovládnou svět, který měl být ve skutečnosti po celou dobu jejich.“

Odmíchl se, aby se nadechl, a nosní dírky se mu nápadně rozšířily. Salamanda měl při mluvení bolesti. Měl bolesti téměř při všem, protože ho po narození úmyslně zmrzačili.

„Teď máme polovinu června,“ pokračoval. „A dvacátý čtvrtý den tohoto měsíce slavíme v mé zemi jako svátek. Říkáme mu Inti Raymi, zimní slunovrat. Ten den se otevře druhá brána, která se nachází v poušti Nazca. Když jsem deník důkladně prostudoval, objevil jsem způsob, jak ji odemknout, a už mi v tom nemůže nic zabránit.“

Zvedl ruku. Vedle jeho obrovské hlavy vypadala směšně, titěrně.

„Ale stojí proti nám nepřítel,“ prohlásil. „Přestože to zní neuvěřitelně, těch pět dětí, které nás porazily před dávnými lety, se nějak vrátilo. Dvě jste prý objevili ve Spojených státech. Další z nich je právě teď na cestě sem, do Peru. Můj agent se s ním setkal v jednom londýnském kostele.“

Můžu vám říct jen tohle – musí jich být pět. Hrozbu pro nás začnou představovat teprve v okamžiku, kdy spojí své síly. Jako jednotlivci jsou bezmocní. A nás nemůže nic zastavit. Dvacátého čtvrtého června si Staří vezmou zpátky to, co jim vždycky patřilo, a my všichni z toho budeme těžit.“

Manažeři na obrazovkách začali tleskat. Byli tisíce mil odtud: v Londýně, Los Angeles, Tokiu, Pekingu... Po celém světě. Místností se rozlehl potlesk, jako by někdo zesílil zvuk.

Čtrnáctá obrazovka zčernala – Salamanda se odpojil.

„Teď víte, co je v sázce,“ řekl předseda. „Do konce starého světa zbývá pouhých pár dní. Ale nemyslete si, že naše práce je u konce. Jsme teprve na začátku. Přejde válka a my se na ni musíme připravit. Potřebujeme prezidenta Spojených států, který je nakloněn našim cílům. Pane Simmsi, spoléhám na vás. Paní Mortlakeová, postarejte se o toho chlapce. Ať je z něho jeden z nás. Pak najděte jeho bratra a zaříd'te totéž.“

Předseda kývl na jednoho ze svých asistentů. Ten natáhl ruku, vypnul tlačítko a zbývajících třináct obrazovek potemnělo.

Susan Mortlakeová ve své kanceláři v Los Angeles spatřila, že červené světýlko na její webové kameře zhaslo, a pochopila, že spojení bylo přerušeno. Věděla také, jak obrovské štěstí měla, že zůstala naživu. Předseda krátce uvažoval, že ji požádá o rezignaci. Viděla mu to v očích.

Nicméně jí nařídil, aby se zbavila agentů. Předklonila se, natáhla dlouhý prst se špičatým nehtem a stiskla tlačítko na domácím telefonu, který měla před sebou. „Můžete je poslat dovnitř,“ řekla.

O pár vteřin později se otevřely dveře a do kanceláře vešli Colton Banes a Kyle Hovey. Proti stolu stály dvě židle a agenti se posadili, aniž je k tomu vyzvala. V místnosti byla zima, klimatizace běžela na maximální výkon, ale Susan Mortlakeová si všimla, že Hoveymu vyrazily na cele krůpěje potu. Banes vypadal klidněji. Když se otočila a podívala se na něj, dokonce ani nesklopil zrak. Oba muži věděli, proč jsou tady. Čeká je pokárání za nevydařenou operaci.

„No?“ vyštěkla paní Mortlakeová. Teď opravdu vypadala jako učitelka, která se chystá vybrat trest.

„Byla to jeho vina!“ vyhrkl náhle Hovey, který se už nemohl dočkat, až jí vyličí svou verzi událostí. Podíval se na Banese. „Udělal několik zásadních chyb. Měl vědět o tom psovi.“ Zvedl paži, aby dokázal, že nelže, a současně sebou škubl bolestí. Pod sakem, v místě, kde ho pes pokousal, měl obvaz. Musel dostat injekci proti tetanu a vzteklině. „A měl postavit víc lidí ke služebnímu vchodu.“

„Pane Banesi?“ Paní Mortlakeová otočila hlavu zpátky k němu. Měla dlouhé náušnice, které se jí při pohybu rozhoupaly.

Banes pokrčil rameny. „Má pravdu,“ řekl. „O tom psovi jsem nevěděl. Ta děcka měla velké štěstí. Někdy se to tak schumelí.“

Paní Mortlakeová se zamyslela. Věděla už, co udělá. Kdyby se nedokázala rychle rozhodovat, nikdy by se v korporaci Temnota nedostala na tak vysokou pozici.

„Je zřejmé, že jste byli úspěšní jen částečně,“ začala. Jinými slovy, částečně jste selhali. Jeden chlapec utekl, ale druhého našťestí máme. Kdyby utekli oba, musela bych se vás zbavit obou. Takhle může jeden z vás zůstat.“ Medově se usmála. „Pane Banesi, je mi to velice líto...“

Hoveymu, který seděl vedle něho, spadl kámen ze srdce.

„Ale musím vás požádat, abyste pana Hoveyho uškrtil. Víím, že jste přátelé. Víím, že jste spolu dlouho pracovali. Ale korporace si skutečně nemůže dovolit chyby a to, že pan Hovey je tak trochu kňoural, mi osobně připadá velice nechutné.“

„Chcete, abych to udělal hned, paní Mortlakeová?“ zeptal se Banes.

„Ano. Pusťte se do toho, prosím.“

Colton Banes se zvedl a postavil se za druhého muže. Kyle Hovey seděl sklesle na židli. Měl zbraň – v pouzdře pod sakem –, ale ani se ji nepokusil vytáhnout. Alespoň to půjde rychle. Vlastně to bude, než bys řekl švec.

Banes položil Hoveymu ruce na ramena a řekl: „Promiň, Kyle, ale podle mě jsi byl vždycky smolař.“ Pak vsunul natažené prsty pod černý culík a stiskl kolegovi krk. Začal ho škrtit. Susan Mortlakeová přes stůl vše se zájmem sledovala. Trvalo to pouhou minutu. Pak se Colton Banes vrátil na své místo a posadil se. Mrtvý Kyle Hovey vedle něho vypadal, jako by se nic nestalo.

„Máte pro mě ještě nějaký úkol, paní Mortlakeová?“ zeptal se Colton Banes.

„Ne, děkuji, pane Banesi. Můžete na mě počkat tady v Los Angeles.“

Kyle Hovey se lehce svezl na stranu a pak se zhroutil na podlahu.

„Zaříd'te svému příteli kremaci,“ dodala. „A pošlete květiny, pokud má rodinu. Já odjíždím do Silent Creek. Už se nemůžu dočkat, až toho chlapce, Scotta Tylera, uvidím. Myslím, že musíme okamžitě začít s jeho terapií.“

JAMIEHO PŘÍBĚH

Z kancelářské budovy viděli vycházet ženu v černém kostýmu s nakrátko ostříhanými šedivými vlasy. Čekala na ni limuzína a oni sledovali, jak ji po Západní čtvrté ulici odváží k přístavu Freeway. Ale nevěděli, kdo to je ani kam jede. Zjistí to později.

Jamie s Alicí seděli v autě v losangeleské obchodní čtvrti. Bylo to stejné auto, které si Alicia pronajala v Renu, z něhož předchozí den odjeli.

Jamie většinu cesty spal, nicméně zpočátku byl vzhůru. Hodinu potom, co opustili Reno, začala silnice stoupat a náhle projížděli jedlovými lesy, které rostly na příkrých svazích po obou stranách. Když se podíval nahoru, spatřil ostrůvky sněhu, který se stále odmítal rozpustit, a uvědomil si, že konečně jede přes hory. Kdysi snil o tom, že je překoná a najde za nimi nový život. Teď si tím nebyl tak jistý. Věděl jen, že jeho starý život se rozpadl a on nechává jeho zbytky daleko za sebou.

Alicia by dala přednost letadlu, jenže Jamie neměl žádný průkaz, tudíž nemohl letět. A vzhledem k tomu, že po něm stále pátrala policie, bylo lepší se k letišti nepřibližovat. Proto si sedla za volant, na noc zastavila v dalším motelu ve Fresnu a následující den odpoledne – ušmudlaná, se zarudlými očima po dlouhém řízení – dorazila do Los Angeles.

Když sjížděli do údolí, Jamie zahlédl slavný hollywoodský nápis, od jehož bílých písmen se odrážely sluneční paprsky. Často ho vídal v televizi. Poprvé v životě byl ve městě andělů, továrně na sny, domově filmových hvězd a krásných lidí. Hlavou mu vířila všechna možná klišé. Jenže nic necítil. Přijel sem, protože musel. Los Angeles pro něj nic neznamenalo. A pokud šlo o ten nápis... Vždyť je to jen pár velkých písmen na svahu kopce.

Byl unavený, sklíčený. Dona a Marcii někdo zabil a policie si myslela, že to udělal on! Ten případ už znaly celé Spojené státy! Koneckonců, bylo mu teprve čtrnáct. Mladistvý na útěku, obviněný ze dvou vražd. V novinách to rozpíňovali

ze všech stran. Ale horší než tohle, horší než všechno, co dosud zažil, bylo, že unesli Scotta. Cestou do Los Angeles se na něj opět snažil napojit a doufal, že – navzdory všemu – zachytí bratrovy myšlenky. Ale bylo to marné. Ve skutečnosti mu připadalo, že Scott je ještě dál než předtím.

Jamie chtěl v Renu zůstat, ale Alicia ho přesvědčila, že by to bylo příliš nebezpečné. Měli jednu stopu: název na té malé bílé vizitce. Korporace Temnota. Alicia si ji prověřila na internetu. Ústředí korporace sídlilo v Hongkongu, ale měla pobočky po celém světě. Ve Spojených státech se nacházely dvě: jedna v New Yorku, druhá v Los Angeles. Řídit až na východní pobřeží nepřípadalo v úvahu. Jediná možnost byla jet sem.

A teď byli tady, v autě zaparkovaném naproti mrakodrapu. Šlo o pravouhlou, padesát pater vysokou budovu s velkými okny rozmístěnými s matematickou přesností, šest nejvyšších podlaží patřilo Temnotě a pod ní sídlily banky, pojišťovací společnosti, právnické firmy a desítky dalších organizací. Jamie s Alicí tu seděli už hodinu a sledovali přicházející a odcházející lidi. Bylo právě pět hodin a otáčecí dveře se ani na okamžik nezastavily – zaměstnanci se hrnuli ven a spěchali domů.

Ale Colton Banes ani černovlasý muž s culíkem, který seděl v divadle vedle něho, se zatím neobjevili. Možná tu vůbec nebyli.

Čekali další hodinu, pak si Alicia povzdychla a nastartovala. „Zbytečně ztrácíme čas,“ řekla. „Nemáš hlad?“

Jamie přikývl. Ve skutečnosti hlad neměl, ale od rána nic nejedl a cítil, jak mu ubývají síly. Alicia se rozjela a zamířili zpátky do Západního Hollywoodu, kde bydleli. Alicia se zmínila, že má sestru. Teď se ukázalo, že je letuškou a žije v Los Angeles. Bude týden pryč a ochotně jim půjčila svůj byt. Alicia jí z Fresno zavolala, ale o Jamiem neřekla ani slovo.

Zastavili se v restauraci na Melrose Avenue, omšelé, barevné ulici plné obchodů, které nabízely hlavně starožitnosti

a oblečení. Seděli venku pod obrovským růžovým slunečníkem. Když jim servírka přinesla jídelní lístek, Alicia si vybrala salát, ale Jamie zaváhal. Vypadal rozpačitě.

„Co se děje?“ zeptala se Alicia.

„Ještě nikdy jsem v tak luxusní restauraci nebyl,“ přiznal se.

Alicia se usmála. „Vůbec není luxusní,“ řekla. „Ve skutečnosti je to jen kavárna.“

„Nemůžu si to dovolit.“

„Už jsem ti to přece vysvětlila. Nemusíš za nic platit.“

Alicia mu ve Fresnu koupila nové oblečení a teď měl na sobě pestrobarevnou havajskou košili. Nebyl to jeho styl, ale čím nápadnější košile, tím menší pravděpodobnost, že se mu lidé podívají do tváře. Alespoň to Alicia tvrdila. Pořádila mu také sluneční brýle a kšiltovku, uniformu všech amerických teenagerů. I kdyby ho policie v Kalifornii hledala, v těchhle šatech ho nepoznají.

Jamie si objednal hamburger. Než jim přinesli jídlo, mlčky seděli a popíjeli čerstvý džus. Teprve když začal jíst, uvědomil si, jaký má hlad, a během chvilky hamburger zhltnul. Alicia jedla decentněji. Jamie si už všiml, že všechno dělá nesmírně opatrně. Dokonce i když ráno vařila kávu, zacházela s hrnečky, jako by byly z drahého porcelánu.

„Musíme si promyslet další kroky,“ prohodila Alicia.

„Temnota,“ zamumlal Jamie s pocitem hrůzy.

„Vzpomeň si na Reno, Jamie. Říkal jsi, že v divadle byli čtyři muži. Myslíš, že bys někoho z nich poznal?“

Jamie se na okamžik zamyslel. „Toho plešouna. Toho bych poznal všude. Naháněl mi husí kůži. A jeho kolegu – toho, kterýho pokousal pes. Toho bych poznal taky.“ Snažil se vybavit si sled událostí. Všechno se seběhlo tak rychle... „Jeden z těch chlápků, řidič auta, se poranil. Rozsekl si hlavu. Bude mít jizvu.“

„Ti muži v autě byli možná místní. Viděl jsi ještě někoho?“

„Neviděl.“ Jamie odsunul talíř. Snědl všechno do posledního salátového listu. „Není to fuk, Alicie? I když je zahlídne, stejně nemůžeme jít na policii. Zatknou mě, a tím to skončí.“

„Jasně, to nepřipadá v úvahu.“

„Tak co podnikneme?“

„Mám takový nápad – ale obávám se, že já v tom nic udělat nemůžu. Je to na tobě.“

„Jak to myslíte?“

Alicia odložila příbor. Na okamžik se odmlčela a hledala vhodná slova. „Hele, vím, že o tom nechceš mluvit,“ řekla nakonec, „ale už se tomu nemůžeme vyhnout. Jsi velice zvláštní. Máš zázračné schopnosti. Víím, že to nerad slyšíš. Ale můžeš je použít, abys našel Scotta.“

„Jak?“ zeptal se Jamie, ale už věděl, kam Alicia míří.

„Najdeme jednoho z těch mužů – Banese nebo někoho jiného – a ty k němu přijdeš a zeptáš se ho, kde je tvůj bratr. Přesně takhle. Samozřejmě ti to nepoví. Ale to nevadí, nebo jo? Protože mu dokážeš přecíst myšlenky. Umíš najít odpověď, aniž ti řekne jediné slovo.“

„Ne!“ Jamie sevřel ruce v pěst. Když vykřikl, dva lidé u vedlejšího stolu se otočili a překvapeně se na něj podívali.

Jenže Alicia se nevzdávala. „Proč ne?“ trvala na svém. „V čem je problém? Máš snad lepší nápad? Proč mi nechceš pomoci?“

„To neudělám,“ prohlásil Jamie. Z obličeje mu vyprchala barva, a jak lapal po dechu, ramena se mu prudce zdvihala a klesala. „Už jsem vám to říkal. To nepřipadá v úvahu.“

„Ale co Scott?“

„O Scotta se nestarejte. Nestarejte se ani o jednoho z nás. Jednoduše mě využíváte, protože chcete, abych vám pomohl najít Daniela.“

Jakmile ta slova vyhrkl, okamžitě jich zalitoval. Ale už bylo pozdě. Alicia se na něj podívala, jako by ji udeřil do tváře. „To není fér,“ hlesla. „Daniel je můj syn, to je fakt.“

Samozřejmě že ho chci najít. Po ničem jiném netoužím. Ale opravdu si myslíš, že tě využívám? Myslíš si, že se na tebe vykašlu, až najdu Dannyho?“ Odmlčela se a pak pomaleji pokračovala. „Nemám žádný důkaz, že je oba unesli stejní lidé. Víme, že muži v Renu byli z Temnoty, ale netušíme, jestli byli před osmi měsíci ve Washingtonu. Možná se jen chytám stébel a Danny zemřel hned ten den, kdy zmizel. Ale to mi nezabrání pátrat po Scottovi. Jsme v tom teď spolu.“

„Stejně nemůžu udělat to, co po mně chcete,“ namítl Jamie.

„Dobře.“ Alicia se strnule napřímila. „Tak pojedeme domů.“

Zpátky jeli v naprostém tichu. Alicia za celou dobu promluvila pouze jednou. Když dorazili na hlavní křižovatku na Santa Monica Boulevard, všimla si obrovského billboardu. Byl na něm muž v rozhalence, který se opíral o nějakou branku nebo plot. Snímek působil nenuceně, téměř jako rodinná momentka. Nad ním stálo: MYSLÍM TO UPŘÍMNĚ. A dole bylo přímočaré oznámení:

**DNE 22. ČERVNA VE 20.00 HOD.
VYSTOUPÍ V LOSANGELESKÉM
KONGRESOVÉM CENTRU
SENÁTOR JOHN TRELAWNY**

„To je pozítří,“ poznamenala Alicia. „Nevěděla jsem, že přijede do Los Angeles.“

Jamie přemítal, proč ji to zaujalo.

„Pracovala jsem pro něj,“ připomněla mu. „Vlastně pořád pracuju.“

„Myslel jsem, že jste dala výpověď.“

„Chtěla jsem, ale poslal mě na neomezeně dlouhou zdravotní dovolenou... Dokud Dannyho nenajdu. Pořád každý

měsíc dostávám výplatu. Proto si můžu dovolit pokračovat v pátrání.“

Aliciina sestra vlastnila hezký domek – jeden z pěti, které stály v řadě vedle sebe a byly postavené ve španělském slohu. Vpředu se nacházela terasa s květinami v terakotových květináčích a po zdech se šplhaly šlahouny psího vína. Na trávě ležely dvě kočky, které se vyhřívaly na sluníčku, a vzduch omamně voněl. Samotný dům byl velice jednoduchý: obývací pokoj s kuchyní, dvě ložnice a koupelna, všechno účelně zařízené. U stropu se otáčely větráky a rozháněly nehybný vzduch. Jediné známky toho, že domek patří letušce, byly dva zarámované reklamní plakáty s nabídkou dovolené a model starého dvojplotníku na konferenčním stolku.

„Nemáš žízeň?“ zeptala se Alicia.

„Ne, díky.“

„Nechceš se natáhnout? Můžeš se dívat na televizi, jestli chceš...“

Jamie se rozhlédl. „Jak se vlastně vaše sestra jmenuje?“

„Caroline.“

„Rozumíte si?“

„Vídáme se, kdykoli je to možné.“

Jamie s Alicií stáli v obývacíku. Oba se tvářili rozpačitě. Nebyl to jejich dům a navíc dosud úplně nestrávili řetěz událostí, které je svedly dohromady. „Hele, omlouvám se, ano?“ zamumlal Jamie. „Za to, co jsem řekl v té restauraci. Vím, že se mi snažíte pomoci. Ale to, co chcete, abych udělal – vy to prostě nechápete.“

„Uvařím kávu,“ řekla Alicia. „Nepůjdeme ven?“

O deset minut později spolu seděli na dvorku za domem. Byla už tma, ale měsíc v úplňku vrhal světlo na pruh dlažby a změt' rostlin. Kolem stály další domy, ale jejich obyvatelé už dávno spali, takže měli pocit naprostého soukromí. Dokonce ani neslyšeli hluk losangeleského provozu.

„Nerad mluvím o sobě,“ řekl Jamie.

Alicia mlčela. Chtěla, aby se uvolnil, aby začal, až bude mít chuť.

„Já a Scott – vždycky jsme byli...“ Jamie zvedl ukazovák a palec tak, že se téměř dotýkaly, aby ukázal, jak to myslí. „Scott je chytřejší. To on nás tahá z průšvihů. Vždycky ví, co dělat. Vzhlížím k němu jako ke staršímu bráchovi, i když vím, že jsme asi dvojčata.“

„Ty to nevíš jistě?“

Jamie zavrtěl hlavou. „Objevili nás nedaleko místa, který se jmenuje Glenbrook, u jezera Tahoe. Byli jsme jako nalezenci v košíku, kterej někdo nechal u silnice. Až na to, že jsme neleželi v košíku, ale v papírový krabici. Neměli jsme jména. Prostě nic. Jo – něco jsme vlastně měli. Někdo nám udělal tetování. Oběma stejný.“

„Kde ho máš?“ Alicia se nechtěla vyptávat, ale nedokázala si pomoci.

„Tady.“ Jamie ukázal palcem přes rameno. „Vzadu. Je to nějakej kruh protnutej čarou. Nic to neznamená.“

„Tak kdo vám dal jména?“

„Bráchu pojmenovali Scott, protože krabice, ve který nás našli, byla od Scottových travních semen. Já dostal jméno Jamie po místním doktorovi, kterej nás vyšetřil. Mysleli si, že v sobě máme indiánskou krev. Vyptávali se na nás v rezervacích.“

„Opravdu vypadáš jako indián,“ souhlasila Alicia.

„O našem životě vám toho moc nepovím – o tom, jak jsme žili. Určitě by vás to nezajímalo, protože vy chcete slyšet o té nehodě. Tak jsme tomu říkali. Ale nikdy jsme o tom nemluvili. Nikdy jsem o tom nevyprávěl nikomu kromě Scotta a nechci o tom mluvit ani teď.“

Alicia si vzdychla. „Třeba to bude pro tebe snazší, když začneš od začátku.“

„Jak myslíte. Ale stejně není skoro co říct.“

Jamie měl před sebou hrnek s kávou, ale nenapil se. Chvilí zíral na černou hladinu tekutiny, jako by to bylo zrcadlo, které mu ukazuje minulost.

„Tak dobře. Prostě nás odložili u silnice. Nikdy jsme neměli rodiče ani příbuzný. O tom, že nás našli, se psalo v novinách. Říkalo se nám Děti z krabice. Myslím, že jsme byli nějakou dobu v nemocnici, ale pak nás dali do pěstounský péče. Odvezli nás k pěstounům, který bydleli někde v Carson City. Žilo u nich dalších šest děcek, všechny s indiánskou krví. Už si ani nedokážu vzpomenout, kde to přesně bylo. Lidi, který nás vychovávali, se jmenovali Tylerovi, a my, zatímco se policie a sociálka snažily zjistit náš původ, přijali jejich jméno.

Jenže ho nezjistili. Všechny zaujalo naše tetování. Mysleli si, že musí něco znamenat. Koneckonců, kdo by jen tak pro nic za nic tetoval kojence? Navštěvovali indiánský rezervace, vyptávali se a za jakoukoli informaci nabízeli odměnu. Ale nebylo to k ničemu. A nakonec zaklapli desky a případ uzavřeli.

Jenže my měli neustále problémy. Vyhodili nás z několika pěstounských rodin, protože jsme se prali s ostatníma dětma. Ty rvačky jsme neprovokovali my – prostě se to tak schumelilo. Když nám bylo asi šest, pochopili jsme, že to bude pořád stejný... Scott se staral o mě a já se staral o něj. A pokud jde o ostatní lidi... Jednoduše jsme na ně kašlali.

Ztratil jsem přehled, kolik rodin jsme vystřídali. Naštěstí nás nikdy nerozdělili. Měli jsme sociální pracovníci. Jmenovala se Derry a tvrdila, že musíme zůstat spolu. Že je to podle zákona. Když nám bylo devět, zkusili nás svěřit do pěstounský péče rodině z jinýho státu. Žili v Salt Lake City a nějakou dobu to fungovalo. Myslím, že jsme tam byli šťastný. Ty manželé nemohli mít vlastní děti. Bydleli v hezkým domě a byli na nás hodný, ale asi po roce se rozhodli, že nás vrátí. Derry se na nás přiletěla podívat. Věděla už, v čem je problém, a pokusila se nám to vysvětlit. Přej jsme jiný. Zvláštní. A lidi z

nás mají strach. To se nám snažila naznačit, jenže to neřekla na rovinu. Možná si myslela, že bysme se jí vysmáli.

Ale to je fuk. Stejně už jsme to zjistili sami. Věděli jsme, že máme tu... schopnost. Možná by se to dalo nazvat moc, jenže pak by to vypadalo, jako že si můžeme natáhnout kostým a proměnit se ve Spider-Mana nebo něco takovýho, a to nebyla pravda. Dokonce i v okamžiku, kdy s náma Derry mluvila a snažila se nám to vysvětlit, jsme věděli, že se jí můžeme podívat do hlavy a zjistit, co si myslí. Telepatie. Tak se tomu říká. Ale nebyli jsme superhrdinové. Byli jsme zrůdy. Nebyli jsme jako ostatní. A proto jsme si s ostatníma dětma nikdy nerozuměli.“

„Využili jste někdy tu schopnost?“ zeptala se Alicia. Měla pocit, že celou tu dobu, co Jamie mluvil, nedýchala. Byl tak hubený a zranitelný, jak tam seděl na dvorku, s černými vlasy, které se mu plazily po krku. Teprve teď jí začalo docházet, čím prošel.

„Jak to myslíte?“ zeptal se.

„Nevím. Jestli jste podváděli při písémkách. Nebo jste si zjistili věci, o kterých jste neměli vědět.“

„Ne!“ Jamie zavrtěl hlavou. „Vy nechápete, jaký to je, když dokážete číst lidem myšlenky, Alicie. To není legrace. Jako byste pořád slyšela tichý hlas. Celou dobu! Když jsme šli po ulici, byly všude kolem nás a nikdy neztichly. Dokážete si představit, že byste šla na film a diváci si ani na okamžik nepřestali povídat? No, tak přesně takovýhle pocit jsme měli my. Někdy nás to dohánělo k šílenství.“

To, na co většina lidí myslí, obvykle není moc hezký. Myslí na své manžely nebo manželky a na to, jak se s nima pohádali. Myslí na lidi, kterým chtějí ublížit, na to, jak jsou našťvaný a jak jsou nešťastný a že to není jejich vina. Nebo se třeba bojí o peníze, toho, že přijdou o práci nebo že to může být ještě horší. Ty myšlenky jsou někdy fakt ohavný. Takže ne, naši schopnost jsme nikdy nevyužili. Dělali jsme přesnej

opak – jako bysme si pořád tiskli ruce na uši – a podařilo se nám všechny ty dveře zavřít.

Nechali jsme otevřený jenom jedny. Slyšel jsem, co si myslí Scott, a on slyšel mě. Fungovalo to, i když jsme byli daleko od sebe, jen to bylo slabší... jako šeptání. Ale číst myšlenky jeden druhému jsme se nebáli, protože jsme vždycky věděli, že nás nečeká ošklivý překvapení. Věděli jsme, že je to bezpečný. A tak se z nás stali dvojčata-telepati. To z nás udělal Don White.“

„Pak vás sociálka poslala k němu?“ zeptala se Alicia.

Jamie zavrtěl hlavou. „Můžu dostat ještě něco k pití?“

„Kávu?“

„Kolu.“

„Hned jsem zpátky...“

Alicia odešla do kuchyně. Její sestra byla naštěstí dobře zásobená. Vrátila se s plechovkou kokakoly a sklenicí plnou ledu a čekala, než se Jamie napije a položí sklenici na stůl.

„Číst myšlenky nebylo to jediný, co jsme uměli,“ pokračoval.

Nehoda. Alicia si vzpomněla, že se na začátku o něčem takovém zmínil. Uhodla, že teď se chystá mluvit o ní.

„Ze Salt Lake jsme se přestěhovali zpátky do Nevady, do Carson City. Dostala nás do pěstounské péče dvojice, která se jmenovala Ed a Leanne. Ed pracoval v místní nemocnici jako údržbář a Leanne se starala o domácnost.

Tenkrát jsme ještě chodili do školy. Bylo nám deset, ale pořád jsme stáli mimo. S většinou spolužáků jsme si nerozuměli. Kromě toho byl ve škole jeden kluk, jmenoval se Ray Cavalli, a ten se do nás celou dobu navázel. Všichni se ho báli, protože zneužíval svoji fyzickou převahu, ale nikdo nešel za učitelem, protože nechtěl vypadat jako práškač. Jednou jsem se s Cavallim popral a on mě šíleně zřídil; Scott samozřejmě věděl, co se děje, hned jak ta rvačka začala, a přiběhl mi na pomoc. Postavil se mezi nás a já nikdy nezapomenu na pohled,

kteřej měl v očích. Jen se na Cavalliho díval a řekl mu, aby odprejsknul.

A víte, co se stalo? Cavalli jako omámenej couvnul. Nechápal, co se to s ním děje. Pak prostě odešel... vyvrávoral... ze školy a šel pořád dál a dál.

Policii trvalo dva dny, než ho našla. Málem umřel. Došel do pouště a zabloudil. Bylo léto; teplota se tam často vyšplhá přes šedesát stupňů – a Cavalli neměl vodu. Když ho objevili, neměl tušení, kde je ani jak se tam dostal. To je všechno. Dozvěděl jsem se, že se z toho nakonec vylízal a celá rodina se přestěhovala do jinýho státu. Od té doby jsem ho neviděl.“

„Myslíš, že to nějak souviselo s vámi?“

„Vím to. Chcete slyšet zbytek?“

Alicia přikývla. Jamie se napil koly a pokračoval.

„Ed a Leanne nebyli špatný. V Carson City se nám líbilo. V létě jsme pozorovali orly bělohlavý a jestřáby. Bylo to fajn. Ale problémů jsme se nezbavili. A tentokrát to byla moje vina. Ve škole byl učitel, pan Dempster, a ten si na nás zasedl. Možná jsme toho o něm věděli se Scottem příliš. Možná to nějak uhodl. V každým případě nás pořád nechával po škole a tak a já se jednou rozhodl, že se mu pomstím, a rozřezal jsem mu pneumatiky u auta. Měl beetle a byl na něj šíleně pyšnej. Byla to blbost, ale nejhorší na tom bylo... že mě při tom chytili.

Nenapadlo mě, že by to mohlo mít tak strašný následky, ale zatkli mě a přidělili mi sociálního kurátora. Najednou jsem stál před soudcem – a stalo se to, co vždycky prorokoval Ed.“

„Poslali tě do vězení?“

„Poslali mě do nápravnýho zařízení pro mladistvý delikventy – jen na čtrnáct dní. Soudce prohlásil, že to mám brát jako důrazný napomenutí. Skončil jsem v ústavu nedaleko Rena. Taký mi řekli, že musím po vyučování pracovat, abych splatil zničený pneumatiky.“

Znovu se napil. Měsíc zastínil mrak, jako by to byl nůž a rozřízl ho napůl. Někde v dálce ječela siréna záchranky.

„V pastěáku to nebylo tak hrozný,“ pokračoval Jamie. „Bylo tam čisto, dobře vařili a já s ostatníma klukama celkem vycházel. Jen tam byla příšerná nuda. Nejhorší mě čekalo, když jsem se vrátil domů. Myslel jsem si, že Scott bude mít radost, že jsem zpátky – ale neměl. Zuřil. Řekl, že jsem udělal šílenou hloupost. Řekl, že jsme to nikdy neměli jednoduchý a já to všechno ještě zhoršil.“

Měl pravdu. Po mém návratu se to u Eda a Leanne změnilo. Prostě jim to neklapalo. Vždycky se hádali... Křičeli na sebe. Ale teď usoudili, že za to můžeme my a že udělali chybu, když si nás vzali k sobě. Ed začal pít. Hlavně vodku. V klidu do sebe nalil půlku láhve za večer. Asi měsíc po mém návratu se pohádal se Scottem a dal mu facku. Takovou věc nikdy předtím neudělal. A to pouto pořád fungovalo – spojení mezi náma –, protože modřina se udělala mně, i když jsem u tý hádky vůbec nebyl.

Tenkrát taky onemocněla Denny, naše sociální pracovnice. Starala se o nás od samýho začátku, ale pak odešla do invalidního důchodu a všechny své případy předala kolegům. Psala nám, ale už jsem nikdy neviděl ji ani nikoho jinýho. Byli zavalení prací. Stěží zvládali případy, který měli přidělený, a mysleli si, že já a Scott jsme v pohodě, a tak se na nás vybodli. Určitě se domnívají, že jsme pořád u Eda a Leanne. Nevím...

Ale my jsme v pohodě nebyli. Ed byl čím dál náladovější. Přišel o práci a pak nám oznámil, že se budeme zase stěhovat. Dobře si to pamatuju. Leanne šla nakoupit a my byli s Edem doma sami. Zase popíjel a možná jen tak z legrace začal Scotta popichovat. Řekl, že už mluvil se sociálkou a že nás chtějí rozdělit. Scott zůstane v Carson City a mě pošlou do jinýho státu.

Nevím, jestli lhal nebo ne, ale říkal to tak přesvědčivě, jako by to byla pravda. Začali na sebe křičet – Ed pil vodku rovnou z láhve a vysmíval se nám. A pak se to stalo. Scott se mu podíval do očí a já nikdy nezapomenu na to, co řekl. Můžu

vám to doslova zopakovat: „Nás nikdo nerozdělí. Můžeš se jít třeba oběsit.“

Jamie zmlkl.

„Panebože!“ hlesla Alicia.

Jamie přikývl. „Přesně tak. Ed vstal a na tváři měl zvláštní výraz. Jako by byl v šoku... Jako by mu Scott řekl něco strašného, co ještě nikdy v životě neslyšel. Prostě vstal, odešel do kuchyně a odtud do garáže. Slyšeli jsme, jak otevřel a zavřel dveře. Chtěl jsem za ním běžet, ale to, co se stalo, mě ohromilo – nezapomeňte, že mi v té době bylo jedenáct.

Našla ho Leanne, když se vrátila domů. Vylezl v garáži na žebřík, uvázal si provaz na železnej trám a oběsil se. Nikoho to samozřejmě nepřekvapilo – pil, přišel o práci, hádali se s Leanne a tak. Měl toho prostě plný zuby. To se říkalo.

Pravdu jsme znali jen Scott a já. Mluvili jsme o tom jenom jednou: Scott prohlásil, že to byla nehoda, a tím to skončilo. Nehoda. Byl při hádce s Edem rozčilenej a nevěděl, co říká. Netušil, že to tak dopadne. Byly to jen slova.“

„Scott za to nemohl,“ namítla Alicia. „Neměli byste se z toho obviňovat.“

Jamie pokrčil rameny. „Dalších pár tejdnu panoval všude zmatek. Samozřejmě se konal pohřeb a na něm jsme poznali Dona s Marcií. Marcie byla Leannina sestra. Ukázalo se, že Ed o nás s Donem mluvil. Museli o našich schopnostech vědět mnohem víc, než jsme si mysleli, protože už plánovali, že budeme vystupovat v nějaký show...

Přestěhovali jsme se k Donovi a Marcii. Bydleli v kempu pro karavany nedaleko Rena. Odhlásili nás ze školy... Marcie řekla, že odtěďka nás bude učit doma, a škola po tom průšvihů s pneumatikama ochotně souhlasila. Ale nic nás neučila. Don nás donutil, abysme vystupovali v jeho programu. Ubližoval mi, protože věděl, že je to jedinej způsob, kterej na Scotta platí, a tak jsme nakonec souhlasili. Vymysleli jsme pár triků – ale to bylo všechno. Vzpomínáte si na toho policajta u Marcie?“

„Samozřejmě.“

„To, co jsem udělal... jsem udělal poprvý v životě. Musel jsem Scottovi slíbit, že nikdy nikoho nezhypnotizuju. Báł se o mě. Protože kdybych s tím začal, kdo ví, jak by to dopadlo? Co kdybych se na vás rozzlobil, něco vám řekl a pak zjistil, že jste se zranila nebo umřela? Chápete? Dokážu zabít pouhou myšlenkou! To je ta moje úžasná moc. Můžu vám ublížit pouhým mrknutím oka.“

„Ale neublížíš,“ prohlásila Alicia. „Věřím ti, Jamie.“

„Neublízím, protože si to nedovolím. A teď už víte, proč jsem tak reagoval. Proč jsem nechtěl udělat to, o co jste mě požádala, a číst tomu chlápku myšlenky. Možná si myslíte, že bejt telepatem a nakouknout někomu do hlavy je stejný jako vytáhnout eso z balíčku karet. Ale tak to není. Dokonce ani se Scottem ne, a to je můj bratr. Tyhle lidi... když se jim podívám do hlavy, uvidím všechno špatný, co kdy provedli. Oběti, který zabili. Děti, kterým ublížili. Prostě všechno! Budu toho součástí. Jako bych se potopil do stoky. A stejně možná nezjistím, co se Scottem udělal.“

„Takže budeme muset najít jiný způsob,“ konstatovala Alicia.

„Ne.“ Jamie nešťastně zavrtěl hlavou. „Jinej způsob neexistuje. Nebo snad ano?“

„Vypátrat Coltona Banese a sledovat ho na každém kroku.“

„To může trvat celý tejdny. Na to nemáme čas.“ Jamie vypadal vyčerpaně. Ještě nikdy takhle dlouho nemluvil. „Zejtra ráno to zkusím. Najdu Banese a zeptám se ho, co provedl se Scottem.“ Jamie se smutně usmál. „A i když neotevře pus, stejně mi řekne, co chci vědět.“

OŠKLIVÉ MYŠLENKY

„Mrzí mě, že jsem tě k tomu přemluvila,“ řekla Alicia. „Budu se o tebe strašně bát.“

Jamie pokrčil rameny. „To není třeba. Dokážu se o sebe postarat.“

„Nelíbí se mi představa, že tam půjdeš sám.“

„Je bílej den. Jsme v Los Angeles. Nemůže se mi nic stát.“

Jamie se díval předním sklem na kancelářskou budovu na protější straně ulice. Dopoledne, když se sluneční světlo odráželo od oken, vypadala úplně obyčejně. Kolem se teď

pohybovalo mnohem méně lidí. Provoz utichl a chodníky byly přízračně prázdné. Jamie brzy pochopil, že v Los Angeles se nechodí pěšky.

A přesto uvnitř bylo přinejmenším tisíc lidí. Jamie se snažil představit si, jaké to asi je pracovat ve dvacátém patře mrakodrapu, mít vlastní kancelář a osobní asistentku a na konci každého měsíce dostat výplatu. Normální život. Někdy o něm snil, toužil po něm. Zaměstnání. Dovolená. Povýšení. Na kancelářské budovy v Renu se díval s jistou závistí. Tenhle způsob života bude vždycky mimo jeho dosah.

Jednou se o tom zmínil Scottovi, ale ten se mu vysmál.

„Já nechci pracovat v kanceláři, Jamie. Dovnitř vejdeš mladě a ven vyjdeš starej. Ani si nevšimneš, co se stalo mezi tím.“

„Myslel jsem, že jsi chtěl bejt jako Bill Gates.“

„To je fakt. Nechci pro nikoho dělat. Stejně jako on.“

Scott. Kde teď asi je? Jamie přelétl budovu pohledem a snažil se za těmi nudnými řadami oken zachytit bratrovy myšlenky. Nic.

Otevřel dveře auta a do obličeje mu zavanul teplý, těžký vzduch. „Nebojte se o mě,“ řekl. „Nic se mi nestane.“

„Radši bych šla s tebou,“ namítla Alicia.

„Pak by existovala dvakrát větší pravděpodobnost, že nás zastaví.“ Vystoupil z auta, otočil se a naklonil se dovnitř. „Dejte mi deset minut. Potom zavolejte.“

„Hlavně abys to stihl, Jamie. Časově to musí přesně klapnout.“

Poklepal si na zápěstí. Měl na něm levné hodinky, které mu koupil Scott k třináctým narozeninám. „Budu tam.“

Pak z palubní přihrádky vytáhl velkou obálku, naposledy se na Alicii podíval a zabouchl za sebou dveře.

Cestou přes ulici se ho zničehonic zmocnila nervozita. Otáčecí dveře vypadaly jako past. Když se otočí, spolknou ho. Určitě ho pak zase pustí ven? Kam vlastně jde? O korporaci Temnota nevěděl skoro nic, ale už samotné její jméno v něm

vyvolávalo pochybnosti. Zaměstnávali muže jménem Colton Banes a Banes pomáhal při Scottově únosu. Pátrali po dětech, jako je on. A on teď prostě vejde dovnitř a dobrovolně se jim vydá do rukou.

Je bílý den. Jsme v Los Angeles. Nic se nemůže stát.

Ale proč ne? Kdo doopravdy ví, co se děje ve vedlejší ulici nebo dokonce v sousední budově? Jamieho náhle napadlo, že i nejjasnější sluneční světlo dokáže zamaskovat mnoho temných a ošklivých tajemství.

Když dorazil na protější stranu ulice, krátce se ohlédl, aby si ověřil, že Alicia je stále tam, že neodjela. Viděl, že zvedla ruku, aby ho uklidnila. Ucítil záchvěv rozmrzelosti. Proč se chová tak zbaběle? To on vymyslel tenhle plán. Je to jediný způsob, jak Scotta najít, a kdyby to bylo naopak, kdyby ti muži unesli jeho, Scott by neváhal ani vteřinu.

Přitiskl ruku na otáčecí dveře a zatlačil. Dveře se pohnuly. Byl uvnitř.

Hala, která připomínala černou krabici, se táhla po celé délce budovy. Zdi byly z černé žuly, podlaha z černého mramoru. Nábytek – nízký skleněný stůl a čtyři židle – byl také černý. Po jedné stěně tekla voda. Klikatily se po ní pramínky vody a mizely v jakémsi korytu. Jinak tu žádná výzdoba nebyla. Za dveřmi stáli dva statní černoši v černých oblecích a sledovali každého, kdo vešel dovnitř. Jeden z nich k němu přistoupil.

„Ano?“

Jamie zvedl obálku. „Nesu obálku pro pana Coltona Banese. Pracuje v korporaci Temnota.“

Strážný se na něj tázavě zadíval. „Na to, abys dělal poslíčka, jsi trochu mladý.“

„Dělám to v rámci studentský praxe.“

Strážný přikývl. Kdyby šlo o někoho staršího, byl by podezíravější. Ale tohle byl ještě kluk. A obálka byla zřetelně označená. „Čtyřicáté páté patro,“ řekl – a pomocí bezpečnostní karty aktivoval výtah.

Jamie nastoupil a čekal, až se zavřou dveře. Zatímco výtah tiše stoupal vzhůru, cítil, že má sevřený žaludek. Podíval se na hodinky. Od chvíle, kdy se rozloučil s Alicí, uplynuly pouze dvě minuty, a tak věděl, že má pořád ještě spoustu času. Nicméně výtah cestou několikrát zastavil, aby mohli lidé nastoupit a vystoupit, a než dorazil konečně na místo, uběhla další minuta.

Čtyřicáté páté patro. Jamie vyšel z kabiny.

Všechno vypadalo úplně obyčejně. Co čekal? Vlevo a vpravo se táhla široká chodba a na stěně naproti výtahu se blýskala stříbrná reliéfní písmena. KORPORACE TEMNOTA. Na jednom konci bylo okno, které sahalo od podlahy ke stropu a mělo výhled na protější budovu, a na opačném konci moderní skleněné dveře. Za nimi spatřil recepční pult a dvě ženy v elegantních kostýmcích, které měly na uších sluchátka a před ústy mikrofon.

„Dobrý den. Korporace Temnota. Co pro vás můžu udělat?“

„Dobrý den. Korporace Temnota. Kam chcete přepojit hovor?“

Vtom se otevřel druhý výtah a vystoupil z něho poslíček z FedExu s balíčkem v ruce. Jamie čekal, až projde skleněnými dveřmi. Recepční budou muset potvrdit převzetí balíčku podpisem. To je dobré. Odvede to jejich pozornost. Poskytne mu to příležitost.

Jedna žena telefonovala, druhá přebírala balíček. Teď Jamie rychle prošel dveřmi, jako by přesně věděl, kam jde jako by tu byl už mnohokrát. Ocítl se v elegantní místnosti s kobercem, koženými křesly a automatem na vodu. Na stěnách visely obrazy: samé moderní umění a na každé straně se opět nacházely široké skleněné dveře, které vedly na chodbu s dalšími kancelářemi. Kudy? Musí se okamžitě rozhodnout. Když bude váhat, všimnou si ho. A pak ho zastaví.

Zamířil vpravo, prošel dveřmi a čekal, že každou chvíli uslyší, jak na něj volá jedna z recepčních. Ale nezahledly ho.

Ted' to bude jednodušší. Je uvnitř. Když ho někdo spatří, bude předpokládat, že ho sem pustily.

Ale kde má začít? Jamie se znovu podíval na hodinky. Všechno záviselo na přesném načasování a nějak uplynuly další dvě minuty. Na to, aby našel Coltona Banese, mu tedy zbývá pět minut. Rozhlédl se. Čtyřicáté páté poschodí bylo vymalované různými odstíny modré a na stěnách mezi dveřmi visely další obrazy. Všechny vnější místnosti na levé straně chodby, ty s výhledem, patřily vedoucím pracovníkům a jejich asistentkám. Každé dveře označovala cedulka s jejich jménem a číslem kanceláře. Zbytek tvořil otevřený prostor. Jamie viděl bludiště stolů, které od sebe oddělovaly nízké příčky. V místnosti bylo asi dvacet třicet mužů a žen, většinou mladých, kteří se skláněli nad počítačovými monitory nebo telefonovali. Na podlaze ležel vysoký koberec a Jamiemu připadalo, jako by pohlcoval každý zvuk. Takhle se dělá byznys? Ve stejném tichu jako v laboratoři... Nebo snad v kostele?

Došel k jednomu otevřeným dveřím a nakoukl dovnitř. V místnosti spatřil kopírku a mladíka v džínách a pološkošili, který byl asi jen o pět šest let starší než on a listoval haldou papírů. Jamie chtěl pokračovat v cestě, když vtom mladík zničehonic zvedl hlavu.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se.

„Jasně.“

„Hledáš někoho?“

„Jo...“ Jamie zvedl obálku a ukázal jméno vpředu. „Mám to předat Coltonu Banesovi.“

„Banesovi? Víš, v jakém oddělení pracuje?“

„Ne. To se tu nepíše.“

„Dej mi to...“ Mladík došel ke stolu, zvedl umělohmotný kroužkový blok a začal jím listovat. „Banes...“ zamumlal a otočil stránku. „Tady je. Jsi ve špatném poschodí. Pracuje ve čtyřicátém devátém. Kancelář čtyři devět dva pět. Musí to být velký zvíře! Takhle to tu chodí. Čím jsi důležitější, tím sedíš výš.“

„Díky.“ Jamie vycouval ze dveří.

Myslel si, že se bude muset vrátit k výtahu, ale když vyšel z místnosti s kopírkou, všiml si nápisu: ÚNIKOVÝ VÝCHOD. Samozřejmě, při požáru by výtahy nefungovaly. Musí tu být schodiště.

Pokračoval chodbou. Cestou ho minula žena se štosem ležster, ale nikdo ho nezastavil. Dokonce se na něj ani nikdo nepodíval. Když došel k požárnímu východu, strčil do dveří a na opačné straně spatřil rameno schodiště z kovu a betonu. Rozběhl se nahoru – po dvou schodech najednou. Číslo Banesovy kanceláře znal, ale čas se krátil. Alicia zavolá za pár minut. A všechno tohle bylo snadné ve srovnání s tím, co přijde dál. Jamie se toho děsil, nicméně zrychlil krok. Cítil, jak mu buší srdce, a věděl, že to není jen námahou z běhu do schodů.

Čtyřicáté deváté patro bylo naprosto stejné jako to, které opustil, s kanceláři vedoucích pracovníků a zasedacími místnostmi na vnější straně a otevřeným prostorem uprostřed. Mezi stoly se pohybovalo víc lidí, ale hovořili tichým hlasem, jako by se báli, že je někdo uslyší. Tady žádné obrazy nebyly. Na stěnách visely plakáty – všechny stejné. Zachycovaly seriózně vyhlížejícího muže s šedivými vlasy. Lehce se usmíval, jako by chtěl působit přátelsky, ale měl spoustu starostí. VOLTE CHARLESE BAKERA. Jamie poznal jméno senátora, který kandidoval na prezidenta proti Johnu Trelawnymu. Vypadalo to, že celé patro funguje jako ústředí jeho volební kampaně.

Jamie si tu připadal nápadnější. Bylo jen otázkou času, než si ho někdo všimne. Ale alespoň věděl, kam jde. 4907, 4908... S cílevědomým výrazem kráčel podél dveří. Další rychlý pohled na hodinky. Zbývaly mu dvě minuty.

Colton Banes měl kancelář na opačném konci chodby a dveře byly pootevřené. Jamie k nim došel a nakoukl dovnitř. Spatřil místnost se stolem pro asistentku, ale byla prázdná. Druhé dveře, také otevřené, vedly do další, větší kanceláře. A

tam, v koženém křesle za starožitným stolem s naleštěnou deskou, seděl Banes. Jamie se ostře nadechl. Přišel sem za ním, přesto ho zaskočilo, když ho znovu uviděl: ty chladné, téměř bezbarvé oči, holá lebka, která vypadala jako následek nějaké nemoci. Tohle byl úplně jiný svět než divadlo v Renu a Jamie si téměř nedokázal obě místa spojit. Opravdu Temnota tohoto muže poslala, aby jeho a Scotta unesl? Skutečně zabil dva lidi – Dona a Marcii –, když se plán zvrtnul?

Podíval se na hodinky. Zbývalo třicet vteřin.

„Jak se jmenuješ? Co tady děláš?“ ozvalo se mu za zády.

Po chodbě šel muž a Jamie okamžitě pochopil, že je úplně jiný než mladík, kterého potkal u kopírky. Byl buclatý a vousatý, na sobě měl oblek a v ruce vysílačku. Zřejmě člen bezpečnostní služby. A Jamie mu připadal podezřelý.

Telefon zazvonil. Jamie ho jasně slyšel. Koutkem oka zaregistroval, že Banes zvedl sluchátko.

„Jak se jmenuješ?“ opakoval člen ochranky.

„Haló?“ pronesl Banes do sluchátka a Jamie věděl, že se musí okamžitě dostat do kanceláře. Zbývalo posledních pár vteřin.

Alicia, která seděla v autě před budovou, se s mobilem u ucha zeptala: „Pan Colton Banes?“ Na ústředně ji přepojili do jeho kanceláře.

„Ano.“ Banes byl zmatený. Tenhle hlas neznal. Kdo mu to volá?

Člen ochranky čekal na Jamieho odpověď. Když chlapec mlčel, udělal krok dopředu. „Asi by bylo lepší, kdybys šel se mnou,“ pokračoval strážný.

„Jsem od něho.“ Jamie ukázal prstem do kanceláře. Věděl, že to zní nepřesvědčivě, ale nic jiného vymyslet nedokázal. Vešel dovnitř a zavřel za sebou dveře.

Alicia u mobilního telefonu věděla, že přišla její chvíle, „Kde je Scott Tyler?“ zeptala se.

Banes zvedl hlavu a spatřil před sebou hubeného chlapce v pestrobarevné košili a kšiltovce. Okamžitě mu došlo, že jde o

nějakou manipulaci. Žena u telefonu mu položila otázku a on musel myslet na odpověď, přestože nechtěl říct ani slovo. Proto tam Jamie byl. Takhle to s Alicií naplánovali. Přišel v okamžiku, kdy Alicia otevřela okno v Banesově hlavě.

Jamie jím skočil dovnitř.

Udělal přesně to, co udělal tisíckrát na jevišti. Skočil – ne fyzicky, ale jako by z hlavy poslal svou miniaturní kopii. Jenže tentokrát nebyl na opačné straně Scott. Tentokrát tam nebyl jeho bratr se svými pozitivními myšlenkami, které Jamie důvěrně znal.

Byl tam Colton Banes.

Jamieho obklopila naprostá tma, jako by se potopil do bazénu s ledovým olejem. A v tu chvíli vnímal všechno, co kdy Banes cítil nebo na co kdy myslel. Byly tu útržky vzpomínek – miliony útržků – ale také zkušenosti a emoce: strach, arogance, chtíč, zlost, krutost, nenávist a mnohem mnohem víc. Jamie se to včera snažil Alicii vysvětlit jenže nedokázal najít vhodná slova. Lidský mozek je jako svět. Tohle měl říct. A svět, v němž se teď ocitl, byl nepředstavitelně ohavný.

Viděl smrt Kylea Hoveyho. Více než to, na krku toho muže byly jeho ruce. Pod prsty cítil teplé maso a pulzující tepnu. Tohle byla poslední vražda a Banes ji měl v paměti nejčerstvější. Viděl ženu, která ho sledovala. Měla velice krátké šedivé vlasy, dlouhou šíji a brýle. Banes se jí bál. Jamie ten strach zřetelně cítil. Viděl krutost v jejích očích; na okamžik se dívala přímo na něj a usmívala se, zatímco vraždil.

Ale pak obraz zmizel a Jamie se ocitl v obytném přívěsu. Na posteli ležela dívka s omámeným výrazem na tváři a dlouhými vlasy rozhozenými na polštářích. Pohybovala paží a Jamie viděl, že na ní má modřiny, podlitiny a vpichy po jehle, z nichž některé pokrývaly strupy. Všude se povalovalo oblečení, zmačkané plechovky od piva a přeplněné popelníky. Na zdi visel lechtivý kalendář. Colton Banes doma. Vzápětí se vzpomínka rozplynula. Jamie ji viděl pouze chvíličku, ale

připadalo mu, jako by se na ni díval hodinu nebo dokonce celý den.

A pak spatřil další vraždy; zbraň před ním neustále pálila a řada lidí, mladých a starých, se kácela jako na děsivé střelnici v zábavním parku. Někteří zemřeli tiše. Jiní prosili o milost. Jamie je slyšel a sledoval, jak se hroutí na zem. Hlavně muže. Žen jenom několik. Kulky létaly jedna za druhou a na tučt různých zdí stříkala krev.

A pak se objevil Don White.

„Čí vraždu?“

„Vaši.“

Jamie ta slova jasně slyšel a viděl, jak Don White zavrával, když ho zasáhla kulka. Pak přišla řada na Marcii. Vrah ji překvapil v kuchyni. Ani neslyšela, že se otevřely dveře. Jen se otočila a bylo to.

Tolik smrtí. Kabinet hrůzy.

Jamie se viděl, jak prchá z divadla. Psa – Jaggera – s hlavou přitisknutou k zemi. A muže, který kandidoval na prezidenta, Charlese Bakera. Bylo to šílené. Co ten v Banesově hlavě dělá? Ale byl to určitě on; měl zdviženou ruku, usmíval se a říkal něco novináři.

Další útržek, stovka různých míst mihajících se jako padající karty. Přijel do města, možná někde v Číně. Po vodě plula zvláštní loď s tmavými, skasanými plachtami. Zmizela. Byl opět v Los Angeles a viděl se, jak vchází do kanceláře. Cítil okamžik, kdy ho Banes poznal a vztekle, překvapeně zašeptal jeho jméno. Jamie bojoval s přívalem slov, záblesků vzpomínek a emocí a hledal to, co potřeboval.

„Kde je Scott Tyler?“

Alicia položila otázku a odpověď musí být někde tady, v Banesově hlavě. Jamie netušil, jak dlouho tam ještě dokáže zůstat. Bylo mu špatně. Měl pocit, že se topí.

A pak ho spatřil. Svého bratra. Scotta.

Ležel na zádech v zamčeném pokoji, svlečený do půl těla. Byl nemocný. Do nosu mu vedla hadička, taková ta věc, která

se používá v nemocnici, a další měl připevněnou k zápěstí. Odkapávala do ní čirá tekutina. Scott byl zpocený. Vlasý měl úplně mokré a z koutku úst se mu klikatil pramínek zaschlé krve. Oči měl otevřené a plné bolesti. Jamie chtěl zjistit, na co Scott myslí, ale nešlo to. Viděl ho tak, jak ho viděl Banes. Kdy? Včera ne. Možná předevečím. Nedávno...

„Kde je Scott Tyler?“

Banes nechtěl, aby se to někdo dozvěděl. Bojoval. Ale záblesky vzpomínek stále přicházely, jeden za druhým. Jamie spatřil poušť. Kaktus ve tvaru písmene Y. Viděl hory s měsícem, který děsivě visel mezi dvěma vrcholky. Zaslechl hlasité elektronické bzučení, jak se automaticky otevřela brána, a pak zařinčení, jak se druhá zavřela. Tváře. Chlapci, někteří ve Scottově věku, ale všichni bez života, prázdní. Otáčející se bezpečnostní kamera. Sprchy, pára valící se ven. Jiní chlapci, jejich siluety za umělohmotnými závěsy. Další zařinčení zavírající se brány. A konečně to, co Banes nechtěl, aby Jamie viděl.

Nápis SILENT CREEK.

Jakmile ho Jamie spatřil, začal z jeho hlavy couvat. Už tam nedokázal zůstat, obklopený takovým množstvím hnusu a bolesti. Cítil, jak se vrací, jako by letěl obrovským tunelem. Kolem se míhaly další záblesky vzpomínek, ale tak rychle, že je nedokázal vnímat.

A pak byl zpátky tam, odkud vyšel, v kanceláři, kde na něj zpoza stolu zíral s otevřenými ústy Banes.

Chvilku se ani jeden z nich nepohnul. Jamie by to nedokázal, ani kdyby chtěl. Byl vyčerpaný. Totálně bez energie. Pak se Banes usmál. „Jamie,“ zavrčel.

Jamie viděl, jak sahá do stolu a vytahuje zbraň. Byla to stejná zbraň na šipky, kterou použil na Scotta. Banes očividně věděl, že Jamie je bezmocný, že ho má v hrsti. Jeho pohyby byly pečlivé, neuspěchané. Dokonce ani nevstal. Pomalu pistoli zvedl a namířil ji na něj.

A pak se rozlétly dveře a do kanceláře vpadl člen ochranky.

„Promiňte, pane...,“ vyhrkl a ztuhl. Viděl vedoucího pracovníka Temnoty, jak míří zbraní na dítě.

Jamie zaregistroval jeho výraz a došlo mu, že ten muž, přestože tady pracuje, nemá tušení, co se za zavřenými dveřmi kanceláří odehrává. Co udělá? Jamie se rozhodl, že na to nebude čekat. Sáhl za záda, chytil muže za ruku a strčil ho mezi sebe a Banese. V tu chvíli stiskl Banes spoušť. Šipka přeletěla krátkou vzdáleností a zabořila se strážnému do paže. Ten vykřikl – bolestí a zděšením. Jamie se vrhl ke dveřím. Sotva jimi proběhl, uslyšel, že do zárubně narazila další šipka. To už byl ale venku a jako blesk se řítíl po chodbě.

Věděl, že nemůže použít výtah. I kdyby na něj některý s otevřenými dveřmi čekal, vyřadili by ho z provozu dřív, než by dorazil do přízemí. Jamie mířil opačným směrem. Požární schodiště. Od ulice ho dělilo čtyřicet devět podlaží, ale jemu stačí doběhnout do čtyřicátého čtvrtého, aby se dostal z kanceláří Temnoty: pak bude v bezpečí.

Jeden ze zaměstnanců se ho pokusil zastavit. Jamie na chodbě spatřil muže v obleku; měl roztažené ruce, jako by ho chtěl obejmout. Jamie se rozmáchl, praštil ho do žaludku, a když muž zalapal po dechu a svezl se na podlahu, proklouzl kolem něho. Přímo před sebou měl únikový východ. Zničením byli všude kolem lidé, ale nehýbali se a doufali, že zasáhne někdo jiný. V chodbě za zády slyšel Banese, jak vykřikuje rozkazy. Ale to už Jamie dorazil k únikovému východu a proběhl jím na schodiště.

Přesně v tu chvíli se rozhoukaly všechny alarmy v budově. Ze všech stran se ozývalo kvílení sirén a zvonění. Jamieho napadlo, jestli na ně dveře nebyly napojené, a nespustil tedy poplach sám. Ale to nebylo možné. Už je jednou použil. V tom měla prsty Alicia. Určitě. Hned jak ukončila telefonát s Banesem, musela zavolat na tísňovou linku.

Jamie se řítíl po únikovém schodišti. Slyšel, jak se pod ním otevírají dveře. V budově sídlil přinejmenším deset dalších firem a všichni zaměstnanci se ji teď snažili co nejrychleji opustit. Schodiště bylo plné lidí. Jamie se prodíral davem, přesto mu trvalo celou věčnost, než se dostal do přízemí. Když konečně vyběhl ven, do budovy právě vbíhali hasiči a policisté a pátrali po známkách požáru. Na chodníku stálo asi dvě stě tři sta čumilů. Už se začalo proslýchat, že šlo o planý poplach.

Jamie chvatně přešel ulici. Alicia na něj čekala v autě.

„Máš to?“ zeptala se.

„Jedeme...“ Jamie nemohl popadnout dech a srdce mu bušilo jako zvon. Navíc si připadal špinavý, protože na něm dosud ulpívaly Banesoovy vzpomínky. Chtěl se jich zbavit, být odsud co nejdál.

Rozjeli se, objeli blok a zamířili zpátky do Západního Hollywoodu, k domku, kde bydleli. Alicia se na Jamieho krátce podívala, ale mlčela. Zřejmě pochopila, že by ho měla nechat na pokoji.

Pak jí zazvonil mobil.

Vrhla na něj překvapený pohled. Nikdo kromě její sestry nevěděl, že je v Los Angeles – a ta je pravděpodobně někde ve vzduchu. Takže kdo...? Na displeji se objevilo číslo a Alicia ho – s pocitem hrůzy – poznala. Neměla na vybranou. Musela telefon zvednout.

„Před chvílkou jste mi volala,“ řekl Colton Banes. „Mluvím s paní Alicií McGuirovou, že?“

Alicia odbočila na krajnici a zastavila.

Jeho telefon si samozřejmě uložil její číslo. Ale jak zjistil její jméno? To nebylo těžké. Korporace Temnota byla obrovská organizace. Měli své zdroje.

„Co chcete?“ zeptala se.

Jakmile Jamie, který seděl vedle ní, ten hlas uslyšel, okamžitě věděl, komu patří, ale slova nerozeznal.

„Máte syna,“ odpověděl Banes.

Alicia ztuhla a v očích se jí objevila bolest.

„Chceme Jamieho Tylera. Pro vás je to cizí člověk. To dobře víte. Jestli chcete ještě někdy spatřit svého syna, dejte nám ho. To je velice jednoduchý návrh, paní McGuirová. Dáte nám toho kluka a my vám dáme vašeho. Dvakrát vám to ale nabízet nebudu. Pokud odmítnete, Daniela už nikdy neuvidíte.“

Alicia téměř nedýchala. Jamie věděl, že se stalo něco strašného. Držela telefon v ruce, jako by se ho snažila rozdrtit. Uplynulo možná deset vteřin. Konečně promluvila.

„Táhni k čertu, ty grázle,“ zašeptala.

Přerušila hovor a potom mobil vypnula. Nakonec ho prudce odhodila na zadní sedadlo, jako by ji kousl.

„Co chtěl?“ zeptal se Jamie.

„Nabídl mi, že za tebe Dannyho vymění,“ odpověděla Alicia.

Jamie nevěděl, co na to říct. Tušil, o čem Alicia uvažuje. Nemusel jí číst myšlenky.

Ale když se k němu znovu otočila, usmívala se, i když v očích měla zoufalý výraz. „Řekl mi, co jsem chtěla vědět,“ vysvětlila. „Temnota Dannyho má. Předtím to bylo jen podezření, ale teď je to fakt. A to znamená, že vím, co mám dělat.“

Rozjeli se a opět se zařadili do proudu vozidel. Jamie se ohlédl. Když najeli na dálnici, budova korporace Temnota za jejich zády vypadala úplně stejně jako všechny ostatní, které ji obklopovaly.

PŘÁTELE NA VYSOKÝCH MÍSTECH

Policie neprodyšně uzavřela celou oblast kolem hotelu Carlton na Wilshire Boulevard jižně od Beverly Hills. Jamiemu připadalo, že Los Angeles nemá skutečné centrum. Plynule přecházelo z jedné čtvrti do druhé... Ale kdyby město vlastnilo peněženku, určitě by ji mělo tady. Jamie ještě nikdy neviděl pohromadě tolik luxusních obchodů a butiků, jejichž výlohy přetékaly hodinkami, šperky a obleky za pět tisíc dolarů.

Carlton byl starobylá patnáctipatrová budova, která zaujímala celý blok. Když Alicia s Jamiem vjeli na nádvoří, vrhl se k nim tucet portýrů v šedivých vestičkách, aby jim pomohli vystoupit, a pak auto zaparkovali do podzemních garáží. Nicméně portýrů bylo méně než agentů tajné služby, kteří měli vlastní uniformu: černý oblek, bílou košili, sluneční brýle a sluchátka. Jamiemu připadali skoro legrační, jako z nějakého animovaného filmu. Ale možná právě tohle byl účel. Upozorňovali na to, že je hotel pod dohledem.

Senátor John Trelawny sem dorazil čtyřicet hodin před svým projevem v kongresovém centru a na noc si pronajal celé dvanácté poschodí. Do všeobecných voleb zbývalo pouhých pět měsíců a jeho tým včetně mediálních poradců, politických konzultantů, pisatelů projevů, analytiků provádějících průzkum veřejného mínění, osobních poradců a dalších členů ochranky čítal téměř sto lidí. Všichni bydleli tady a tenhle den výtahy dvanáctým poschodím jen projížděly. Aby host mohl senátora navštívit, musel předložit průkaz totožnosti a pak obdržel univerzální klíč – který mu poskytla tajná služba. Návštěvníci nezůstali ani na okamžik bez dozoru. Pokud neměli pozvánku, dovnitř se nedostali.

„Přijme nás?“ zeptal se Jamie, když s Alicí kráčeli po klikatém chodníku do hotelu.

Alicia přikývla. „Jen mu musím dát vědět, že tu jsme...“

Vstoupili do rozlehlé hotelové haly s obrovským lustrem, který visel přímo nad kulatým naleštěným stolem. Jamie na tu

nádheru zíral s otevřenou pusou. Všeho byla spousta. Spousta elektrických svíček, na stole spousta váz s květinami – přinejmenším deset, spousta starožitných hodin, zrcadel a vitrín s kabelkami, šátky a botami. A spousta lidí. V hale se nacházel pult bezpečnostní služby a recepční pult a všude se pohybovalo nespočet portýrů a hostů. Dopravní špička bohatých, pomyslel si Jamie. Nikdy v podobném prostředí nebyl.

Alicia se zastavila, rozhlédla se a hledala někoho známého. Za chvíli ho objevila. „Tamhle!“ zvolala a vykročila dopředu.

U stolu nedaleko výtahů stál muž. Byl ve stejném tmavém obleku a bílé košili jako ostatní agenti tajné služby, ale měl křiklavou kravatu, jako by upozorňoval, že k nim ve skutečnosti nepatří. Přesto mu zpoza ucha čouhal výmluvný drátek a bylo zřejmé, že dělá stejnou práci jako oni: podezíravým pohledem kontroluje hotelovou halu. Byl minimálně 195 centimetrů vysoký, měl světlé, nakrátko ostříhané vlasy, modré oči, které se neustále pohybovaly, a postavu zápasníka s obrovskými rameny. Byl to buď bývalý voják, nebo basketbalista... Nebo obojí.

Muž Alicii spatřil a okamžitě ji poznal.

„Alicie!“ Oslovil ji jménem, ale vypadalo to, jako by ho spíš překvapilo, že ji vidí, než potěšilo.

„Jak se máte, Warrene?“

„Jde to,“ odpověděl. „Nevěděl jsem, že jste v LA.“

„Rozhodla jsem se sem jet teprve před dvěma dny.“

Warren si všiml Jamieho, který stál pár kroků za ní a snažil se nepřekážet. Muž se krátce zamračil a Jamie najednou dostal strach, že ho pozná.

„Tohle je můj kamarád,“ řekla Alicia. „Jmenuje se David.“ U stěny stála vitrina s doutníky Davidoff. Jamiemu okamžitě došlo, že si to falešné jméno vypůjčila odtud, a doufal, že si toho agent nevšimne. Alicia se k němu otočila. „Davide, tohle je Warren Cornfield.“

Warren na Jamieho stroze kývl a obrátil se zpátky k Alicii. „Co pro vás můžu udělat?“ zeptal se.

„Potřebuju mluvit se senátorem.“

„Se senátorem?“ Cornfield se usmál, ale ta odpověď ho rozhodně nepobavila. „Dobře víte, že to nejde, Alicie. Zítra bude mluvit k deseti tisícům lidí. Určitě vás teď nepřijme.“

Jenže Alicia se nenechala odbýt. „Než jsem odešla, prohlásil, že se na něj můžu kdykoli obrátit.“

„Já to neslyšel.“

„Co kdybyste se ho zeptal?“

„Nejsem jeho asistentka, Alicie, jak jistě víte. Podle mě byste měla přijít jindy a domluvit si schůzku.“

Jamie si všiml, že Alicia má co dělat, aby se ovládla.

„Jsem tady teď a žádám o schůzku, Warrene,“ odsekla. „A máte pravdu. Nejste jeho asistentka. Co kdybyste zavolal Elizabeth, která je jeho asistentka – ať se Johna zeptá, jestli mě přijme.“

„Zbytečně marníte čas.“

„Uvidíme, ano?“

Alicia se mile usmála, ale Warren se zamračil. Nelíbilo se mu, že s ním takhle diskutuje, ale bylo jasné, že si to nedá rozmluvit. Zvedl ukazovák, poodešel stranou a se skloněnou hlavou něco řekl do nenápadného mikrofonu. Kdyby ho někdo pozoroval, mýsl by si, že si něco mumlá.

„Warren je Johnův osobní strážce,“ vysvětlila Alicia. „Pracuje pro tajnou službu, ale občas si myslí, že ji ve skutečnosti řídí. Nikdy jsme si nepadli do oka.“

„To mi bylo jasné.“

„Prý byl nějakou dobu u CIA, ale vyhodili ho. Podle mě...“

Ale větu nedokončila. Warren Cornfield se vracel a tvářil se úplně jinak. Vypadal jako trucovité dítě. „Prý vás přijme,“ zavrčel.

„Díky, Warrene.“

„Co kdybyste mě radši oslovovala pane Cornfielde? Už nejste členkou týmu...“

Luskl prsty jako rozzlobený host restaurace, který se dožaduje pití. Vzápětí k němu přiběhl mladý agent tajné služby. „Odved'te ty lidi k senátorovi,“ nařídil mu.

„Jistě, pane Cornfielde.“

Alicia se na něj usmála a zamířila s Jamiem k výtahu. Agent zasunul klíč do zámku a stiskl tlačítko do dvanáctého patra. Dveře se zavřely. „Vy jste senátorovi přítel?“ zeptal se.

„Pracovala jsem pro něj,“ vysvětlila Alicia.

„Je to fajn chlap,“ pokračoval mladík. „Rozhodně ho budu volit. Charles Baker je lump.“

Když dorazili na místo, čekal na ně prošedivělý muž v obleku, ale bez kravaty. Warren mu musel zezdola zavolat. Okamžitě Alicii poznal. „Panebože, moc rád tě vidím. Jak se ti vede?“ Měl irský přízvuk.

„Já tě taky moc ráda vidím, Patricku. Pořád sázíš na koníčky?“

„A pořád prohrávám.“

„Tohle je můj kamarád.“ Ukázala na Jamieho, ale dala si pozor, aby neřekla jeho jméno. „Patrick je šéfem Johnovy prezidentské kampaně ve státě Kalifornie.“

„Ahoj.“ Patrick se usmál a Jamiemu se okamžitě zalíbil. Jamieho přítomnost ho očividně překvapila, ale rozhodl se na nic nevyptávat. „Strašně dlouho tě neviděl, Alicie,“ řekl, když je vedl po chodbě. „Je teď pod obrovským tlakem.“

„Jak to zvládá?“ zajímala se Alicia.

„Odvádí skvělou práci. Jen kdyby se ty zatracený volby nekonaly tak brzo...“

Na konci chodby spatřili dvoukřídlové dveře, které střežil další agent tajné služby. Patrick ukázal průkazku a zavedl Alicii s Jamiem do obrovské zasedací místnosti s jediným stolem, na kterém se povalovaly zápisníky, propisky, počítače, sjetiny, dokumenty, podnosy s občerstvením a láhve minerálky.

Kolem sedělo asi deset lidí a z toho, jak vyhlíželi, bylo zřejmé, že se v posledních dnech moc nevyspali.

Byli zabraní do hovoru, diskutovali nad nějakým grafem, ale když Alicia vstoupila dovnitř, jeden z nich vstal a ohromený Jamie poznal muže, jehož plakáty viděl po celém Los Angeles. John Trelawny nevypadá jako politik, to bylo první, co blesklo Jamiemu hlavou. Byl pohledný, vyšší, než působil na plakátu, a také mladší, asi padesátiletý. Kdysi měl plavé vlasy, ale od té doby vybledly a začaly šedivět. Nicméně se zdálo, že je v dobré fyzické kondici. Měl na sobě manšestrové kalhoty, volný modrý svetr a sportovní boty. Byl očividně unavený, ale z jeho světle hnědých očí sálala energie.

„Alicie, to je ale překvapení. Jak se máte?“ Vřele ji objal. „Máte nějaké zprávy o Danielovi?“

„Ano, mám, senátore. Proto jsem s vámi chtěla mluvit.“ Otočila se k Jamiemu a představila ho. „Tohle je Jamie.“ Tentokrát jeho jméno použila.

Trelawny napřáhl paži a potřásl si rukama. „Rád tě poznávám, mladíku.“

„Pane...“ Jamie téměř nemohl uvěřit, že možná tiskne ruku budoucímu prezidentovi Spojených států.

„Omlouvám se, že jsem vás takhle přepadla,“ pokračovala Alicia. „Vím, jak jste zaneprázdněný, ale nutně s vámi potřebuju mluvit.“

„Našla jste svého chlapce?“

„Možná ano. Ale nemůžu se k němu dostat.“

„Senátore...“ Žena sedící u stolu zvedla mobilní telefon. „Mám na lince starostu Auburnu. Chce s vámi mluvit o té narozeninové přehlídce.“

Trelawny se zatvářil zmateně. „Teď ne, Beth,“ řekl nakonec. „Můžete mu vyřídit, že mu zavolám zpátky?“ Otočil se k Alicii. „Bohužel vám nemůžu věnovat moc času,“ vysvětlil. „Finišujeme s přípravami na zítřek. Ale...“ krátká pauza mi prospěje. Vlastně nám všem. Prosím všechny o pozornost!“ Zvýšil hlas. „Vyhlašuji krátkou přestávku. Běžte

se projít na čerstvý vzduch, dát si něco na zub, prostě cokoli, co se podobá skutečnému životu. Za deset minut opět začínáme.“ Otočil se k Alicii. „Pojďme vedle. Tam si můžeme nerušeně promluvit.“

Alicia se podívala na Jamieho. Přikývl. Senátor se svou bývalou asistentkou zamířili do kanceláře vedle zasedací místnosti. Jamie viděl, že vešli dovnitř a zavřeli za sebou dveře. Nikdo z pracovníků volebního týmu se nezvedl od stolu. Prostě pokračovali v debatě. Náhle k němu přistoupil Patrick. „Nechceš přinést něco k pití, mladíku?“ zeptal se.

„Máte kolu?“

„Jistě. Zatím se někam posad' a udělej si pohodlí.“

Jamie ho poslechl. Byl rád, že si ho nikdo nevšímá. V rohu místnosti běžela televize, ale měla ztišený zvuk a byla naladěná na zpravodajský kanál. Když mu Patrick přinesl kolu, Jamie pomalu popíjel a dumal, za jak dlouho se vrátí Alicia. John Trelawny řekl deset minut, ale Jamie mu připadalo, že už uběhla mnohem delší doba.

Konečně se dveře otevřely a objevil se v nich Trelawny. „Michaeli,“ řekl jednomu muži v místnosti. „Můžete mi přinést složku o korporaci Temnota?“ Pak se obrátil k Jamie. „Rád bych si s tebou promluvil.“

Jamie vstal a zamířil k němu. Cítil, že všichni přítomní si ho zvědavě prohlížejí. Pracovali na důležitém projevu. Proč tenhle kluk šéfa tak dlouho zdržuje? Muž jménem Michael zvedl tlusté desky a podal je Trelawnymu, který mu kývnutím poděkoval. Jamie vešel za senátorem do vedlejší místnosti a zavřel za sebou dveře.

Alicia seděla na pohovce, ale jemu senátor ukázal na křeslo, jako by je chtěl od sebe izolovat. Chvilí stál zamyšleně u dveří, pak položil desky na stůl a udělal pár kroků směrem do místnosti.

„Alicia mi právě vyprávěla ten nejzvláštnější příběh, jaký jsem kdy slyšel,“ začal. „Kdybych ji dobře neznal, už dávno bych jí řekl, aby odešla. Nicméně i teď si kladu otázku, jestli je

psychicky úplně v pořádku. Nemyslím to zle. Po tom všem, co prožila – přišla přece o syna –, bych to chápal. Ale řekla mi, že ty jsi také o někoho přišel... O bratra. Prý ho unesli z divadla v Renu – je to tak?“

Jamie přikývl. Věděl, co přijde.

„Podle Alicie ho zřejmě unesli stejní lidé jako Daniela. Tvrdí, že se zajímají i o tebe – protože máš zázračné schopnosti. Prý umíš číst lidem myšlenky.“

„Promiň, Jamie,“ zamumlala Alicia.

„To je v pohodě.“ Jamie tušil, co bude muset udělat, ale tentokrát se nebál. Všechno na senátoru Trelawnym, dokonce i způsob, jakým se vyjadřoval, v něm vzbuzovalo důvěru. Bude jiný než Colton Banes. Pohybuje se v odlišném prostředí.

„Snažím se být otevřený vůči jiným názorům,“ pokračoval Trelawny, „a připouštím, že na světě existuje spousta věcí, které se nedají logicky vysvětlit. Ale tohle...“ Pochybovačně potřásl hlavou. „Tak či tak, dá se to snadno ověřit. Alicia mi navrhla, abych tě podrobil testu. Nevadí ti to?“

„Ne, pane.“ Jamie byl připravený.

„Dobře.“ Trelawny ukázal na nízký stolek před pohovkou. Uprostřed ležela jednoduchá dřevěná skříňka, veliká asi jako krabička cigaret. „Tohle mi dala moje žena,“ oznámil. „Vozím to s sebou jako talisman. Alicia netuší, co je uvnitř. Neřekl jsem jí to. Nicméně tvrdí, že ty mi to povíš.“

Jamie se chvíli soustředil a pak se podíval Trelawnymu upřeně do očí. „V té skřínce nic není,“ řekl. „Je prázdná.“

Trelawny nehnul brvou, ale Alicia cítila, že v místnosti zničehonic zavládlo napětí.

„Vyrobita ji vaše žena,“ pokračoval Jamie. „Ráda pracuje se dřevem. Jmenuje se Grace. Před spaním si do ní ukládáte věci – manžetový knoflíčky a tak. Víc vám teď říct nedokážu, protože pořád přemýšlíte o volbách. Je to divný...“

„Pokračuj.“

„No, chtěl jsem říct, že se bojíte prohry. Ale zvláštní je, že se ještě víc bojíte výhry.“

Rozhostilo se ticho. Trelawny stál na místě tak nehybně, jako by ani nedýchal. Nakonec dlouze vydechl. „Máš mimořádný talent,“ prohlásil. „Nenazval bych to darem – protože to dar asi není. Nedokážu si představit, jaké to je – mít takovouhle schopnost.“

„Nevyužívám ji,“ vysvětlil Jamie. „Nechci.“

„Do té skříňky se ještě nikdo kromě mě nepodíval,“ řekl Trelawny. „Vozím ji všude s sebou. Ani jsem nikdy nikomu neřekl, kdo mi ji daroval.“ Došel ke stolku, zvedl ji a odklopil víčko. Byla skutečně prázdná.

„Alicia navrhla, abych nechal korporaci Temnota důkladně prošetřit,“ oznámil. „Ale čirou náhodou jsem s tím už začal.“ Došel k deskám na stole a otevřel je. „Tohle je pouze špička ledovce. Rád bych vám o nich řekl něco víc. A pak vám povím, proč právě teď nemůžu nic dělat.“

Posadil se.

„Nevěřím, že veškerý velký byznys je špatný,“ spustil. „Ale Temnota je velká organizace a zdá se, že se pyšní tím, že jim jejich špatnosti procházejí. Potíž téhle země je, že jsme až příliš ochotní zavírat oči před zločiny, které se dějí ve jménu byznysu. Továrna shoří a zahyne dvacet dělníků. Cisterna prosakuje a znečistí celý říční systém. Prodáme do zahraničí zbraně a druhá strana je nakonec použije proti americkým vojákům. Nikdo to nevidí – a víte proč? Protože záleží jen na zisku. Zisk je nade vše. Tyhle společnosti vydělávají obrovské peníze a zaměstnávají desítky tisíc lidí. Takže jim odpustíme i vraždu.“

 Temnotě jsem poprvé slyšel asi před šesti měsíci.“ Vytáhl z desek novinový výstřižek. „Tohle mi poslal jeden přítel. Myslel si, že by mě mohl zajímat příběh dvanáctiletého chlapce z Indonésie. Pracoval v továrně na hračky, kde ho popálil jeden přístroj, a on zemřel. To dítě pracovalo deset hodin denně za dvacet centů na hodinu a bylo vyčerpané k smrti. Podle mě šlo o vraždu. Vyráběl součástky pro nějakou hračku a firma, která ho zaměstnávala, čirou náhodou patřila

korporaci Temnota. Ale zaplatili jeho rodině odškodnění? Záleželo jim na tom? Samozřejmě že ne. A tu hračku si můžeš koupit v každém americkém obchodě...”

„Řekl jste, že nemůžete nic dělat,“ přerušil ho Jamie.

„Hned vám vysvětlím proč.“ Trelawny se zamračil. „Jak současný viceprezident, tak náčelník štábu pracovali před vstupem do politiky pro Temnotu. Až odejdou z Bílého domu, ať už příští volby vyhraje kdokoli, vrátí se do korporace. Temnota vlastní asi tři sta společností po celém světě a mnohé z nich pracují pro americkou vládu. Jedna vyrábí bomby. Ty bomby shazují letadla. Další znovu staví města, která ty bomby zničí. Chápete, jak to myslím? Byznys a politika jdou ruku v ruce.

A aby to bylo ještě složitější, Temnota podporuje v prezidentské kampani Charlese Bakera. Ve skutečnosti jsou jeho hlavními sponzory. Proudí k němu miliony dolarů. Musejí to dělat chytře: ohledně darování peněz na politické účely máme přísné zákony. Ale existují desítky nezávislých organizací a malých zájmových skupin, které stojí proti mně, a přestože se zdá, že nejsou propojené, s jistotou víme, že je všechny financuje Temnota. Ale důkaz žádný nemám, Jamie. Jsou velice opatrní. A když proti nim vznesu obvinění, znemožním se – přinejmenším si budou všichni myslet, že se bojím prohry ve volbách, a to nikomu neprospěje.“

„Tak co můžete udělat?“

„Musím počkat a doufat, že vyhraju. Jestli se stanu prezidentem téhle země – a já věřím, že mám velkou šanci –, chci se zaměřit především na boj s korupcí v byznysu a hodlám začít u Temnoty.“

„Jenže my nemůžeme čekat,“ namítl Jamie. „Oni Scottovi ubližují.“

„Jak to víš?“

„Prostě to vím.“

„Moment,“ přerušila je Alicia. Zalovila v kabelce a vytáhla z ní list papíru. „Díky Jamiemu se nám podařilo zjistit,

že Scotta zřejmě vězní na místě, které se jmenuje Silent Creek. Ověřila jsem si to na internetu. Silent Creek je věznice, nápravné zařízení pro mladistvé v Mohavské poušti. Je to jediné soukromě provozované vězení v Nevadě. A vlastní je Temnota.“

„Scott je tam,“ přisvědčil Jamie.

„Myslíme si, že tam je. A myslíme si, že Daniel by tam mohl být také.“ Alicia si povzdychla. „Dává to smysl. Když chcete ukrýt skupinku dětí tak, aby je nikdo nenašel, někde stranou, věznice v poušti je ideální místo. Nemůžete nám s tím pomoci, senátore? Nemohl byste přimět policii, aby tam provedla razii?“

„To bych zkusit mohl.“ Trelawny se na okamžik zamyslel, ale pak potřásl hlavou. „Ale bylo by to složité. Zaprvé nemám žádný důkaz, že se tam děje něco špatného. Dokonce jsem o Silent Creek ani neslyšel – a jestli leží v Nevadě, nepadá do mé jurisdikce. A konečně, pokud by se mi přece jen podařilo vyvolat takový rozruch, aby zahájili vyšetřování, ředitel věznice by se o tom dozvěděl dřív, než bychom tam dorazili. Jestli jsou ti dva chlapci skutečně v Silent Creek, ti lidé by měli spoustu času na to, aby je převezli na jiné místo. Nebo udělali ještě něco horšího...“

Alicia přikývla. Tuhle odpověď očekávala. „Asi máte pravdu,“ souhlasila. „Ale my máme jiný nápad.“

„Mohl bych se dostat dovnitř,“ vysvětlil Jamie.

„Dovnitř... Jak?“

„Určitě máte známé,“ řekla Alicia. „Dejme tomu, že se Jamie dostane dovnitř jako vězeň. Pod falešným jménem. Soudce by ho tam mohl poslat s další skupinou delikventů. Až bude v Silent Creek, může zjistit, jestli tam jsou Scott s Danielem, a poslat mi zprávu. Možná by jim mohl dokonce pomoci při útěku.“

„Jak by to udělal?“

„Mám jistý schopnosti,“ ozval se Jamie. „Schopnosti, o kterých ještě nevíte.“

„Vím, že ty lidi chcete dostat, až k tomu bude vhodná doba, senátore,“ dodala Alicia. „Ale my čas nemáme. Musíme něco podniknout hned.“

Někdo zaklepal na dveře, a aniž počkal na odpověď, vešel dovnitř. Byl to Trelawnyho osobní strážce Warren Cornfield a vypadal rozzuřeně. Stál mezi zárubněmi, které byly téměř stejně vysoké a široké jako on.

„Promiňte, pane,“ řekl, „omlouvám se, že vyrušuju...“

„Co se děje, Warrene?“ zeptal se Trelawny. Nezdálo se, že by ho to doopravdy zajímalo.

„Pane, ta žena mi lhala.“ Cornfield namířil prst na Alicii. „Asi byste měl vědět, že ten chlapec, kterého s sebou přivedla, se nejmenuje David. Měl jsem dojem, že ho odněkud znám, a už vím, kdo to je. Jmenuje se Jamie Tyler a je to hledaný zločinec.“

„Alicia mi už řekla, kdo to je,“ odpověděl Trelawny.

„Řekla?“ Cornfield se zarazil. „Pane, nevadská policie po tom dítěti intenzivně pátrá. Hledají ho pro vraždu prvního stupně. Jestli ho necháte odejít, jestli někdo zjistí, že s vámi byl dokonce ve stejné místnosti, může zničit celou vaši kampaň.“

„Pojď dovnitř, Warrene. A zavři za sebou dveře.“

Osobní strážce poslechl. Trelawny chvíli čekal, než se agent uklidní.

„Volal jsi na policii?“ zeptal se senátor.

„Ne, pane. Zatím ne.“

„To je dobře. Nechme to tak.“ Trelawny se otočil k Alicii. „Radši byste měli jít,“ prohlásil. „Ale mám vaše telefonní číslo a ozvu se. To, co jste navrhla, určitě půjde zařídit. Mám přátele...“ Došel k Jamiemu a položil mu ruku na rameno. „Moc rád jsem tě poznal. A to, co jsi řekl o výhře ve volbách – měl jsi naprostou pravdu.“ Usmál se. „Doufám, že svého bratra najdeš.“

„Pane...“ Warren Cornfield nemohl uvěřit vlastním očím. „Tihle dva lidé by měli sedět ve vězení.“

„To je v pořádku, Warrene. Myslím, že vím, co dělám. Ted' doprovod' mé hosty k východu. Nesnaž se je zadržet ani nevolej na policii. Postarej se, aby jim nikdo nebránil v odchodu.“

„Jak si přejete, pane.“

Když je Cornfield doprovázel ke dveřím, stále se mračil. Jamie se na prahu ohlédl a naposledy se podíval na muže, který se možná stane prezidentem. Senátor zvedl dřevěnou krabičku a držel ji s jistým úžasem, jako by také nějak dokázal vidět dovnitř a odhalit tajemství, která se v ní skrývají. Pak se dveře zavřely a Jamiemu blesklo hlavou, že ho už nikdy nespatří.

Bolest.

Scott Tyler nevěděl, jak je tady dlouho. Nevěděl ani, kde je „tady“ a jak se sem dostal.

Ležel na posteli. Zpočátku měl na zápěstích pouta, ale teď už je nepotřeboval. Byl příliš zesláblý, aby se vůbec pohnul. Kdyby dokázal zvednout hlavu, zjistil by, že má dosud na sobě stejné oblečení jako v divadle, i když triko bylo roztržené a kalhoty zmačkané a děravé. Ne že by si na divadlo nebo něco z toho, co se stalo ten večer, kdy ho unesli, pamatoval. Měl okno. Mohly za to drogy, které mu kapaly do pravé paže. Dávky pečlivě odměřili a injekce přesně načasovali. Nechtěli ho zabít nebo dohnat k šílenství. Jejich cíl byl mnohem náročnější. Chtěli mu vymazat paměť, aby se bezmocně vznášel v prostoru, dokud s nimi nebude ochotný spolupracovat.

Několik dní nejedl a dostával sotva tolik tekutin, aby nezemřel žízní. Ani nespál. Pokaždé když zavřel oči, zaplavil pokoj příval zvuků, dunění bubnů, hudba, kulometná palba. Celou dobu svítilo světlo. Právě teď mohlo být poledne stejně tak jako půlnoc. Nedalo se to rozeznat. Scott byl téměř v bezvědomí. A byl připravený k další fázi.

Dveře se otevřely. Scott se ani nepokusil podívat, kdo vešel dovnitř. Báł se něco udělat, aniž ho k tomu vyzvali. Uslyšel šustění látky, jak se přichozí posadil. Ucítil vůni,

nějakou květinu. Roztřeseně otočil hlavu a spatřil, že na židli vedle postele sedí žena. Dívala se na něj, jako by si nebyla jistá, co si o něm má myslet. Nebo se možná rozhodovala, jak má postupovat dál.

Zvedla ruku. Scott si všiml, že má několik prstenů. Na okamžik mu dva její prsty spočinuly na paži. „Co ti to provedli?“ řekla. Hlas měla tichý a melodický. „Chudáčku. Kdybych to věděla, přijela bych dřív, jenže je to pro mě složité. Chci být tvoje přítelkyně, ale musím vědět, že mi důvěřuješ. Musíš být na mé straně.“

Pohladila ho po čele a odhrnula mu z očí pramínek vlasů.

„Jamie tě opustil,“ pokračovala. „Pamatuješ – v divadle? Když pro tebe přišli. A tvůj bratr ti utekl. Celý život ses o něj staral, ale jemu to bylo jedno. Při první příležitosti vzal nohy na ramena. Je pryč. Nechal tě v tom. Teď jsi mu k smíchu. Protože on je v pořádku. Má se skvěle. A ty ležíš na zádech, připojený k těmhle ohavným hadičkám. Kdybys tu umřel, nikdo si na tebe nevzpomene.“

Ale tuhle chybu jsi dělal už od dětství, Scotte. Vzpomínáš si na Eda a Leanne v Carson City? Myslel sis, že se o tebe postarají, ale nechali tě na holičkách. A pak přišli Don s Marcií a bylo to ještě horší. Jenže takový je život, nemám pravdu? Slušní lidé to vždycky odnesou. Bezvýznamní lidé. Chceš být bezvýznamný člověk, Scotte, nebo chceš být se mnou? Protože ve světě, který nastane, budu mít moc, a ty si budeš muset ujasnit, na čí straně chceš stát.

Přemýšlej o tom, drahoušku. Pracuji pro jisté lidi... No, vlastně to ani nejsou lidi. Brzy sem přijdou a budou mít radost, že ses k nám připojil, že ses jim rozhodl sloužit. Jamie se bohužel rozhodl špatně. Ale jednou mu třeba budeš moct všechno tohle vrátit. Jednou se ti možná díky nám naskytne příležitost, aby ses tomu mizerovi pomstil.

Už musím jít. Přemýšlej o tom, co jsem ti řekla, a zítra si o tom znovu popovídáme.“

Dveře se opět otevřely a do místnosti vešel další člověk. Žena vstala.

„Přišel tě navštívit pan Banes,“ vysvětlila. „Škoda, že u tebe nemůžu zůstat a chránit tě před ním. Ale dokud na mě nebudeš připravený, dokud nebudeš můj, nejde to. Moc mě to mrzí, drahoušku. Ale vrátím se. Slibuju.“

Holohlavý muž se posadil na její místo. Scott pevně zavřel oči a v duchu zoufale zasténal.

Slyšel, jak se dveře tiše zavřely. Zůstali sami.

SILENT CREEK

Jamie už jednou u soudu byl, takže ho nic nepřekvapilo: ani to, jak je místnost malá, ani těch pár lidí uvnitř, ani rychlost, jakou jednání probíhá. Proti soudkyni, ženě středního věku oblečené v černém taláru, která trůnila mezi vlajkou Nevady a Spojených států, byly dva stoly. U jednoho seděl Jamie se svým obhájcem, u druhého jeho sociální kurátor a žena z kanceláře místního návladního. Písařka dělala zápis a opodál přešlapoval strážný s výrazem „tohle všechno jsem už viděl“. V zadní části soudní síně stály dvě řady židlí. Tisk a veřejnost měly vstup k soudu pro mladistvé zakázán, ale Alicia si účast vymohla. Přišla jako rodinná přítelkyně a vypadala nervózně.

Jamie měl spoutané ruce a nohy. To ho vyděsilo. Když byl ve vazbě poprvé, tak mu pouta nedali. Tentokrát byl ale přestupek závažnější. Zatkli ho, údajně, za prodávání drog ve škole – což byl trestný čin, který mu zajistí pobyt v nápravném zařízení. Šlo samozřejmě o podvod. Kurátor a obhájce – známí Johna Trelawnyho, který všechno zařídil – se na něm také podíleli. Jamie dokonce dostal falešné jméno – Jeremy Rabb: případ číslo J83157. Nějak ho propašovali do nevadského justičního systému pro mladistvé, a pokud Jamie věděl, soudkyně byla jediný člověk v místnosti, který netušil, co se ve skutečnosti děje.

Celé to byl podvod – a přesto byly umělohmotné pásky na jeho zápěstích a řetězy kolem kotníků děsivě reálné.

Znemožňovaly mu volný pohyb, nejzákladnější lidské právo. Cítil hrůzu, že mu sebrali identitu, že patří systému, který s ním teď bude nakládat podle svého. Ještě hůř, jasně si pamatoval, co senátor řekl Alicii do telefonu.

„Dokážu ho dostat dovnitř, Alicie, ale je tu jedna věc, kterou musíte důkladně zvážit: jakmile ho do Silent Creek pošlou, nedokážu ho dostat ven. Dozvědělo by se o tom příliš mnoho lidí. To, co uděláme, je nezbytné a dokážu si to

ospravedlnit, ale je to na hranici zákona. Chápete, co říkám? Jakmile se Jamie ocitne v systému, nemůžu zasáhnout.“

Alicia to vysvětlila Jamiemu, a ten pochopil. Už teď kvůli němu senátor riskoval, a nemohl si dovolit skandál, kdyby se něco zvrtno. Jamie si s tím ale hlavu nelámá. Má zázračné schopnosti a kdykoli je může použít k tomu, aby se z vězení dostal. Myslel na Scotta. Musí ho najít. Jiná možnost není. Teprve teď, když nemohl dát ruce od sebe, chodit, aniž se šoural, mu začalo všechno docházet. Odsoudí ho, připraví k výkonu trestu a zavrou do nápravného zařízení. Tam bude úplně sám.

Alicia ho před soudem ostříhala nakrátko a nasadila mu silné brýle s černými plastovými obroučkami. Překvapilo ho, jak moc se jeho vzhled změnil. Měli totiž strach, že každému, kdo se setkal se Scottem, okamžitě dojde, že Jeremy Rabb je jeho téměř identické dvojče. Teď už se toho Jamie nebál – když se podíval do zrcadla, skoro se nepoznával.

„...tento soud mu ukládá trest odnětí svobody na dvanáct měsíců v nápravném zařízení...“ říkala soudkyně – úvodní část proslovu Jamiemu unikla. Teď se obrátila na sociálního kurátora. „Prostudovala jsem podklady k případu a navrhovala bych Summit View.“

Jamie o Summit View slyšel. Šlo o nápravné zařízení pro mladistvé, které stálo na předměstí Las Vegas. Ale kurátor zavrtěl hlavou. „Se vší úctou, Vaše Ctihodnosti, doporučoval bych Silent Creek.“

Soudkyni jeho návrh překvapil. „Tam je to dost drsné,“ podotkla. „Tomu chlapci je teprve čtrnáct a tohle je jeho první přestupek.“

„Jistě, Vaše Ctihodnosti, ale prodával dvanáctiletým dětem amfetamin. Některé z nich teď podstupují odvykací léčbu. Rabb neprojevil sebemenší lítost. Naopak byl na sebe pyšný.“

Rabb. Jamie si musel připomenout, že mluví o něm.

Soudkyně se na okamžik zamyslela a pak přikývla. „Tak dobře. Bude to tvrdá lekce, ale možná právě takovou potřebuje.“ Po těch slovech zavřela desky. „Dvanáct měsíců v Silent Creek.“

Strážný přistoupil k Jamiemu a zamířil s ním k postrannímu východu.

Zatímco se Jamie šoural ke dveřím, všiml si, že ho Alicia sleduje. Oči měla vytřeštěné a plné strachu.

Stále spoutaného ho naložili do minibusu a mezi kolena mu vrazili láhev vody. Bude ji potřebovat. Chtěli jet celou noc, a jakmile ráno vyjde slunce, teplota rychle stoupne. V autobusu nikdo jiný nebyl: jen řidič – starý, ošlehaný muž – a strážný, který mu letmo zkontroloval pouta na zápěstí a kotnících a od té doby ho ignoroval.

Na cestu vyrazili v osm hodin večer. Jamie pozoroval, jak se stmívá, ale pak – přestože seděl – usnul, nicméně si celou dobu uvědomoval drncání autobusu. Když se probudil a otevřel oči, oslnilo ho jasné světlo. Opustili dálnici a v oblaku prachu ujížděli po hrbolaté cestě. Jamie kolem sebe viděl jenom písek a buš s několika platany. Na horizontu se tyčil horský masiv, který díky slunci vypadal jako v plamenech.

Potom začala cesta klesat do maličkého údolí a Jamie konečně spatřil svůj nový domov, Silent Creek. Ta dvě slova byla napsaná na ceduli – zbytečně. Vězňové určitě věděli, kde jsou, a široko daleko nebyl nikdo jiný, kdo by si nápis přečetl. Navzdory všemu ucítil záchvěv vzrušení. Tu ceduli už viděl – v hlavě Coltona Banese. Scott je tady, někde v areálu. Jamie to věděl. Najde bratra a společně odsud vypadnou. Zlý sen je skoro u konce.

Před ním se rozkládal dlouhý obdélníkový pozemek. Budovy byly nízké, ale obklopoval je plot z ostnatého drátu vysoký minimálně deset metrů. K obloze mířily dva satelitní talíře a na opačné straně spatřil hřiště se dvěma brankami – samozřejmě na něm nerostla tráva, na tu bylo příliš velké

horko. Jeho povrch tvořil žlutošedý písek. Na vzdáleném konci hřiště se tyčila zeď – stejně jako všechny ostatní budovy byla z betonových tvárnic – a nahoře opět vedl ostnatý drát. Zatímco se kodrcali k hlavní bráně, Jamie zahlédl na opačné straně zdi další budovy, ale došlo mu, že z údolí je neuvidí. Silent Creek byl z nějakého důvodu rozdělený na dvě části: jedna třetina na jedné straně zdi, dvě třetiny na druhé.

Minibus projel mezi několika domy. Tady určitě bydleli strážníci a obsluhující personál. Jamie se na sebe zlobil. Probudil se na poslední chvíli a neměl tušení, jak daleko jsou od nejbližšího města nebo vesnice. Scott by se připravil lépe. Ale teď už bylo pozdě na to myslet. Zastavili před bránou. Tomuto vstupu do věznice se říkalo výpadová brána. Ozvalo se bzučení, a když se otevřela, vjeli do úzkého koridoru mezi dvěma ploty z ostnatého drátu. Minibus pokračoval v jízdě a zastavil před druhou bránou. Ta se otevřela, teprve když se první zavřela. Teď, konečně, byli ve věznici. Jamie se rozhlédl a hledal bezpečnostní kamery. Strážníci věže nespátřil. Ani žádné lidi.

Minibus naposledy zastavil. Dveře se se syčením otevřely.

„Fajn! Vystup si!“ To byla jediná slova, která strážný za celou cestu pronesl.

Jamie vstal, šouravými krůčky došel ke dveřím a vystoupil. Okamžitě na něj zaútočil žár. Měl pocit, jako by do něho sluneční paprsky fyzicky bušily. Musel zavřít oči a pak je opatrně pootevřel, aby si je chránil před prudkým světlem. Začal se potit. Muselo být přes třicet stupňů. Dokonce i vzduch byl rozžhavený. Jamie se rozhlédl. Slunce vyšisovalo skoro všechny barvy. Stříbrný plot, šedivý písek, popelavé betonové tvárnice – všechno se do sebe navzájem vpíjelo jako na přeexponované fotografii. Jen generátor na elektřinu a palivová nádrž, které stály vedle sebe, zamčené v kleci, byly ostře žluté. Nic jiného jeho pozornost neupoutalo.

„Tudy!“

Strážný ho zavedl ke dveřím ve zdi, které se po jejich příchodu otevřely. Jamie si všiml, že je nad nimi připevněná kamera. Otáčela se a sledovala každý jeho krok. Dveře vedly do velké, omšelé místnosti, kde seděl u stolu s počítačem další strážný. Byly tu dvě cely, několik židlí – každá jiná – a sprcha s napůl zataženým umělohmotným závěsem. Okna chyběla. Místnost osvětlovaly zářivky. Naštěstí, po výhni na nádvoří, byla klimatizovaná.

„Posaď se!“ řekl druhý strážný. Měl na sobě džíný a košili s krátkými rukávy. Jamie si všiml, že nemá zbraň. Bylo mu kolem pětadvaceti a měl černé vlasy stažené do culíku. Určitě mu v žilách kolovala indiánská krev a Jamieho napadlo, zda bude kvůli tomu přátelštější. Ale choval se stroze a formálně.

„Jmenuju se Joe Feather,“ představil se, „ale ty mě budeš oslovovat pane Featherem nebo jen pane. Jsem přijímací úředník. Zapišu si tvoje nacionále a pak tě seznámím s interním řádem. Rozumíš?“

Jamie přikývl.

„Bude ti to tady připadat tvrdé. Strávil jsi tři měsíce v ústavu pro mladistvé delikventy – je to tak?“

„Ano.“

„Dobře, takže víš, jak to chodí. Drž hlavu dole. Dělej, co se ti řekne. Bude to tak pro tebe snazší.“ Kývl na druhého strážného. „Můžete mu sundat pouta.“

Muž mu sejmul pouta z rukou a nohou a Jamie se vděčně rozkročil. Začal si masírovat červené pruhy kolem zápěstí. Během následujících dvaceti minut diktoval přijímacímu úředníkovi do počítače údaje o své osobě... Nebo přinejmenším údaje o Jeremym Rabbovi, chlapci, za kterého se vydával. Než ho předali policii, byl s Alicí skoro celou noc vzhůru a učil se je nazpaměť.

„Teď se svlékni a běž do sprchy,“ nařídil mu přijímací úředník. „Chci všechno tvoje oblečení, včetně spodního prádla. Máš nějaký piercing?“

Jamie zavrtěl hlavou.

„Dobře. Přinesu ti nové věci...“

Jamie odešel do sprchy, zatahl za sebou závěs, ale vypadalo to, že nebude mít ani minimální soukromí. V boční stěně sprchy bylo okno, které vedlo do skladu, a zatímco stál pod tekoucí vodou, cítil, že si ho Joe Feather z druhé strany prohlíží. Když byl v ústavu pro mladistvé delikventy, mnohokrát podstoupil důkladnou osobní prohlídku, ale i tak se styděl a otočil se k muži zády. V tu chvíli spatřil úředník tetování na rameni.

„Rabbe...“ řekl tiše. „Zastav vodu.“

Jamie poslechl. Stál ve sprchovém koutu a po ramenou mu stékaly kapky.

„Kde jsi přišel k tomu tetování?“ zeptal se přijímací úředník.

„Mám ho odjakživa. Od narození.“

„Máš bratra?“

Jamie ztuhl. Copak ho už odhalili? „Nemám,“ odpověděl.

„Opravdu nemáš bratra?“

„Ne, pane.“

Joe Feather mu otvorem pod oknem podal hromádku vězeňského oblečení. „Obleč si to,“ nařídil. „Odvedu tě do cely.“

Jamie byl devadesátý šestý chlapec, který přišel do Silent Creek. Věznice měla celkovou kapacitu sto vězňů a dohlíželo na ně deset strážných. Tvořily ji čtyři oddělené ubikace – Sever, Jih, Východ a Západ – a denní řád byl zorganizován tak, aby se vězni setkávali co nejméně. Proto se členové nepřátelských gangů téměř neviděli a nikdy spolu nemluvili. Každá skupina jedla v jinou dobu – na směny – a stejně tak se střídali ve vězeňské tělocvičně. Jejich věk se pohyboval v rozmezí od třinácti do osmnácti let.

Na všechno byla pravidla. Chlapci museli chodit s rukama sepnutýma za zády, při chůzi měli zakázáno mluvit a nikam, dokonce ani na záchod, nesměli jít bez dozoru. Neustále je

sledovali – buď strážní, nebo bezpečnostní kamery. Po každém jídle následovala zběžná osobní prohlídka, a pokud chyběla jediná plastová vidlička, museli se svléct donaha jako při příjmu. Každé dopoledne se šest hodin učili, pak dvě hodiny sportovali (v tělocvičně – venku bylo příliš velké horko) a dvě hodiny se dívali na televizi. Pouze na sport – žádné filmy nebo zprávy. Vězeňský oblek se skládal z modrých tepláků, šedého trička a sportovních bot. Všechny barvy byly pečlivě zvolené. Nic nebylo černé nebo jasně červené, protože to byly barvy gangů a mohly stačit k tomu, aby se do sebe jejich členové pustili.

Život ve vězení nebyl drsný, ale nudný. Chlapci, kteří uměli číst, měli k dispozici knihovnu, ale jinak byl každý den stejný a hodiny odměřované s neúprosnou přesností se na pouštním slunci nekonečně vlekly. Každý, kdo překročil pravidla, skončil na samotce nebo přišel o některé výhody, a pokud měl dozorce špatnou náladu, dokonce i rozvázaná tkanička mohla vést k okamžitému potrestání.

A pak tu byla ošetrovna, která sídlila v malé budově u zdi z tvárnic. Chlapci, kteří se chovali agresivně nebo nespolupracovali, museli navštívit lékaře. Dostali prášky, a když se vrátili, byli zamlklí a v očích měli prázdňý výraz. Tak či tak, věznice vás měla pod kontrolou. Chlapci se s tím smířili. Dokonce ani k Silent Creek nechovali nenávist. Prostě zdejší pobyt snášeli, jako by šlo o dlouhou nemoc, která je postihla a za kterou nemohli.

Jamie brzy zjistil, co potřeboval. Žádný z jeho spoluvězňů Scotta neznal. Neexistoval jediný záznam, že tu někdy byl. Jenže Jamie tušil, že to, co až dosud ze Silent Creek viděl, je jen polovina příběhu. Věznice byla rozdělená na dvě části: spatřil to na vlastní oči, když ho sem vezli. Za zdí se nacházel další uzavřený komplex. Nikdo s ním nekomunikoval. Měl vlastní tělocvičnu, vlastní školu, kuchyň a cely, jako by šlo o menší verzi hlavního areálu. A povídaly se o něm divné věci.

Na opačné straně zdi prý drží pod zámkem zvláštní vězně.

„Tam jsou těžké případy. Vrazi. Psychoušové.“

„Prej jsou na hlavu. Prostě cvoci.“

„Jo. Jsou tam pošuci. Magoři. Jenom sedí v cele a zírají do zdi...“

Jamie obědval s dalšími čtyřmi chlapci v jídelně, malé čtvercové místnosti s holými bílými stěnami – seděl na kovové židli přivařeně ke stolu, který byl přišroubovaný k podlaze. V Silent Creek nepovolovali žádnou výzdobu, dokonce ani na celách. Nicméně jídlo nebylo špatné – přestože ho dostávali na rozčleněných plastových táccích. Jamieho většina chlapců, s nimiž se seznámil, překvapila. Nikdo z nich ho nešíkanoval, naopak byli rádi, že vidí novou tvář. Možná mu pomohla zkušenost z ústavu pro mladistvé delikventy. Od začátku byl jedním z nich. Až dosud své falešné jméno nepotřeboval. Ostatní chlapci u stolu mu říkali Indián. On je znal pod přezdívkami Zelenoočko, Baltimore, DV a Bejby.

„Slyšel jsem, že o ně nikdo nestojí,“ řekl DV, sedmnáctiletý hispánc, kterého zatkli za střelbu z jedoucího auta v Las Vegas. Chlapci měli zakázáno bavit se o svých zločinech, ale samozřejmě to dělali. DV byl členem gangu Playboyové. Obě paže měl potetované a plánoval, že se k nim hned po propuštění vrátí. Otce nikdy nepoznal a matce byl lhostejný. Gang byl jediná rodina, kterou měl. „Nemají rodiče,“ pokračoval, „takže je používají k pokusům. Zkoušejí na nich různé léky a tak.“

„Kolik jich tam je?“ zeptal se Jamie.

„Prej asi dvacet,“ odpověděl Zelenoočko. Jamie netušil, jak k té přezdívce přišel. Bylo mu patnáct a zatkli ho za držení nebezpečné zbraně – pistole. Oči měl modré.

„Je jich minimálně padesát,“ namítl Bejby, nejmladší chlapec ve věznici. Bylo mu sotva čtrnáct. Otočil se k Jamiemu a ztišil hlas: „Moc se na ně nevyptávej, Indiáne, jestli se k nim nechceš připojit.“

Jamie přemítal, kde se ty fámy berou. Ale takhle to ve věznicích chodilo. Nic se neutajilo. Informace se nějak šířily z cely na celu a člověk měl stejnou šanci je zadržet jako zastavit pouštní vítr.

Jako obvykle na ně v jídelně dohlížel dozorce. Byla to jedna z mála chvil, kdy se spolu mohli svobodně bavit, přesto se nesměli zvednout od stolu, aniž předtím požádali o dovolení. To Jamieho na životě v Silent Creek šokovalo nejvíc. Už nebyli lidmi. Staly se z nich objekty. Během dne neexistoval jediný okamžik, kdy mohli něco dělat sami od sebe. Strážný, statný, ramenatý muž s řídnoucími vlasy a knírem, který je měl při obědě na starost, byl služebně nejstarší – a nejpřísnější – ze všech dozorců. Jmenoval se Max Koring. Pokud někdo vyhledával problémy, byl to on. Očividně si vychutnával, když mohl vězně ponižovat, bezdůvodně provádět osobní prohlídky, na měsíc jim odebrat výsady jen pro své pobavení.

Baltimore, vysoký, pohledný černoch, který nikdy nemluvil o zločinu, jenž ho sem přivedl, se naklonil přes stůl. Svou přezdívkou dostal podle města, kde se narodil. „Když se o nich chceš dozvědět něco víc, musíš si promluvit s Koringem,“ zašeptal. „Pracuje na obou stranách zdi.“

„Jak to víš?“ zeptal se Jamie.

„Všiml jsem si, že sem chodí přes ošetřovnu.“

Ošetřovna stála přímo u zdi a všichni věděli, že slouží oběma částem věznice. Přinejmenším se to říkalo.

„Patří k několika málo lidem, který to mají dovolený,“ pokračoval Baltimore. „Areál za zdí hlídají po celou dobu strážný. Ozbrojený. Nemají s náma nic společného.“

„Jestli se chceš podívat na druhou stranu, řekni prostě Maxovi,“ prohodil DV a krátce se usmál. „Jedinej problém je, že ti tam připojí k hlavě počítač, a až tě někdo zase uvidí, budeš stejnej magor jako všichni ostatní.“

Oběd skončil. Chlapci odevzdali tácy a plastové vidličky, pak obrátili kapsy naruby a rozkročili se, aby je dozorce mohl před odchodem prohledat. Čekal je hodinový odpočinek na

celách. Když vyšli z jídelny a pomalu se loudali přes rozpálené betonové nádvoří, Jamie si všiml, že na kraji fotbalového hřiště stojí Joe Feather a pozoruje ho. Měl dojem, že příjímací úředník ho sleduje od chvíle, kdy sem dorazil. Podezírá ho snad? Pokud ano, bude muset rychle něco podniknout. Možná se mu krátí čas.

Vzpomněl si, co mu Feather řekl, když ho asi před týdnem přijímal. Jakmile uviděl tetování, zeptal se: „Nemáš bratra?“ Existoval jediný způsob, jak to mohl vědět. Znal Scotta. A to znamenalo, že Scott je určitě tady, v Silent Creek.

Jamie si tím byl naprosto jistý. Koneckonců, dávalo to smysl. Silent Creek byla jediná soukromě provozovaná věznice v Nevadě a patřila korporaci Temnota – podle Alicie stála za zmizením ne jednoho, ale mnoha chlapců se zázračnými schopnostmi právě ona. Existuje snad lepší místo, kde je držet, než přísně střežený komplex, který leží daleko od civilizace a obklopuje ho Mohavská poušť? Ten název viděl v hlavě Coltona Banese. A co jiného by se mohlo za zdí skrývat?

Jamie si zul boty (šlo o nařízení číslo 118 nebo 119: v cele žádná obuv) a nechal je na chodbě. Ostatní chlapci udělali totéž. Vstoupil dovnitř – o chvíli později se ozvalo bzučení a dveře se elektronicky zavřely. Jeho bíle vymalovaná cela měla deset kroků na délku a pět kroků na šířku. Stála v ní postel, která byla ve skutečnosti součástí podlahy. Beton se jednoduše zvedal do tvaru úzké police s tenkou umělohmotnou matrací nahoře. Proti posteli byla kovová deska, která sloužila jako stůl, s židlí přišroubovanou k podlaze. A u dveří se nacházela nerezová toaleta kombinovaná s umyvadlem, nad níž viselo zrcadlo z leštěné oceli. A to bylo všechno. Cela měla jediné okno: dlouhý obdélník široký pouhých pár centimetrů. Mříže nebyly zapotřebí. I kdyby se mu podařilo rozbít silné sklo, stejně by se nedokázal úzkým otvorem protáhnout.

Ostatní chlapci mu řekli, že dveře jsou elektronicky zajištěné, a kdykoli byl Jamie sám, zamčený v cele, snažil se ovládnout rostoucí pocit paniky. Alicia ví, kde je. Až si odpýká

ve vězení dva týdny, bude jí moct zatelefonovat. Ale byla jeho jediným spojením s vnějším světem. Co když se jí něco stane? Pak tu zůstane třet coby Jeremy Rabb – nebo Indián. Jak dlouho potrvá, než se zblázní a buď ho zamknou na izolaci, nebo nadopují léky?

Ale k tomu nedojde. Stále má své schopnosti a dneska večer je použije. Strážný, který bude mít službu v jeho ubikaci, ho odvede za zeď. Tam najde Scotta a společně odsud odejdou.

Jenomže...

Teprve teď, když už bylo příliš pozdě, se ozvaly první pochybnosti. Scott má stejné schopnosti jako on – tak proč jich nevyužil, aby se ze Silent Creek dostal? Existuje něco, co Jamie neví? Proč si je tak jistý, že tu Scott vůbec je? Napadaly ho ohavné myšlenky. Co když je Scott mrtvý? Co když se mu podařilo utéct a zabloudil v poušti? Mohlo se stát cokoli.

Seděl na posteli a otevřel svou mysl, jako to dělal každý večer od chvíle, kdy sem přijel. Vysílal myšlenky do chodeb, do sousedních budov a snažil se vycítit, jestli je bratr někde poblíž. Soustředil se na opačnou stranu zdi. Ale nikde nic. Jak to? Jamie se odmítal smířit s faktem, že tu Scott není. Musí tu někde být. Uvnitř tajného komplexu. A pokud neodpovídá, existuje pro to nějaký důvod. Možná ten, že prostě spí.

Hodina konečně uběhla. Pak následovalo opět vyučování, hodina v tělocvičně a večeře. Den končil shromážděním ve společenské místnosti – otevřeném prostoru se čtyřmi kulatými stoly, kde mohli hrát karty a deskové hry. Měli se spolu bavit o tom, jaký byl den a jak proběhl, ale samozřejmě většinou nebylo co říct. Dohlížel na ně strážný sedící za řadou televizních obrazovek, které ukazovaly nejruznější místa ubikace. V celách kamery nebyly. Dneska večer měl službu Max Koring, což znamenalo, že světla zhasnou přesně v deset hodin – nebo možná o patnáct minut dřív, když bude chtít.

V devět hodin je poslal zpátky na cely. Pyžamo na příjmu nedostali – stejně bylo vedro ☀, a tak spali prostě v boxerkách. Každý obdržel kartáček na zuby, ale než se dveře zavřely,

dozorci si ho vyzvedli a odnesl ho. Naostřená rukojeť kartáčku mohla posloužit jako nebezpečná zbraň a strážní nehodlali ani v nejmenším riskovat. Jamie neměl hodinky. Sebrali mu je se vším ostatním, co by mu mohlo dávat pocit identity nebo nezávislosti. Konečně světla zhasla, nicméně nebyla úplná tma – podél obvodu věznice stály obloukové lampy, které svítily celou noc, a do cely oknem pronikala jejich bílá záře. Jamie ležel asi půl hodiny na posteli, pak vstal a oblékl se. Přišel čas.

Stiskl tlačítko u dveří.

O chvílku později uslyšel rachocení klíče a dveře se otevřely. Na prahu stál Max Koring, břicho se mu zvedalo a klesalo a obličej mu částečně zakrýval stín. Vypnul automatické ovládání a odemkl dveře mechanicky. Byl podrážděný. Noční služby nesnášeli všichni dozorcí, ale když děti otravovaly, byly ještě horší.

„Co je?“ vyštěkl.

„Chci, abyste mě odvedl na opačnou stranu zdi,“ řekl Jamie.

Strážný na něj zíral. Vypadal zmateně.

„Ted’ hned,“ pokračoval Jamie – koncentroval se a promítal mu své myšlenky do hlavy. Věděl, co dělá – stejnou věc, jako když stál tváří v tvář policistovi v Marciině domě ve Sparksu.

Max Koring se nepohnul.

„Půjdem,“ pobídl ho Jamie.

„Děláš si srandu?“ zavrčel Koring. „Co si sakra myslíš?“

Jamie ucítil záchvěv zmatku – a pak paniku. Nefunguje to! To není možné. „Odved’te mě k bratrovi!“ dožadoval se. Stále se soustředil a vypaloval muži díru do mozku.

Ted’ si ho Koring změřil, jako by ho viděl v úplně novém světle. Usmál se – a nebyl to příjemný úsměv. „Ty máš bratra?“ zeptal se.

Zoufalý Jamie změnil přístup. Nedokáže strážného přimět, aby ho poslechl – ale pořád ještě může ten okamžik využít a získat od něj informaci. Už se nestaral o následky. Musí se

dozvědět, co je se Scottem – a tak se koncentroval a skočil Koringovi do hlavy, stejně jako to udělal Coltonu Banesovi.

Nic se nestalo. Jeho schopnosti nefungovaly. Jamie se snažil vzpamatovat z ohromení, když vtom ho Koring chytil za rameno a hřbetem ruky ho tvrdě udeřil do obličeje. Cela se s ním zatočila a v ústech ucítil krev. Pak odletěl dozadu a narazil do postele.

„Nemám rád, když mě někdo zbytečně otravuje,“ prohlásil Koring. „A ty nedáváš příkazy *mně*. Možná jsi tu nový, ale tohle bys měl vědět. Takže je možná na čase, abys poprvé vyzkoušel korekci.“

Korekce. Jiný způsob, jak označit samotku.

O deset minut později se Koring vrátil s dalším dozorcem. Ani jeden z nich neřekl jediné slovo. Jednoduše vytáhli Jamieho z cely a vlekli ho chodbou. Ostatní chlapci museli slyšet, co se děje. Najednou byli všichni vzhůru a snažili se Jamieho povzbudit.

„Hodně štěstí, Indiáne!“

„Nenech se od nich zlomit!“

„Brzy se uvidíme, Indiáne. Dávej na sebe pozor!“

Samotky se nacházely v oddělené části budovy – za těžkými dvoukřídlými dveřmi z oceli. Jamie se ani nesnažil bránit. Hodili ho do cely o polovinu menší než ta, kterou opustil. Nebyla tu matrace, a přestože Jamie zahlédl úzké okno, mělo mléčné sklo, takže přes ně nebylo vidět.

„Uvidíme, jak se budeš cítit, až odsud po týdnu vylezeš,“ utrousil Koring. „A příště mě oslovuj *pane*.“

Dveře se zabouchly.

Jamie zůstal ležet na podlaze a stočil se do klubíčka. Když padal, praštil se hlavou o postel, a teď mu tekla krev z nosu. Byl úplně sám. A jeho zázračné schopnosti ho nechaly na holičkách. Ztratil je, nebo o věznici něco neví? Možná ji postavili v téhle části pouště úmyslně. Třeba je ve vodě nebo dokonce v půdě látka, která působí na jeho mozek. To by dávalo smysl. Když tu vězní děti s nadpřirozenými

schopnostmi, musejí si být jistí, že mají jejich síly pod kontrolou.

Nakonec, téměř neochotně, vyšplhal na postel. Pak si přitáhl kolena k bradě, volně si je objal pažemi a usnul. A tehdy se mu zdál ten druhý sen.

Okamžitě poznal, kde je, a byl za to téměř vděčný, přestože tenhle svět – tenhle snový svět nebo co to bylo – mu byl stejně cizí jako Silent Creek. Opět před sebou spatřil moře, ostrov a oblohu, prázdnou a mrtvou jako vždycky. Jamie netušil, co to znamená nebo proč se opět ocitl na takovém místě, ale nějak mu došlo, že je to důležité. Vzpomněl si na dva chlapce v rákosovém člunu a pátral po nich; doufal, že je zahlédne. Třeba mu řeknou, kde najde Scotta.

Na břehu se něco pohnulo a Jamiemu se sevřelo srdce úzkostí. Spatřil muže, kterého potkal posledně. Byl už vzpřímený – měřil přes dva metry –, kráčel po pláži a z šedé, jakoby tmelem pokryté tváře na něj zíraly prázdné oči. Muž držel miskou, tentokrát však neměl nůž.

„Chce ho zabít,“ řekl muž.

Jamie přes to všechno ucítil příval zlosti. „To už jste říkal minule!“ vykřikl. „Ale jestli mi nepovíte, kde je Scott, nemůžu mu v tom zabránit.“

„Ne, chlapče. Ty mi nerozumíš –“

Muž se chystal odejít, ale neměl šanci. Oblohu protal blesk. Ne – víc než to. Jako by vesmír sevřely dvě obrovské ruce a roztrhly ho jako papír. Moře a obloha se rozpůlily. Jamie cítil, jak se mu otřásá půda pod nohama – bylo to nejsilnější zemětřesení, jaké svět dosud zažil. Všechno vibrovalo a Jamiemu hlasitě cvakaly zuby. Ztratil rovnováhu, a když padal, snažil se toho muže zahlédnout.. Ale byl už pryč. Současně se kolem něho rozlehl ohlušující výkřik. Zněl jako výkřik vítězství až na to, že na něm nebylo nic ani vzdáleně lidského. Ohlušený Jamie se zoufale tiskl k zemi, která se pod ním divoce zmítala.

Během několika následujících vteřin se zničehonic vynořila řada stínů, které se řítily po obloze – letěly nebo padaly... To nedokázal říct. Jako by se na opačné straně vesmíru otevřela velká díra a šlehaly z ní plameny. Celá obloha hořela. Měl dojem, že zahlédl gigantického pavouka, další zvíře – lidoopa nebo opici –, něco jako obrovského ptáka... Následovaly je tisíce maličkých teček, které se vznášely ve vzduchu jako velikánský tmavý mrak.

A tím to neskončilo. Jamie si uvědomoval jen přicházející tmu, něco tak děsivého, že se na to nedokázal dál dívat. Zavřel oči a přitiskl se k zemi. Moře zmizelo, voda se hnala od pobřeží a všude kolem kvílel vítr.

Připadalo mu, že bouře zuřila celou věčnost. Ale ve snu neexistoval reálný čas a mohla trvat jen chvilku. Když konečně utichla a moře se vrátilo na původní místo, Jamie ležel na pláži a byl totálně vysílený.

Nevěděl nic o Starých, o pěti Strážcích brány, o boji, který trvá tisíce let, a roli, k níž byl předurčen. Nevěděl nic o kamenném kruhu zvaném Krkavčí brána, ani o druhé bráně, která se nachází v peruánské poušti Nazca. Dokonce ani nevěděl, že je půlnoc 24. června – dne známého jako Inti Raymi.

Druhá brána se právě otevřela.

DVACÁTÝ PÁTÝ ČERVEN

Nazca, Peru

Džíp jako by hořel. Jak ujížděl po pláni, táhl se za ním oblak prachu a písku, který v měsíčním světle vypadal jako kouř. Reflektory svítily, ale v obrovské prázdnotě pouště Nazca byly skoro k ničemu a lepší vodítko poskytoval samotný měsíc. Byly tři hodiny ráno 25. června, den po Inti Raymi. Noc byla nezvykle chladná dokonce i v poušti, kde po západu slunce klesala teplota až o třicet stupňů. A krajinu zalévalo zvláštní světlo. Působilo tvrdě, téměř nepřírozně – jako by právě zuřila bouřka.

Auto řídila žena. Jmenovala se Joanna Chambersová a byla profesorkou antropologie, světově uznávanou odbornicí na div známý jako obrazce na plošině Nazca. Byla mohutná a působila poněkud výstředně. Role potrhle profesorky ji bavila a chovala se přímočaře, někdy dokonce nezdvořile. Ale právě teď měla pevně stisknuté rty a křečovitě svírala volant. Dívala se před sebe a děsila se, co možná spatří.

Nebyla v džípu sama. Na sedadle vedle ní seděl mladý Angličan. Byl to Richard Cole, novinář, který byl u toho, když Matt Freeman – první z Pětice – objevil v Yorkshiru tajemství Krkavčí brány, a pak se s Mattem rozhodl odcestovat do Peru. Vypadal vyčerpaně, ještě vyzábileji a zanedbaněji než obvykle. Od chvíle, kdy se v omšelé redakci místního plátku v Greater Mallingu s Mattem seznámil, urazil dlouhou cestu – ve více než jednom smyslu slova. Tenkrát psal hlavně články o svatbách a pohřbech... A nebyl si jistý, co mu připadá depresivnější. Ale Matt ho uvedl do světa, který se vymykal lidskému chápání: do světa dinosaurích koster, jež ožívaly, do světa čarodějů a démonů, zmizelých civilizací a měst ukrytých v peruánských horách. A teď tohle. Vypadalo to, že jejich dobrodružství náhle a smutně skončilo. Matt je možná mrtvý. Tentokrát nevyhrají.

„Už jsme skoro tam,“ poznamenala profesorka Chambersová. Letmo pohlédla na Richarda, který vypadal, jako by ji neslyšel. „Je to moje chyba,“ pokračovala. „Kdybych na to přišla dřív, měli bychom víc času...“

„To není vaše vina, ale moje.“ Richard se zhluboka nadechl. „Neměl jsem jim dovolit, aby se vydali do pouště sami. Mattovi s Pedrem. Vždyť jsou to ještě děti!“

„Letěli dvousedadlovou helikoptérou a seděli v ní tři. Nikdo jiný by se tam nevešel.“

„Neměl jsem jim to dovolit. Inkové nás varovali. Tvrdili, že jeden z nich umře...“

„Tvrdili, že jeden z nich *možná* umře. A vy víte, že Matt není obyčejné dítě. Je jeden z Pětice. A Pedro taky. Myslím, že byste jim měl víc věřit.“

Ale jak pokračovali v cestě, bylo jasné, že se stalo něco strašného. Půda byla rozrytá, okolní krajina poničená. V peruánském rádiu už informovali o zemětřesení, jenže profesorka Chambersová i Richard Cole věděli, že je to jen část pravdy. Matt odletěl do pouště, aby zastavil Diega Salamandu v jeho mobilní laboratoři, ale zdálo se, že dorazil pozdě. Druhá brána se otevřela. Richard by to byl poznal, i kdyby neviděl zbrázděný povrch pouště. Cítil to ve vzduchu. V dálce, za horami, pulzovala světelná stěna. Záře ho bodala do očí a začala se mu točit hlava.

„Tamhle!“ vykřikla náhle profesorka Chambersová a prudce otočila volantem.

Světlo reflektorů dopadlo na trosky helikoptéry napůl pohřbené v písku. Dva listy vrtule chyběly a další dva byly zprohýbané a polámané. Ocas v polovině praskl a z kokpitu zbyla zmeť roztráštěného skla a visících kabelů. Teď, když byli blíž, cítili ve vzduchu zápach benzínu. Profesorka Chambersová dupla na brzdy, ale Richard byl venku, dřív než džíp úplně zastavil, a rozběhl se k vraku. Zahlédl chlapce, který se zády opíral o zbytky helikoptéry. Nohy měl natažené před sebou a jedna z nich byla nepřírozeně zkroucená.

Byl to Pedro.

„Co se stalo? Kde je Mart?“ vykřikl Richard, ale vtom si vzpomněl, že Pedro nerozumí ani slovo anglicky. Chlapec se na něj tázavě podíval a Richard se zastyděl. Měl o svého přítele takový strach, že ho ani na okamžik nenapadlo uvažovat nad tím, jak se cítí Pedro. Sklonil se k němu a položil mu ruku na rameno. „Jsi v pořádku?“ zeptal se.

Po chvíli dorazila profesorka Chambersová. Napadlo ji vzít s sebou láhev vody a podala ji Pedrovi, aby se napil. „*Como estás?*“ zeptala se. „Jak ti je?“

Pedro jí překotně vysvětlil, co se stalo. Když helikoptéru zasáhla kulka, ztratili nad ní kontrolu a zřítily se. Richard nahlédl do kokpitu a spatřil mladého pilota – Atoka. Byl připoutaný na sedadle a ruce mu spočívaly na palubní desce. Byl očividně mrtvý. Pedro stále mluvil. Měl zlomenou nohu a nemohl se hýbat. Matt odešel Salamandu hledat sám.

„Musíte mě tu nechat,“ řekl španělsky. „Musíte najít Matta. Brána se otevřela. Viděl jsem...“ Zajíkl se a zmlkl.

„Cos viděl?“ zeptala se profesorka Chambersová.

„Nemůžu o tom mluvit. Prostě najděte Matta.“

Richard pochopil jádro toho, co Pedro říkal. Natáhl ruku a dotkl se paže profesorky Chambersové. „Vy zůstanete tady, já budu pokračovat,“ oznámil.

Profesorka přikývla. Pedro zvedl ruku a ukázal. „*Allá...*“ Tudy.

Richard šel pěšky. Báł se, že by Matta přehlédł, kdyby jel džípem. Był přesvědčený, že nemůže být od helikoptéry daleko, ale i tak mu trvalo dvacet minut, než ho objevil – a vypadalo to, že přišel pozdě. Matt ležel na zádech a Richard ještě nikdy neviděl potlučenějšího a nehybnějšího člověka. Chlapec byl samá krev a obličej měl bílý jako stěna.

Był mrtvý. Určitě. Nedýchal; hrudník se mu ani nepatrně nezvedal. Richard zamrkal, aby zadržel slzy – nebyly to jen slzy zármutku, ale také hněvu. K čemu to všechno bylo? Copak sem přijeli až z Británie jen kvůli tomuhle? Brána se otevřela.

Pedro má zlomenou nohu. A Matt je mrtvý. Letmo mu blesklo hlavou, co se asi stalo se Salamandou. V dálce viděl trosky mobilní laboratoře, ale jeho samotného nespátl. Způsobil tohle všechno on? Když Matta prohlédl, nenašel na něm žádné zranění. Nezastřelili ho. Spíš jako by z něho zničehonic vyprchal život.

Richard natáhl ruku a uchopil chlapce za zápěstí. Bylo na dotek studené. Ale pak to ucítil – nepatrný, nepravidelný, ale nezpochybnitelný. Jeho pulz. Richarda napadlo, jestli si to jen nepředstavuje. Rychle Mattovi přitiskl prsty na krk. Tam pulz tepal také. A přestože Matt měl tak slabý dech, až byl skoro neznatelný, stále žil.

Ale potřeboval pomoci. Musel do nemocnice – co nejrychleji.

Richard se napřímil a rozběhl se pro džíp.

Hongkong

Předseda Temnoty stál ve své kanceláři v šedesátém šestém poschodí Hřebíku, která se nacházela na chodbě vedle zasedací místnosti, v níž pravidelně hovořil se svými podřízenými. Pozoroval lodě v přístavu a v ruce držel sklenku nejdražšího koňaku na světě. Byl téměř sto let starý, prodával se v křišťálové láhvi a přišel na pět tisíc amerických dolarů. Kolik té zlatavé tekutiny svírá v dlani? Představa, že venku – v Kowloonu – existují lidé, kteří mají sotva na jídlo, že ženy a děti dřou celý den a většinu noci v továrnách a dostávají za to stěží tolik, aby přežily, zatímco on si může dopřát vynikající koňak, jehož jediný doušek stojí dvě stě dolarů, mu připadala zvláštní, a současně ho těšila. Takhle by měl svět fungovat, pomyslel si. A velice brzy se propast mezi těmi, kteří mají, a těmi, kteří nemají, ještě zvětší. Jaké štěstí, že se nachází na té správné straně.

Po moři plul elegantní zaoceánský parník a předseda se otočil do místnosti. Lodě nesnášel. Víc než to, bál se jich – a

měl k tomu pádný důvod. Vrátil se ke stolu a posadil se. Byl nejvyšší čas zhodnotit události předchozí noci.

Staří jsou zpátky. To je nejdůležitější. Jeho agenti v Peru mu oznámili, že hvězdy zaujaly polohu, která byla předpovězena před deseti tisíci lety, a že se otevřela velká brána ukrytá v poušti Nazca. Litoval, že u toho nemohl být. Slyšel, že člověk oslepne, když se podívá do očí králi Starých – ale i tak by to stálo za to.

Ne všechny zprávy byly dobré. Během minulé videokonference jeho kolega, jihoamerický průmyslník Diego Salamanda, oznámil, že jedno z dětí, které si říkají Strážci brány, jede do Peru. Tvrdil, že nebude problém ho objevit. Ale teď to vypadalo, že Salamanda je po smrti a chlapec stále na svobodě. Salamanda byl předsedovi ukradený – ubyl jeden člověk, s nímž by se musel dělit o odměnu. Ale že ten chlapec zřejmě přežil... To ho zneklidňovalo. Nedořešená situace. To bylo v jeho organizaci nemyslitelné.

Náhle zazvonil soukromý telefon na stole. Jeho číslo mělo jen velice málo lidí. Jakýkoli hovor, který přišel přes tuhle linku, stál za to, aby ho přijal. Položil sklenici s koňakem a zvedl sluchátko.

„Dobrý večer, pane předsedo.“ Byla to Susan Mortlakeová a volala z Los Angeles.

„Paní Mortlakeová.“ Jako obvykle to znělo, že předseda není ani nadšený, ani otrávený z toho, že ji slyší.

„Blahopřeji, pane.“ Samozřejmě už věděla, co se v Peru stalo. „To je báječná zpráva.“

„Máte pro mě nějakou informaci, paní Mortlakeová?“ Dokonce i v tuhle chvíli byl obchod na prvním místě. Vedoucí pracovníci Temnoty si vzájemně nevolali jen proto, aby si poklábosili.

„Přemýšlela jsem o Charlesu Bakerovi,“ odpověděla Susan Mortlakeová. „O prezidentské kampani. Vzhledem k tomu, co se přihodilo, je teď ještě důležitější, aby vyhrál.“

„Jistě.“ To jediné slovo naznačilo, že předseda ztrácí trpělivost.

„Viděl jste poslední čísla...“

Podle průzkumů veřejného mínění John Trelawny dál zvyšoval před jejich kandidátem náskok.

„Samozřejmě že jsem je viděl, paní Mortlakeová.“

„A náš agent v New Yorku nedokázal nic vymyslet?“

„Bohužel, pan Simms rezignoval.“

Před dvěma dny se pan Simms, ředitel newyorské pobočky, vrhl po hlavě do řeky Hudson. Ve skutečnosti se jeho hlava ponořila do vody o několik minut dříve než jeho tělo. Později se obojí našlo na břehu o padesát metrů dál.

„Domnívám se, že vím, jak problém vyřešit, pane předsedo. Vlastně se o tom zmínil sám pan Simms... když pro nás ještě pracoval. Prohlásil, že jediným řešením by mohlo být, že Trelawnyho zlikvidujeme.“

„Určitě to nemyslel vážně.“

„Ale já ano, pane předsedo.“

Předseda nad tím uvažoval. Zavraždit prezidentského kandidáta by bylo možné, ale rozhodně ne snadné. Nehledě na to, že Trelawnyho neustále střeží agenti tajné služby a nikdo se zbraní se k němu nemůže přiblížit, skutečný problém by nastal, kdyby se atentát zdařil. Veřejnost bude pobouřená a policie zahájí důkladné, nekonečné vyšetřování. Mohlo by ji to dovést k Temnotě. Člověk zaplatí někomu, kdo zaplatí někomu, kdo zaplatí šílenci, aby vypálil osudnou kulku – přesto se dá spojení lehce vystopovat. Vražda je špinavá a nebezpečná záležitost. Je to vždy poslední řešení.

Ale Susan Mortlakeová si byla věcí naprosto jistá.

„Dejme tomu, že Trelawnyho zastřelí někdo z jeho nejbližších spolupracovníků,“ pokračovala, „člověk, který s námi nemá absolutně nic společného. Dejme tomu, že vrah bude okamžitě zadržen, ale nedokáže své chování vysvětlit – bude to vypadat, že mu prostě přeskočilo. O jeho vině nebude pochyb. Odsoudí ho, pošlou do vězení a popraví. Tím

vyšetřování skončí. Trelawny bude mrtvý, a tím to zhasne. Někdo samozřejmě zaujme jeho místo, ale už bude pozdě. Náskok Charlese Bakera nedožene. Ten se zatím bude tvářit smutně a nešťastně. Možná se dokonce zúčastní pohřbu. Ve skutečnosti to pomůže jeho volebním výsledkům. Nic mu nezabrání, aby se stal příštím prezidentem Spojených států amerických.“

„Dokážete to zařídit?“ zeptal se předseda.

„Jistě, pane předsedo. Dokážu.“

Předseda se na okamžik zamyslel. Susan Mortlakeovou dobře znal – a z jejího hlasu slyšel sebejistotu.

„Tak se do toho pusťte,“ řekl a zavěsil.

Opět zvedl vzácný koňak, zakroužil sklenicí a studoval jeho barvu. Staří potřebují čas. Víc než to, potřebují svět, který je připraven jim pomáhat. Nepochyboval, že Charles Baker bude tím správným mužem na správném místě ve správnou dobu. Usmál se a zvedl sklenici k ústům. V poslední vteřině si to rozmyslel, obrátil ji dnem vzhůru a vylil zbývající centimetr tekutiny do květináče.

Luxusní hnojivo.

Potom vstal a vyšel z místnosti.

New York

Limuzína, která vezla Johna Trelawnyho, zastavila před obrovským mrakodrapem na jižním konci Broadwaye, v Lower Manhattanu. Doprovázeli ho dva muži. Za volantem byl jako vždycky agent tajné služby. Trelawny věděl, že je ozbrojený a v neustálém kontaktu se záložním týmem, který jede v druhém autě, pravděpodobně jen sto metrů za nimi. Vedle něho seděl Warren Cornfield. Byl tak mohutný, že se senátor na sousední sedadlo stěží vešel, ale během těch několika posledních měsíců

si na to zvykl. Od chvíle, kdy zahájil prezidentskou kampaň, si musel zvyknout na spoustu věcí – a to, že nebyl ani na okamžik sám, byla první z nich.

„Za hodinu jsem zpátky,“ řekl a vzal za kliku.

„Půjdu s vámi, pane,“ oznámil Cornfield.

Trelawny zaváhal. Už se kvůli tomu mnohokrát pohádali. Vážil si toho, co Cornfield dělá – koneckonců, byla to jeho práce –, jen si přál, aby mu byl sympatičtější. „To je v pořádku, Warrene,“ odpověděl. „Tahle budova má vlastní ostrahu a nikdo neví, že tu jsem. Chci poobědvat se starou přítelkyní a neříkej mi, prosím, že představuje bezpečnostní riziko.“

Nakonec se dohodli na kompromisu. Cornfield ho doprovodil do haly, ale dovolil mu, aby do výtahu nastoupil sám. Někdy Trelawnyho napadlo, jestli jsou všechna tahle bezpečnostní opatření skutečně nutná – nicméně usoudil, že stačí jediný cvok s pistolí, který dokáže, že ano. A samozřejmě v Americe bylo tak snadné koupit si zbraň. To byla jedna z věcí, na které se chtěl blíž podívat, pokud...

Když ho výtah unášel do sedmdesátého patra, necítil téměř žádný pohyb. Majitelka střešního bytu věděla, že senátor přijíždí, a naprogramovala výtah tak, aby zastavil až u ní. Trelawny myslel na ženu, kterou za pár minut uvidí. Znali se skoro celý život – někdy měl však pocit, že toho, co o sobě nevědí, je pravděpodobně víc než toho, co o sobě vědí. Byla velice bohatá. Vydělala jmění na výrobě a prodeji laciných počítačů do městských škol, nemocnic a klubů mládeže. Od začátku podporovala jeho kampaň a na východním i západním pobřeží pořádala řadu večerů, na nichž se vybíraly peníze na její financování. Zvláštní bylo, že Nathalii Johnsonové zřejmě důvěřoval víc než jakékoli jiné ženě, dokonce včetně své manželky. Protože věděla. Měla kontakty po celém světě a vypadalo to, že je informovaná o věcech, které se nikdy neobjevily ve zprávách. Považoval ji za strážkyni záhad. Proto ji teď přijel navštívit.

Dveře výtahu se otevřely přímo do obývacího pokoje ve tvaru vějíře, z jehož oken byl fantastický výhled na řeku Hudson na jedné straně a řeku East s Brooklynským mostem na druhé. To panorama ho okamžitě uchvátilo. U vjezdu do newyorského přístavu stála socha Svobody, maličká a vzdálená. A vedle spatřil Ellis Island, kam v devatenáctém a dvacátém století přijížděly davy přistěhovalců. Okna, která sahala od země ke stropu, připomínala obrovské pohlednice a rámovala jeden z nejproslulejších pohledů na světě.

„Johne! Jak se vede?“

Nathalie Johnsonová vyšla z kuchyně a v rukou držela podnos se dvěma sklenicemi a láhví vína. Položila ho na stůl a objali se. Byla to asi padesátiletá, štíhlá, seriózně vyhlížející žena s kaštanovými vlasy, které jí sahaly po ramena. Na sobě měla jednoduché černé šaty. Za celou dobu, co ji znal, ji ještě nikdy neviděl v džínách.

„Moc ráda vás vidím,“ pokračovala. „Jak dlouho jste v New Yorku?“

„Pouze pár dní.“ Trelawny si vzdychl. Nikdy se dlouho nezdržel na jednom místě. „Musím se vrátit do Washingtonu, pak jedu do Virginie a příští týden letím do Kalifornie. Moje rodné město pro mě připravilo slavnostní přehlídku.“

„Auburn?“

„Mám narozeniny. Na moji počest uzavřou celou oblast.“

„To je milé! Možná bych se měla přijet podívat.“

„Jste samozřejmě srdečně vítána.“

Když se posadil, Nathalie nalila víno a několik minut se bavili o prezidentské kampani, Trelawnyho projevu v Los Angeles a nejnovějších negativních reakcích, které vysílali v televizi. Po chvilce se Trelawny odmlčel.

„Chcete se mě na něco zeptat,“ poznamenala Nathalie.

„Ano.“ Přejel si rukou po rtech a přemítal, odkud začít. „Když jsem byl v Los Angeles, něco se stalo,“ spustil. „Nic podobného jsem dosud nezažil a musím na to pořád myslet.“

Potřebuju si o tom s někým promluvit a vy jste jediný člověk, o kterém si myslím, že mě nebude považovat za blázna.“

„Beru to jako poklonu.“

„Navštívila mě moje bývalá asistentka Alicia McGuirová. Pamatujete si na ni?“

„Myslíte tu, které zmizelo dítě?“

„Syn Daniel. Koncem loňského roku jako by se propadl do země.“

„Chudinka.“ Nathalie Johnsonová nebyla nikdy vdaná a neměla děti; nedokázala si tedy představit, čím ta žena prošla.

„Když jsem byl v LA, Alicia se objevila v mém hotelu. Daniela dosud nenašla, ale bylo s ní jiné dítě, čtrnáctiletý chlapec. Vypadal jako indián. A Alicia mi vyprávěla podivný příběh. Nevěřil jsem jí ani slovo. Myslel jsem si, že se zbláznila. Ale pak mi předvedla něco, co bylo naprosto nemožné a co se mohlo stát jen v případě, že všechno, co mi řekla, byla pravda.“

„Poslouchám...“

Trelawny, zatímco pečlivě volil slova, jí vylíčil všechno, co se v hotelu Carlton odehrálo, své setkání s Jamiem Tylerem a záležitost s dřevěnou skříňkou. Pokud se domníval, že Nathalie bude žasnout nebo reagovat nevěřičně, zmýlil se. Během vyprávění neprojevila jedinou emoci, ale při zmínce o Temnotě sebou škubla, a když Trelawny poznamenal, že se zajímají o děti se zázračnými schopnostmi, vážně přikývla.

„Kde je Jamie Tyler teď?“ zeptala se, když domluvil.

„Možná jsem se nezachoval podle svého nejlepšího svědomí,“ odpověděl Trelawny. „Ale tak zoufale chtěl najít svého bratra. A já věřil, že je to správné.“ Pokrčil rameny. „Zařídil jsem, aby ho poslali do Silent Creek.“

„On je ve vězení?“

„Ne pod svým jménem. Kromě toho jsme změnili jeho vzhled. Nezapomeňte, že nevadské úřady ho stále ještě hledají pro vraždu jeho dvou opatrovníků.“

„Můžu se na něco zeptat? Zmínil se ten hoch někdy o Anglii nebo o Peru?“ Senátor mlčel, a tak pokračovala. „Neříkal něco o Starých? Nebo o Strážcích brány?“

„Ne.“ Trelawny zavrtěl hlavou. „Nevím, o čem mluvíte, Nathalie. Staří? Kdo to proboha je? Co mají společného se skupinkou zmizelých dětí?“

„Pokud se nemýlím, jejich zmizení souvisí právě s nimi,“ opáčila Nathalie. „Nemáte tušení, jak jsou tihle dva chlapci – Scott a Jamie Tylerovi – zřejmě důležití. Jsou v Silent Creek oba?“

„To nevím. Jamie tam je... Asi. Odvezli ho tam před několika dny. A pokud jde o jeho bratra – to se Jamie dozví, až se tam dostane. Takový byl plán.“

Nathalie položila skleničku na stůl a naklonila se k Trelawnymu.

„Poslechněte,“ řekla. „Přišel jste se sem poradit. Vybral jste si mě, protože jsem vaše dobrá přítelkyně. Ale – nepopírejte to – přišel jste sem také proto, že víte, že jsem členkou... jisté organizace.“

„Nexus,“ vyslovil Trelawny a usmál se, když sebou Nathalie vyděšeně škubla. „To jméno znám,“ připustil. „Vím, že jde o jakési tajné společenství, a vždycky jsem tušil, že s ním máte něco společného.“

Nathalie váhavě přikývla. „Zapletl jste se do záležitosti, o které nic nevíte,“ řekla. „Ale já o ní vím hodně. Zabývám se jí polovinu svého života. Takže mi musíte důvěřovat, když vám povím, že Jamieho Tylera je třeba okamžitě dostat ze Silent Creek – a jeho bratra také, pokud tam ještě je.“

„To nebude tak snadné.“

„Johne, mohl byste se stát příštím prezidentem Spojených států. Ale pokud neuděláte to, co říkám, možná už nebudou existovat.“

„O čem to mluvíte? Co je to za chlapce?“

Nathalie Johnsonová se zhluboka nadechla. „Musíte udělat tohle...“

Los Angeles

Když zazvonil telefon, Colton Banes seděl právě u stolu.

Nerad pobýval v kanceláři. Připomínala mu vězení, v němž strávil jedenáct let, než ho zaměstnala korporace Temnota. Pravda, když chtěl, mohl odsud odejít. Dostával slušný plat. Ale trčet mezi čtyřmi stěnami, mít na sobě oblek a čekat, až mu řeknou, co má dělat... Z toho byl nervózní.

A přesto musel připustit, že lepší zaměstnání ještě nikdy neměl. Určitě neexistovala žádná jiná práce, která by jeho povaze vyhovovala víc. Coltonu Banesovi se líbilo ubližovat lidem. Také se mu líbilo je vraždit – ale ubližovat jim bylo lepší, protože zůstali naživu a mohli o tom pak vyprávět, říct mu, jaké to bylo. Ze školního surovce přes delikventa, ozbrojeného lupiče a vězně k tomuhle... Celý jeho život ho vedl jediným směrem. Banes věděl, že jednou uklouzne a paní Mortlakeová se ho zbaví se stejnou lhostejností, s níž se zbavila Kylea Hoveyho. Ale nemyslel na to. Lidé jako on nežijí dlouho. To prostě patří k věci.

Telefon zvedl po třetím zvonění. „Ano?“ Nemusel se představovat. Pokud by volající nechtěl výslovně jeho, ústředna by hovor nepřepojila.

„Tady Max Koring.“

„Co se děje?“ Banes poznal jméno dozorce v Silent Creek. Právě mu odtamtud volal, to bylo okamžitě jasné. V téhle části Mohavské pouště neexistovaly pevné telefonní linky a satelitní signál byl mizerný. Věznice stála v hluchém pásmu, uprostřed přirozeného magnetického pole, takže spojení téměř nefungovalo. Pole mělo ještě další vedlejší účinky. To místo bylo vybráno velice pečlivě.

„Přihodilo se něco, o čem byste měl asi vědět,“ pokračoval Koring. „Včera v noci se mě jedno z dětí – nováček – snažilo přimět, abych ho odvedl do Bloku.“

„Jak to myslíte?“

„Požádal mě, abych ho zavedl za zeď. Vlastně nepožádal – *nařídil* mi to, jako by čekal, že udělám, co mi poručí. A prohlásil, že chce vidět svého bratra.“

Banes přimhouřil oči. „Jak se ten kluk jmenuje?“

„Podle materiálů je to Jeremy Rabb.“

To jméno Banesovi nic neříkalo. „Řekněte mi, jak vypadá.“

„Není třeba. Jakmile jsem ho uviděl, byl mi povědomý. Měl ostříhané vlasy a silné brýle, ale když jsem o tom přemýšlel, došlo mi, kdo to je.“

„Jamie Tyler?“

„Rozhodně. Ověřil jsem si to u chlápka na příjmu. Měl na rameni stejné tetování. Nějaký kruh s čarou uprostřed. Je to určitě to dvojče.“

Colton Banes se usmál. Nejdřív ta zpráva z Peru – a teď tohle. Vyvíjí se to čím dál tím líp. Takže Jamie Tyler se rozhodl vypátrat svého bratra. A dostal se na správné místo. Problém je, že si vybral špatný čas. „Kde je teď?“ zeptal se.

„Dal jsem ho na samotku. Chcete, abych ho odvedl do Bloku?“

„Ne.“ Banes se na okamžik zamyslel. Jakmile se ten kluk dostane do Bloku, pochopí, že přišel pozdě. Zábavnější bude, když v něm budou ještě chvíli udržovat naději. Navíc mu Jamie Tyler už dvakrát vyklouzl a Banes si s ním chtěl vyřídit účet. Nechá ho tam pár hodin sedět a dusit se ve vlastní šťávě, pak vejde dovnitř a uvidí jeho výraz v okamžiku, kdy mu dojde, že prohrál a čeká ho jen bolest a smrt. „Vypněte mu v cele klimatizaci,“ nařídil.

„To myslíte vážně?“ Ten rozkaz překvapil dokonce i Koringa. „Venku je skoro čtyřicet stupňů. Vždyť se ten kluk upeče...“

„Dvanáct hodin to vydrží. Večer přiletím. Chci, aby do té doby změkl.“

„Do té doby nezměkne – rozpustí se. Ale dobře. Jak chcete, pane Banesi.“

„Přesně tak, pane Koringu. Jak chci.“

Colton Banes zavěsil a pohodlně se uvelebil v koženém křesle. Najednou mu kancelář nepřípadala až tak špatná. Venku svítilo slunce. Bude krásný den.

BLOK

Vedro.

Jamie ještě nikdy něco takového nezažil. Ani v divadle v Renu nebylo tak strašné horko. Neslyšel, když v jeho cele vypnuli klimatizaci, ale už o pár minut později cítil výsledek. Studený vzduch se okamžitě odpařil a ze všech stran na něj zaútočil žár. Měl pocit, jako by byl v peci, až na to, že to nebylo „jako“. Byl v peci. Pomalu se pekl, k smrti.

Chvíli – připadalo mu to jako celá věčnost – čekal a pak stiskl tlačítko, aby přivolal pomoc. V cele bylo přes čtyřicet stupňů a teplota stále stoupala. Slunce se zvenku opíralo do zdí a střechy a z Jamieho lil pot. Oblečení měl už mokré. Dýchal jen povrchně, protože se bál, že si sežehne plíce. Nikdo nepřicházel. Znovu stiskl tlačítko, pak ještě jednou, ale brzy mu došlo, že buď nefunguje, nebo ho schválně ignorují. Je to součást trestu za to, co se stalo včerejší noc? O tom pochyboval. Přestože to nevěděl určitě, napadlo ho, že tahle nová terapie může být předzvěstí něčeho mnohem horšího.

Došel ke kovovému umyvadlu – bylo už na dotek rozpálené – a otočil kohoutkem. Tekl z něho čůrek studené vody. Až dosud Jamie v Silent Creek dostával k pití balenou vodu. Upozornili ho, že voda z kohoutku není upravená. Ale nebylo vyhnutí. Jestli se nenapije, umře. Zachytil do dlaní trochu vody a nalil si ji do úst. Měla zvětralou, kovovou příchut'. Svlékl si tričko, podržel ho pod kohoutkem a pak si je přitiskl na sebe. Z podpaží a po hrudníku mu crčely pramínky vody a na pár vteřin ho ochladily. Přiložil si triko na šíji. Bude to muset dělat, dokud někdo nepřijde nebo dokud zase nezapnou klimatizaci. Jenže Jamie nějak věděl, že ani k jedné z těch věcí v nejbližší době nedojde.

Čas se nemilosrdně vlekl. Okno tvořil úzký otvor s mléčným sklem. Jamie neviděl ven, takže ani přibližně netušil, kolik je hodin, až na to, že – jak se blížilo poledne – světlo bylo stále oslnivější a vedro ještě nesnesitelnější. Neměl co číst, co

dělat. Chtělo se mu ječet a bušit pěstmi do dveří, ale věděl, že ho nikdo neuslyší a k ničemu to nebude. Kromě toho si ani nebyl jistý, jestli na to má energii. Zjišťoval, že se mu stále hůř a hůř dýchá. Začal se vznášet mezi vědomím a spánkem a bál se, že možná umře. Každých pár minut se přinutil vstát a vrátil se ke kohoutku. Ten čůrek vody byla jediná věc, která ho držela při životě.

Už věděl, že prohrál. Měl to uhodnout z toho, jak se na něj Joe Feather včera po jídle díval. Příjímací úředník ho nějak poznal a určitě se s tím svěřil dozorci Maxi Koringovi. A tohle byl výsledek. Nechají ho tu, dokud neumře, a pak úřadům oznámí, že to byla nešťastná náhoda. Kromě rozbitého nosu nenajdou na jeho těle žádné stopy násilí. Pohrbí ho v poušti, a tím to skončí.

Udělal totéž Scottovi? Tomu nerozuměl. Proč by ho složitě unášeli, stříleli po něm uspávací šipky a vraždili Dona s Marcií – jen proto, aby ho sem odvezli a nechali umřít? Temnota údajně pátrá po dětech se zázračnými schopnostmi, jako je Scott, on sám, Daniel McGuire a mnoho dalších. Ale Jamie pořád neměl tušení, proč se o ně zajímají.

A pak se otevřely dveře.

Jamie ucítil na kůži závan studeného vzduchu. Ležel na zádech, do půl těla svlečený – tepláky měl promočené potem a pod hlavou zmuchlané tričko. Hrudník se mu namáhavě zvedal a klesal, jak jeho plíce zoufale bojovaly o přísun kyslíku. Nějak se mu podařilo otočit hlavu a ve dveřích spatřil siluetu muže. Nevěděl, kdo to je, ale jakmile muž vešel do cely, Jamiemu se sevřelo srdce úzkostí, protože poznal Joea Feathera.

Feather se zastavil, tiše zaklel a zamumlal: „O co jim sakra jde?“

Opět vyšel ven a Jamie dostal strach, že ho opustí – ale Feather místo toho našel spínač a znovu zapnul klimatizaci. Teplota v cele začala téměř okamžitě klesat. A pak musel Jamie na chvíli ztratit vědomí, protože Feather byl zničehonic uvnitř a klečel vedle postele. V ruce držel láhev studené vody.

„Napij se,“ řekl. „Ne moc. Bylo by ti špatně...“

Přiložil mu láhev k ústům a Jamie se vděčně napil. Ještě nikdy nezažil tak úžasný pocit, jako když mu hrdlem protékal pramínek studené vody.

Chvíli oba mlčeli. Jakmile se Jamie trochu vzpamatoval, opět se zadíval na muže, který ho přijímal do Silent Creek. Joe Feather byl asi starší, než si původně myslel. Dalo se to těžko odhadnout, protože měl obličej sežehlý sluncem. Jeho oči byly velice tmavé. Pozoroval Jamieho se směsicí ohromení... a ještě něčeho. Jamieho poprvé napadlo, že tenhle muž nakonec možná není jeho nepřítel. Oběma přece koluje v žilách indiánská krev. Copak díky tomu nejsou na stejné straně?

„Můžeš vstát?“ zeptal se Feather. Nervózně se podíval ke dveřím a ujistil se, že jsou sami. „Nemáme moc času.“

„Proč?“ chtěl vědět Jamie.

„Musíš odsud pryč. Chtějí ti ublížit. Ale mám přátele. Zavolal jsem jim. Brzy sem přijedou a pomůžou ti utéct.“

„Utýct...?“ Všechno se dělo příliš rychle. Jamie se namáhavě posadil, zvedl láhev, znovu se trochu napil a zbytek vody si vylil na hlavu. Byla ledová a tekla mu po krku a ramenou, ale okamžitě ho osvěžila. „O čem to mluvíte?“ zeptal se Jamie. „Proč mi chcete pomoci?“

„Později,“ odpověděl Feather. „Teď nemůžeme mluvit.“

„Ne.“ Jamie zavrtěl hlavou. „Neznám vás. Nevím, co chcete. Proč bych vám měl věřit?“

Muž netrpělivě vzdychl. „Já znám tebe,“ řekl. „Vím, kdo jsi.“

„Kdo jsem?“

„Jsi jeden z Pětice.“

Tuhle odpověď Jamie nečekal. Nerozuměl jí. Zkusil to jinak. „Když jsem sem přijel, zeptal jste se mě, jestli mám bratra. Viděl jste ho?“

„Řekl jsi, že bratra nemáš, ale já věděl, že lžeš. A včera v noci mi pan Koring prozradil tvoje pravé jméno. Máš dvojče.“

Jamie si prohrábl vlasy a vytřepal z nich zbytek vody. „Mám,“ připustil. „Menuju se Jamie Tyler.“

Joe Feather přikývl. „Byl tu nějaký Scott Tyler. Poslali ho do Bloku... Za zeď. Ale neměl jsem službu, když ho přivezli. Neviděl jsem ho.“

„Lžete! Věděl jste o tom tetování. Má stejný tetování na stejném místě jako já. Musel jste ho vidět!“

„Podle tetování jsem poznal, kdo jsi. Musím ti toho spoustu vysvětlit. Ale ne teď. Ne tady. Mám přátele, kteří jsou už na cestě sem, aby ti pomohli. Dneska večer, až bude tma, odejdeš –“

„Bez Scotta nikam nepůjdu!“

Jamie zvýšil hlas a přijímací úředník se nervózně otočil ke dveřím, protože se bál, že ho mohl někdo zaslechnout. „Tvého bratra sem přivezli minulý týden,“ zašeptal a překotně pokračoval: „Já do Bloku nechodím. Nesmím. Ale někdy je slyším mluvit a znám jejich jména. Byl tu, ale už je zase pryč. Odvezli ho.“

„Kdy?“

„Krátce před tvým příjezdem.“

„Kam ho odvezli?“

Joe Feather sklopil oči. „To netuším. Neřekli by mi to. Vím jen, že je pryč.“

Tohle byla skoro ta nejhorší zpráva, jakou Jamie mohl slyšet. Dostal se tak blízko! Scott byl tady! Kdyby dorazil dřív, všechno mohlo dopadnout jinak. Ale bratr už je pryč. Temnota ho mohla odvézt na jakékoli místo na světě. Celé pátrání začne nanovo.

„Jestli chceš bratra najít, musíš se odsud dostat,“ naléhal Feather. „Musíš udělat to, co říkám. Jestli tu zůstaneš, nemáš šanci.“

„Počkejte...“ Jamie se snažil uvažovat. Pořád se všechno dělo příliš rychle. „Povězte mi o Bloku,“ řekl. „Tak říkáte tomu baráku na druhý straně zdi. Co to vlastně je? Kolik je tam dětí? Co se tam děje?“

„Prosím.“ Feather se zatvářil zoufale, ale pochopil, že Jamie se konečně rozhodl. „Poslechni,“ zašeptal. „Pracuju tu jen pár měsíců. Nevím, co se tam děje. Tady v hlavní věznici jsou mladiství delikventi a tam jsou zvláštní případy. Říkají tomu Projekt Psí. Nevím, co to znamená. A do Bloku nesmím. Občas něco zahlédnu – jména na seznamu – a slyším, jak se baví jiní dozorci. Ale než jsem tě uviděl, byla to pro mě jenom práce. Pak jsem pochopil, že musím jednat...“

„Proč?“

„Kvůli tomu tetování!“ Feather to nedokázal dál snášet. Došel ke dveřím a podíval se ven. Chodba a ostatní cely na izolaci byly prázdné. Všude panoval klid. „Všechno ti povím,“ slíbil. „Ale až budeme daleko odsud.“

„Dobře.“ Jamie viděl, že nemá smysl se s ním dohadovat. A když Scott v Silent Creek nebyl, nechtěl tu strávit už ani jedinou minutu. „Ale chci se vás zeptat ještě na jednu věc,“ pokračoval. „Neznáte kluka jménem Daniel McGuire?“

„McGuire...“ Feather přikývl. „Ano, to jméno jsem viděl na seznamu.“

„Je v Bloku?“

„Jo.“

„Půjde se mnou.“ Feather otevřel ústa, aby protestoval, ale Jamie mu k tomu nedal příležitost. „Jsem tu jen proto, že mi pomohla jeho máma. Slíbil jsem jí to. Nemůžu ho tu nechat.“

„Ale do Bloku se nikdo nedostane. Jsou tam kamery, strážě...“

„Určitě mi dokážete pomoci vy. Musíte mi pomoci!“

Feather zaťal zuby, ale pak přikývl. „Zkusím něco vymyslet. Teď už musím jít. Každou chvíli se tu objeví Koring. Až se setmí, přijdu pro tebe. Pak uvidíme, co dál.“

„Bez Daniela se nehnu.“

„Udělám, co bude v mých silách.“

Po těch slovech ho opustil. Jamiemu šla z toho všeho hlava kolem. Vzápětí uslyšel tiché cvaknutí a došlo mu, že Feather opět vypnul klimatizaci. To bylo logické. Až dovnitř

nakoukne Max Koring, uvidí, že Jamie stále trpí. Vedro se vrátilo, nepříjemná přikrývka, která ho celého zahalila. Ale v sobě měl půl láhve vody a nejhorší část dne za sebou. Jamie litoval, že se Feathera nezeptal, kolik je hodin, ale mohl tam jen ležet, zírat na obdélník bílého skla a sledovat, jak světlo slábne a mizí. Konečně přišel večer a pak noc. V krytu nad umyvadlem se automaticky rozsvítila jediná žárovka. Nikdo Jamieu nepřinesl jídlo. Možná i tohle byla součást trestu... Nebo způsob, jak ho oslabit před tím, co přijde. Začínala se ho zmocňovat nervozita. Co když Joea Feathera odhalili? Nerozmyslel si to? Řekl, že se po setmění vrátí, a od západu slunce už uplynula dobrá hodina.

Ale dveře se otevřely až mnohem později. Do cely vešel přijímací úředník a přinesl s sebou Jamieho boty a nové triko. Držel také další láhev s vodou. Zatímco Joe mluvil, Jamie lačně pil a litoval, že ho nenapadlo přinést mu také nějaké jídlo.

„Musíme si pospíšet,“ řekl Feather. „Koring odjel...“

„Kam?“

„Je tu ranvej. Pro malá letadla. Jel vyzvednout pana Banese.“

Banes. To bylo poslední jméno, které chtěl Jamie slyšet. Okamžitě vstal, natáhl si tričko a přichystal se k odchodu.

„Mí přátelé jsou blízko,“ pokračoval Feather a letmo se podíval na hodinky. „Je deset. Dorazí přibližně za půl hodiny. Do té doby musíme být připravení.“

„A co Daniel?“

Feather vytáhl z kapsy plastovou lahvičku a odšrouboval víčko. Jamie spatřil, že je plná nějakého červeného sirupu. „Je v ní třešňová šťáva,“ vysvětlil Joe. „Neublíží ti.“ A než mu v tom Jamie mohl zabránit, vystříkl mu obsah lahvičky na tvář. Jamie si sáhl na pokožku a pak se podíval na prsty. Šťáva vypadala přesně jako krev. „Odvedu tě na ošetřovnu,“ vysvětlil Feather. „Musíš předstírat, že jsi zraněný.“ Jamie si vzpomněl,

co mu Baltimore řekl při obědě. Ošetřovna stála přímo u zdi a sloužila oběma částem věznice. Pochopil, o co Featherovi jde.

„Zachytí tě bezpečnostní kamery,“ pokračoval Feather, „ale když strážní uvidí krev, nebudou se vyptávat. Na ošetřovně nikdo není. V naléhavém případě máme přivolat zdravotní sestry – jenže já to samozřejmě neudělám. Budeme sami.“

„Jak se dostaneme do Bloku?“

„Ted' pojd'. Vysvětlím ti to cestou.“

Vyšli z cely a vyrazili chodbou k východu. Jamie měl šťávu rozmazanou po tváři a každý, kdo ho uvidí, se bude domnívat, že se buď ošklivě popral, nebo se snažil spáchat sebevraždu. Joe Feather ho cestou po chodbě podpíral, protože Jamie klopýtal, jako by se stěží udržel na nohou. Došli ke dveřím, které vedly na fotbalové hřiště. Jamie už věděl, že k nim žádný dozorce nemá klíč. Daly se otevřít pouze elektronicky z centrálního dispečinku. Cítil, že se kamera vysoko u stropu otáčí a prohlíží si ho. Vyjde to? Ticho. Pak se ozvalo hlasité bzučení a zámek se s cvaknutím otevřel. Joe mu pomohl projít. Byli venku!

Připadalo mu zvláštní kráčet v umělém osvětlení obloukových lamp přes fotbalové hřiště. V poušti panovala neproniknutelná tma. Ten večer nesvítíl měsíc, ale celá věznice byla v záři lamp bílá a podél jejího obvodu se leskl plot z ostnatého drátu. Jamie spatřil okna čtyř ubikací a vzpomněl si na chlapce, s kterými se seznámil – Baltimora, Zelenoočka, DV a ostatní, a bylo mu líto, že je tu musí nechat. Udělali chybu. Klukovinu. Ale Jamie je poznal a nemyslel si, že jsou až tak špatní.

Náhle se před nimi objevila budova ošetřovny, za níž se táhla souvislá zeď z betonových tvárnic. Joe Feather měl klíč od dveří a pustil Jamieho dovnitř. Vstoupili do recepce s pultem a dvěma malými ordinacemi, do nichž se vcházelo z úzké chodby vzadu. Na jedné stěně visel optotyp na testování zraku, na druhé dva plakáty s protidrogovou tematikou. Jamie

si všiml další kamery, která je pozorovala z rohu. Jak tu můžou s Featherem něco podniknout, když je celou dobu sledují?

Joe Feather se sklonil, jako by si prohlížel jeho zranění.

„Ta kamera nás sice vidí, ale neslyší nás,“ zašeptal. „Předpokládají, že zvednu telefon a přivolám sestru. Budu to předstírat. Vezmi si tohle...“ Jamie ucítil, že mu vtiskl do ruky nějaký kovový předmět. „To je univerzální klíč,“ pokračoval Feather. „Otevřeš jím cely ve všech čtyřech ubikacích, Severu, Jihu, Východu i Západu. Měl by pasovat taky k celám v Bloku, ale nevím to určitě. Kdyby nefungoval, nedá se nic dělat.“

„Jak se do Bloku dostanu?“

„Na konci chodby jsou dveře.“

Jamie se rozhlédl a současně kvůli kameře zaúpěl. Feather měl pravdu. Hned za ordinacemi byly dveře. A Jamie na základě půdorysu budovy samozřejmě věděl, že chodba je jakýsi tunel, který vede přímo skrz zeď.

Joe Feather zatím přistoupil k telefonu a vytákal číslo. Dozorci někde ve vězeňském komplexu určitě sledovali každý jeho pohyb. Prvním pravidlem zdejšího života bylo vyhnout se jakýmkoli překvapením. Každá minuta dne se musela odehrávat naprosto stejně jako den předchozí. To, že byl chlapec zraněný a potřeboval lékařskou pomoc, bylo vybočením z rutiny a ostatní strážní budou ve střehu. Feather předstíral, že hovoří se sestrou na druhém konci linky, ale ve skutečnosti jí nevolal. Mluvil s Jamiem.

„Připravil jsem generátor,“ pokračoval Joe. „Ten na nádvoří. Má i ruční ovládání. Někdy ho musíme odstavit kvůli opravě. Za pár minut vypadne a údržbářům chvíli potrvá, než zprovozní nouzový. Tím pádem získáme asi minutu, kdy nebudou fungovat kamery ani světla a všechny dveře ve vězení se automaticky přepnou na mechanické ovládání. Během té chvilky musíš objevit svého přítele. Je v cele číslo čtrnáct.“

„Nebudou tam stráže?“

„V noci má službu jen jeden dozorce. Toho nech na mně.“

„Proč tohle všechno děláte?“ zeptal se Jamie.

Joe zvedl hlavu od sluchátka a krátce se usmál. „Už jsem ti to říkal. Jsi jeden z Pětice.“

„Jasně. Ale z jaký pětice? Co to znamená?“

Náhle zhasla světla.

„Pohyb!“ zavelel Joe.

Měl baterku a rozsvítil ji. Jamie ho sledoval chodbou a čekal, až vlastním univerzálním klíčem odemkne dveře na konci. Všude byla naprostá tma, ale jak Joe přejížděl baterkou ze strany na stranu, vynořovaly se detaily: ubikace téměř stejná jako ta jeho; chodba lemovaná dveřmi cel; stůl přišroubovaný k podlaze; řada monitorů; dozorce, který už vstával a sahal po spreji se slzným plynem, zavěšeném na opasku.

„Co –?“ začal.

Joe ho udeřil baterkou do hlavy. Na protější zdi se divoce roztančily stíny. Jamie slyšel, jak dozorce zachroptěl. Pak se muž zlomil v pase a svezl se na zem.

„Jdeme!“ Joe už bezvládného strážného vlekl zpátky k židli. Na stole ležel paperback a Joe usadil muže tak, aby to vypadalo, že si v předklonu čte, až se světla opět rozsvítí. Jamie se rozhlédl a snažil se najít cestu. Joe mu hodil baterku. Jamie ji chytil a rozběhl se dopředu.

Vedle každých dveří byl štítek s číslem cely. Musí si pospíšit. Jakmile naskočí nouzový generátor, kamery ho uvidí a – což bylo ještě horší – dveře se elektronicky uzamknou. Některé děti se určitě probudily a nacházely se teď v naprosté tmě... To pro ně byla úplně nová zkušenost. Vyděšeně bušily pěstmi do dveří. Jamieho napadlo, jestli se totéž děje v ubikacích na opačné straně zdi.

Doběhl k číslu čtrnáct, posvítil si baterkou na zámek, zasunul do něho klíč a otočil jím. S pocitem úlevy cítil, jak se zámek odemkl. Otevřel dveře a vešel dovnitř.

Na posteli ležel jedenáctiletý kluk v tričku a boxerkách. Na svůj věk byl malý, ale šlachovitý. Měl krátké kudrnaté vlasy, kulaté oči a na spodní straně zápěstí náplast. Byl velice hubený, nicméně jinak vypadal v pořádku. Ohromeně zíral na

postavu, která mu vpadla do cely. Jamie za sebou zase zavřel – ale ne úplně – a obrátil kužel baterky na sebe.

„Neboj se,“ řekl. „Jsem tvůj přítel.“

„Scott?“ Chlapec na posteli si myslel, že ho poznal, a Jamieho to na okamžik vyvedlo z míry. Ale samozřejmě neměl na nose brýle a v přítomnosti bylo snadné splést si ho s jeho bratrem, dokonce i když měl krátké vlasy.

„Nejsem Scott. Jsem jeho bratr.“

„Jamie!“

„Ano –“ Jamieho zaplavil příval emocí. Scott tu byl. Tenhle chlapec ho znal. Možná ví, kam ho odvezli. „Ty seš Daniel, že jo?“ zeptal se.

„Jsem Danny.“

„Znám tvoji maminku. Pátrá po tobě. Poslala mě, abych tě našel.“

„Tys viděl mámu?“

Světla se rozsvítila. Danny se zajíkl, protože si všiml, že Jamie má na obličeji červené skvrny. „Seš zraněnej!“ řekl.

„Neboj se. To není opravdová krev...“

Jamie nevěděl, co dál. Byl v cele s Danielem McGuirem, v Bloku. Ostatní děti stále tloukly na dveře a vyděšeně křičely; světla opět svítila; bezpečnostní kamery fungovaly. Celá věznice byla ve stavu pohotovosti. K čemu to všechno bylo?

I Colton Banes viděl, že se světla rozsvítila.

Seděl v džípu a rychle se vzdaloval od ranveje a čtyřsedadlové cessny, kterou přiletěl z Las Vegas. Za volantem seděl Max Koring a okamžitě mu bylo jasné, že se něco zvrtno. Silent Creek byl obvykle vidět na míle daleko a tma v téhle části pouště byla jednoduše nesmysl – vypadalo to jako nějaký kouzelnický trik. Zatímco ujížděli po cestě, světla zablikala a věznice se opět objevila.

Koring se otočil k Banesovi. „Výpadek proudu,“ utrousil. „To se stává. Generátor občas zlobí.“

„Nehoda?“ Banes pochybovačně potřásl hlavou. „Dneska v noci ne. Podle mě...“ Sáhl pod sako a vytáhl zbraň, „šlápněte na plyn!“ vyštěkl. „Musíme spustit poplach.“

Ale už bylo pozdě. Když padly první výstřely, džíp byl stále ještě sto metrů od hlavní brány.

ORLÍ VÝKŘIK

Vynořili se zničehonic a přijížděli z pouště v zaprášených pick-upech, autech se staženou střechou a džípech. Být na divokém Západě, Silent Creek by byla pevnost a oni by měli válečné líčení a čelenky s péry – byli to totiž indiáni, minimálně třicet mužů z různých kmenů, a jak se blížili k obvodovému plotu, nepřetržitě pálili z pušek a ručnic.

Mířili na obloukové lampy – jedna po druhé se roztráskaly a všude se opět rozhostila tma. Ale další světla zářila v budovách. Dozorci už pochopili, že jsou pod palbou, a také si nachystali zbraně. V domech mimo areál se rozhoukal alarm a hrnuli se z nich další strážníci, někteří polonazí, protože je poplach vytáhl z postele.

Jeden džíp se řítí k plotu, ale v poslední vteřině prudce uhnul stranou. Vzadu stál muž, držel se postranic, a když byl v těsné blízkosti, něco mu vylétlo z ruky: podomácku vyrobený granát. Dopadl na písek, poskočil a explodoval – ohnivá koule, která vytvořila v plotě obrovskou díru. Okamžitě spustily sirény a zbytečně kvílely do tmy. Na opačné straně věznice se ozval druhý výbuch a vyrval v plotě další otvor. Jeden vůz si to namířil na dvůr a cestou zpřetrhal poslední zbytky ostnatého drátu. Z auta vyskočili čtyři muži, ve tmě téměř neviditelní, a rozmístili se kolem fotbalového hřiště. Další exploze. Tentokrát vyletěl do vzduchu jeden satelitní talíř za školní budovou. Útočníkům se podařilo odříznout Silent Creek od okolního světa.

Ne že by se s tím museli obtěžovat. Colton Banes útok ohromeně sledoval a už mu došlo něco, co útočníci určitě věděli od začátku. Silent Creek bylo přísně střežené nápravné zařízení pro mladistvé: postavili ho tak, aby se z něho nedalo v žádném případě utéct. Ale nikdo nepomyslel na možnost, že se dobře vyzbrojená jednotka pokusí vniknout dovnitř. Ještě hůř, poloha věznice – uprostřed Mohavské pouště – se teď stala její

slabinou. V okruhu mnoha mil nikdo nebyl. Než dorazí pomoc, bude pozdě.

Banesovo auto dostihlo jeden pick-up, takže dostal na mušku jednoho z útočníků... Dalšího muže s černými vlasy a očima, které zářily nadšením. Měl na sobě džíny a roztrhané triko a tváře si pomaloval červenými a bílými pruhy. Bylo mu sotva dvacet. Banes pečlivě zamířil a vypálil. Ale Koring v posledním okamžiku prudce otočil volantem, aby se vyhnul jámě, a výstřel šel pánubohu do oken. Džíp sjel z cesty. Banes rozzuřeně zaklel, protože pick-up se stále řítí dopředu.

„Co je to za lidi?“ zeptal se Koring nevěřící. Oči měl vytřeštěné a silně se potil. Z kníru mu kapal pot. Nemohla za to jen horká noc: Colton Banes ho děsil. Navíc kolem panoval chaos, což ho děsilo ještě víc. „Co vůbec chtějí?“

„Přišli si pro toho kluka!“ zavrčel Banes. „Jamieho Tylera. To je jasné.“

„Co budeme dělat?“

„Zabijeme ho! Zabijeme Tylera! To je fuk, co se pak stane. Nesmí se odsud dostat živý.“

Jamie v Bloku slyšel výstřely a výbuchy. Náhle se ozvala ohlušující rána a světla opět zhasla. Jamie přešel rozsvícenou baterkou po okolí – všichni vězni už byli vzhůru. Slyšel, jak hulákají v celách. Daniel McGuire se mezitím oblékl. Jamie ho za to obdivoval. Byl tu zavřený sedm měsíců a v noci ho zničehonic probudil cizí, zakrvácený kluk. Venku se střílelo. Ale on byl naprosto klidný a čekal, až mu Jamie řekne, co má dělat.

Chodbou se blížil Joe s baterkou v ruce. „Mí přátelé jsou tady!“ vykřikl. Nestaral se, zda ho vidí kamery, a Jamie nepotřeboval velkou představivost, aby pochopil, že se sem přijímací úředník už nevrátí. „Jdeme!“

„A co ostatní?“ zeptal se Jamie.

Na chodbě bylo dvacet cel, deset na každé straně. Přešel po nich světlem baterky a za skleněnými okénky ve dveřích spatřil tváře. Nejen chlapecké – i dívčí. Vzpomněl si, co mu

jednou řekla Alicia. Únoscí se zajímají o obě pohlaví, dívky i chlapce, pokud mají zázračné schopnosti. Nepochyboval, že všichni skončili tady. Bylo to neuvěřitelné. Vězení uvnitř vězení. A pořád ještě netušil, proč je sem přivezli.

Joe Feather čekal, až se dá do pohybu. Jenže Jamie se nehýbal. „Nemůžeme je tu nechat,“ namítl.

„Musíme!“ odsekl Joe. „Mí přátelé přišli pro tebe. Jenom pro tebe. Brát je s sebou by bylo příliš riskantní...“

„Ale oni neudělali nic špatného!“ vykřikl náhle Daniel. Měl vysoký, dosud dětský hlas. „Jsou jako já. Všechny je unesli a odvezli sem.“

Joe přešlápl z nohy na nohu, jako by stál na žhavých uhlících. „Až se odsud dostanete, pak jim můžete pomoci. Můžete se obrátit na úřady. Ale jestli hned nepůjdeme, neodejdeme nikdy.“

Jamie věděl, že má pravdu. Odemknout všechny dveře by trvalo moc dlouho – a co jeho přátelé na ubikaci za zdí? Ani je nemohl dostat ven. Scott tu nebyl. A nejdříve ze všeho musí předat Daniela jeho matce. Pak se Alicia může obrátit na Johna Trelawnyho, který se postará o zbytek.

„Joe má pravdu. Musíme jít.“ Otočil se k Danielovi. „Slibuju, že se vrátíme a pomůžeme ostatním.“

Daniel přikývl a Jamie měl na okamžik zvláštní pocit, že je poprvé v životě starším bratrem. Tolik let vzhlížel ke Scottovi – přestože byli stejně staří. Ale Scott s ním nějaký čas nebyl a Jamie se možná během té doby změnil. Musel začít přemýšlet sám.

Venku se opět ozval výbuch a následovaly další výstřely. Palba zesílila, tudíž Jamie usoudil, že se dozorcí zuřivě brání. Rozběhl se za Joem, který spěchal chodbou na ošetřovnu. Jakmile tam dorazili a mohli se podívat oknem ven, zjistili, co se děje. V areálu věznice zuřil lýtý boj. V plotě byly na třech místech obrovské díry a klec, v níž se nacházel generátor, vyletěla do vzduchu. Samotný generátor hořel. To vysvětlovalo druhý výpadek proudu – nouzový generátor z neznámého

důvodu dosud nenaskočil. Před ubikacemi, jídelnou a tělocvičnou stálo šest různých vozidel. Jamie viděl postavy, stěží jejich siluety, jak vyskakují ven a střílejí do oken věznice. Jak strážní opětovali palbu, objevovaly se krátké bílé záblesky.

Joe s chlapci otevřeli dveře, přikrčili se, aby je nikdo neviděl, a vyklouzli do teplé noci. Daniel šel vedle Jamieho, který mu položil ruku na rameno a přitáhl si ho k sobě. Joe Feather se napřímil a vykřikl něco v řeči, kterou ani jeden z chlapců neznal. Téměř to připomínalo válečný výkřik a byl tak hlasitý, že přehlušil bitevní vřavu. Vzápětí někdo odpověděl. Pak zaburácel startující motor a ozvaly se další výstřely, protože se k nim po písku rozjel jeden pick-up. „Jdeme!“ řekl Joe.

Pick-up prudce zabrzdil. Jamie zahlédl řidiče a pasažéra, který se s puškou u ramene vykláněl z okna. Oba byli velice mladí – jen o pár let starší než on. Jamie rychle pomohl Danielovi na korbu a pak se vyšplhal za ním.

„Pořádně se držte!“ nařídil jim Joe, který se vyhoupl nahoru jako poslední. Jakmile naskočil, pick-up se opět rozjel.

Podél zadní části řidičovy kabiny vedla tyč. Jamie se jí vestoje chytil a držel se jí jako klíště. Daniel ležel na dřevěné korbě, a jak se pick-up řítí vpřed, divoce poskakoval ze strany na stranu. Jamiemu připadalo, že země je posetá dírami – zřejmě to způsobily exploze granátů. Padly další výstřely. Jedna z kulek se zaryla do postranice a s hlasitým zazvoněním se odrazila. Jamie netušil, jestli šlo o náhodný výstřel nebo na ně někdo úmyslně mířil. Blížili se k plotu pár metrů od brány, kterou vjel Jamie před necelým týdnem dovnitř. Brána dosud stála, ale plot byl rozervaný. Na opačné straně viděl cestu a domky strážných.

Když projížděli otvorem v plotě, Jamie se sehnul, protože se bál, že se poraní o kus visícího ostnatého drátu. Řidič vypálil z okna a jeden dozorce se zhroutil na zem. Areál opouštěly i další vozy. Jamie se ohlédl a spatřil je nedaleko za nimi.

Na ramenou a ve vlasech cítil teplý, příjemný vítr. Málem se rozesmál. Pořád nevěděl, co je to za lidi, ale byli na jeho straně a odváželi ho i s Danielem pryč. Spojí se s Alicí a úřady věznici zavřou. A někdo z místních zaměstnanců – dozorce, zdravotní sestra nebo správce – bude určitě vědět, kde je Scott. V některé složce o tom musí být záznam.

Minuli džíp zaparkovaný u cesty. Jamie ho zahlédl a usoudil, že je prázdný. Nevšiml si muže, jenž stál vedle něho. Ani neviděl pistoli, kterou mu mířil do týlu.

Colton Banes na něj čekal. Došlo mu, že nemá smysl zapojovat se do bitvy ve věznici. Tonula ve tmě a všude panoval zmatek. Bylo lepší zůstat venku. Jestli indiáni chtějí toho chlapce odvézt, musejí jet tudy. A měl pravdu. Spatřil Jamieho, jak stojí na korbě a drží se tyče. Představoval dokonalý cíl – skoro jako jeden z těch papírových terčů, na kterých Banes trénoval střelbu.

Vypálil.

Jamie uslyšel výstřel a cítil, že ho do zad vedle ramene zasáhla kulka. Měl pocit, jako by ho někdo bodl rozžhaveným nožem. Vyprchala z něho veškerá síla, podlomily se mu nohy a svalil se na Daniela. Nezavřel oči, ale náhle všechno kolem zčernalo. Joe vykřikl, jenže než dokončil větu, Jamiemu se jeho slova rozplynula v uších. Necítil pod sebou ani podlahu pick-upu. Necítil nic.

Avšak Colton Banes neskončil. Viděl, že se chlapec zhroutil, ale pořád ještě měl čas vystřelit podruhé. Přestože si byl téměř jistý, že první kulka zasáhla cíl, touhle si výsledek pojistí. Když znovu zvedl pistoli a pečlivě zamířil, na tváři se mu objevil široký úsměv.

Jenže spoušť stisknout nestačil. Ve tmě něco hvízdlo a Banes sebou škubl. Nechápal, co se stalo. Podíval se na sebe a s překvapením spatřil, že mu z hrudi trčí opeřený šíp. Copak na něj někdo vystřelil? Copak si ti lidé s sebou skutečně přinesli jednu ze svých tradičních zbraní a použili ji proti němu? Kolem

projelo auto. Z okna se vykláněl mladý muž pomalovaný válečnými barvami a vítězoslavně zahalekal – v ruce držel luk.

Banes tam chvilku ohromeně stál; netušil, že mu klesla ruka a hlaveň pistole teď směřuje k zemi. Otevřel ústa, aby promluvil, ale z hrdla mu nevyšel jediný zvuk a přes spodní ret se mu vyvalila horká krev. Jeho poslední myšlenkou bylo, že takhle přece zemřít neměl, a rozhodně ne tak brzo. Potom se svezl na kolena a zřítíl se obličejem do písku.

Max Koring roztřeseně vstal. Několik dozorců dosud střílelo, ale už bylo po všem. V noční poušti zmizel poslední vůz.

Východ slunce.

Když se Daniel McGuire probudil, zjistil, že leží na tlustém vlněném koberci ve stanu, který má tvar kruhu a vysoko nad ním se zužuje do špičky. Stěny byly z vydělané kůže a spočívaly na konstrukci z dřevěných tyčí. Otvor ve dveřích zakrýval další kus kůže a Daniel viděl, že škvírami proniká sluneční světlo. Bylo časně ráno. Vzduch ve stanu byl chladný a panovalo v něm narůžovělé přitímí.

Spal oblečený. Zamrkal, protáhl se, po kolenou dolezl k otvoru a vykoukl ven. Okamžitě zjistil, že je v horách. Kolem dokola se tyčily skalní stěny, a přestože stan stál na ploché římsě, za zády se země příkře zvedala vzhůru. A nebyl to stan. Daniel se ohlédl a pochopil, že strávil noc v indiánském vīgamu.

U malého ohníčku seděla v tureckém sedu postava a upírala oči na kouř stoupající do vzduchu. Daniel poznal muže, který je včera v noci pomohl zachránit. Jak jen mu Jamie říkal? Joe. Najednou se mu všechno vybavilo: Jamie v jeho cele, výpadek elektřiny, výstřely, útěk z věznice. Když se probudil, myslel si, že to byl možná jen sen – ale když se probral úplně, došlo mu, že se to skutečně stalo. A Jamie...

„Kde je Jamie?“ zeptal se.

Joe Feather se otočil. „Musíš se něčeho napít,“ řekl. „A najíst se...“

„Je v pořádku?“

Joe ukázal rukou před sebe. Daniel si všiml několika hromádek, které ležely na zemi. Uvědomil si, že jednou z nich je Jamie zabalený do přikrývky tak, že mu vykukoval jen obličej. Byl bledý jako stěna. Oči měl zavřené a vypadalo to, že nedýchá.

„Je mrtvej?“ vyděsil se Daniel.

„Jamie je vážně raněný,“ odpověděl tiše Joe. „Udělal jsem pro něj, co bylo v mých silách.“

„Musíme ho odvézt do nemocnice!“

„Teď by mu v nemocnici nepomohli. A navíc tu stejně žádná není. Nejbližší je třicet mil odsud. I kdybychom se tam s ním vydali, zemřel by dřív, než bychom dorazili na místo.“

„Tak co budeme dělat?“

„Ty se teď najíš a napiješ.“

„Nemám chuť.“

Joeovi se zablýsklo v očích. „Ten chlapec riskoval svůj život, aby tě ze Silent Creek dostal. Tímhle mu nepomůžeš. Chtěl tě dopravit zpátky k matce a já se postarám, aby se to podařilo. Ale musíš mi důvěřovat.“

„Pomůžete mu?“

„Už jsem mu pomohl. Poslal jsem pro šamana. Brzy dorazí.“

Daniel přikývl. Vedle ohýnku ležela láhev s vodou a košík s ovocem, chlebem a sušeným masem. Donutil se něco sníst. Joe měl pravdu. Málem tomu nemohl uvěřit, ale noční můra Silent Creek konečně skončila – a jen díky chlapci, kterého nikdy neviděl, ale který znal jeho matku. Podíval se na Jamieho nehybnou siluetu a vzpomněl si na okamžik, kdy ho při odjezdu z věznice zasáhla kulka. Připadalo mu to nefér. Stačila chvilka a byli by pryč.

Ráno se probouzelo. Vyšlo slunce a bylo čím dál větší horko. Jamie ležel ve stínu za velkým balvanem. Daniel se bál,

že je najdou – policie po nich už určitě pátrá –, ale Joe vypadal klidně. Indiáni se samozřejmě skrývali v horách celé roky. Schovávat se byla jediná možnost, jak přežít.

Těsně před polednem se objevila postava na koni. Nejdřív se nedalo rozeznat, kdo to je. Slunce svítilo jezdcí do zad, a jak ze země stoupal teplý vzduch, vypadalo to, že se mihotá. Joe vyskočil a na tváři se mu objevil výraz úlevy. Daniel pochopil.

Přijel *šaman*. Léčitel.

Kůň s jezdcem šplhali v žáru do příkrého svahu a Danielovi připadalo, že jim cesta trvá celou věčnost. Všiml si, že *šaman* kope koně do slabin, ale lehce a s nepatrným efektem. Když se postava konečně přiblížila, spatřil muže, jehož schopnostem Joe tolik důvěřoval. Na Daniela velký dojem neudělal.

Šaman byl jedním z nejstarších lidí, jaké kdy viděl. Jeho obličej se scvrklou, a přesto současně napjatou kůží připomínal *mumii*. Těch pár zubů, které mu zbyly, jako by mělo každou chvíli vypadnout. Z rukávů mu trčely *vyzáblé* paže a do prohlubně v krku by se vešla celá pěst. Stříbrné, po ramena dlouhé vlasy měl svázané černou stužkou. Pouze jeho oči byly skutečně živé – šedé, ale jako by z nich sálala vnitřní energie.

Velice pomalu slezl z koně. Joe tam stál s rukama sepnutýma před sebou a díval se na zem.

„Zatracený kůň!“ zaklel *šaman* a odplivl si. „Cesta trvala jenom dvě hodiny, ale celou dobu mi připadalo, že sedím na kaktusu.“ Podíval se na Joea. „Nestůj tady, Joe Feather, a uvař mi šálek čaje! A neodmítnu ani kousek koláče, pokud náhodou nějaký máš.“

Teprve teď Danielovi došlo, že *šaman* není muž, ale žena. Měla tak seschlé tělo, že se to nedalo na první pohled poznat. Náhle ucítil, že na něj upřela oči.

„Ty jsi Danny?“

„Ano, paní.“ Danny nevěděl, jak ji oslovit.

„Jak dlouho tě v tom vězení drželi?“

„Byl jsem tam třicet tejdnu a tři dny.“

„Máš to přesně spočítané.“ Potřásla hlavou. „Na tomhle světě žijí zlí lidé. Lidé, kteří si nezaslouží chodit po zemi. Ale teď mi ukažte toho raněného chlapce.“

Když přistoupila k nehybnému Jamiemu, její chování se změnilo. Klekla si vedle něho a na čelo mu položila ruku zkroucenou stářím. Joe jí začal připravovat čaj, ale *šamanka* na něj zavolala: „Nech toho, Joe, a pojď mi ho pomoci otočit.“

Joe k ní přiběhl a společně obrátili Jamieho na bok. Tričko na zádech měl nasáklé krví a Daniel spatřil otvor, kterým kulka vnikla do těla. *Šamanka* si zranění prohlédla a opatrně se ho dotkla konečkem prstu.

„Je to špatné?“ zeptal se Joe.

„Je to špatné. Ale mohlo by to být mnohem horší. Nejdřív ze všeho musíme vytáhnout kulku ven. Naštěstí jsi rozdělal oheň. Budeme ho potřebovat.“

„Přežije?“

Šamanka potřásla hlavou, jako by tu otázku nepovažovala za důležitou, a otočila se k Danielovi. „Běž do vigvamu,“ nařídila. „Vím, že bys tu rád zůstal a pomohl nám, ale na tohle by se dítě dívat nemělo.“

„Prosím...“ Daniel chtěl protestovat, ale jediný pohled do jejích očí mu prozradil, že je to zbytečné. Poslechl ji.

Šamanka kývla na Joea. „Sundej mu triko.“

Joe si klekl vedle Jamieho, ale nepokusil se mu přetáhnout triko přes hlavu. Místo toho vzal nůž, aby látku nařízl, pak ji roztrhl a odhalil ránu. Pokožka kolem otvoru po kulce byla jasně červená a naběhlá. *Šamanka* mezitím došla ke koni a odvázala koženou brašnu u sedla. Když se vrátila k bezvládnému chlapci, otevřela ji a vytáhla z ní jakési mušelinové váčky ovázané proužky šlach, několik misek, dvě skleněné lahvičky a dřevěnou, asi deset centimetrů dlouhou hůlku, která měla na jednom konci vyřezaného orla. Nakonec vyndala nůž. Joe se na něj podíval a překvapeně sebou škubl. Na tom noži nebylo nic rituálního. Šlo o chirurgický skalpel.

Šamanka zachytila jeho pohled. „Duchové mají omezené možnosti,“ prohodila. „Nejdřív musíme vytáhnout tu kulku.“

Joe přikývl.

„Dej mi vědět, až bude čaj hotový,“ dodala.

Sklonila se k Jamiemu a provedla první řez.

Daniel seděl ve stanu a čekal. Snažil se usnout, jenže teď, když slunce stálo vysoko na obloze, bylo příliš velké horko dokonce i ve vīgvam. Toužil si promluvit s maminkou, ale pochyboval, že šamanka vlastní mobilní telefon – a kromě toho nebyla vhodná doba, aby se jí na to zeptal. Zřejmě se mu nakonec podařilo usnout, protože když otevřel oči, všiml si, že na vīgvam dopadají dlouhé stíny, a cítil, že horko trochu polevilo. Neochotně vylezl ven – bál se, co ho tam čeká.

Joe seděl vedle Jamieho, který nevypadal o nic líp než ráno. Ležel na boku a ránu měl převázanou. Šamanka mu na ni přiložila léčivý obklad. Daniel cítil vůni bylinek a viděl, že látkou prosakuje tmavá tekutina. Indiánka klečela níž na svahu a zírala do slunce. Bylo pozdní odpoledne a obloha už měla nařůžovělou barvu. Oheň dosud hořel a do vzduchu z něho stoupal tenký pramínek kouře.

„Jak je Jamiemu?“ zeptal se Daniel.

Joe se rozzlobeně otočil. „Ticho!“ sykl. „Nesmíš říkat jeho jméno.“

„Proč ne?“

„Prostě nesmíš. Když někdo umře, člověk nesmí čtyři dny vyslovit jeho jméno.“

„Když někdo...?“

Ta věta Danielem otrásla. „To znamená, že...“ Donutil se dokončit větu. „Je mrtvej?“

Rozhostilo se dlouhé ticho. Pak Joe řekl: „Vytáhli jsme kulku a šamanka mu ránu vyčistila řebříčkem a dalšími bylinami. Ale víc udělat nemohla. Přešel na druhou stranu.“

Daniel cítil, jak ho v očích pálí slzy. Podíval se na Jamieho, který ležel na zemi, bez hnutí a se zavřenýma očima.

Nemohl uvěřit, že to takhle skončilo. Znal Scotta, Jamieho dvojče. Byli si tak podobní. Když Jamie vešel včera v noci do jeho cely, Daniel měl pocit, že je to začátek nového přátelství, první kapitola v knížce, která má ještě spoustu stránek. A teď...

„Myslel jsem...“ vyhrkl a zajíkl se. Pak se otočil a podíval se na stařenu, která držela v ruce hůlku a něco mumlala.

„Co to dělá?“ chtěl vědět.

„Nesmíš se vyptávat,“ odpověděl Joe přísně. Potom mírněji pokračoval: „Dělá, co může. Čaruje. Přivolává to, čemu říkáme *wí ge lej ju*. Svou duchovní sílu.“

„Co to je? Nechápu.“

Joe přimhouřil oči. „*Šamani* dostávají svou nadpřirozenou sílu od pomocníků, kteří jim radí při léčení. Mají mnoho podob – ale vždycky jsou to ptáci nebo jiná zvířata. Ta žena na to možná nevypadá, je však velice mocná. Nepochází z mého kmene, ale je proslulá svými schopnostmi. Viděl jsi její hůlku s vyřezaným orlem? Ten je její duchovní silou.“

„Ale jestli je Jamie mrtvej...“

„Orel je jediný pomocník, který může přejít na druhou stranu a přivést ho zpátky. Je tak mocný, že nikdo z mých lidí si nenechá v domě jediné orlí péro. Mohlo by mu ublížit. Ale ona ho volá, aby jí pomohl. Podívej...“

Joe ukázal vzhůru.

Daniel zpočátku nic neviděl a pak si zase nebyl jistý, jestli si to jen nepředstavuje. Z oblohy se snášel pták – letěl přímo ze slunce, jako by se právě zrodil v jeho záři. Jak klesal, pronikavě vykřikl, a ten zvuk se s ozvěnou rozlehl nad horami. Nepřistál, jen nad nimi pomalu kroužil.

Šamanka pomalu zvedla paže. Pomocník uslyšel její volání a přišel.

Orel jim ještě dvakrát zakroužil nad hlavou a odletěl.

JIZVA

Tentokrát to nebyl sen. Tím si byl Jamie jistý. Nebylo tu moře ani ostrov, ani na něj nečekal dva metry vysoký muž, aby mu sdělil záhadný vzkaz. A kromě toho, svět, v němž se ocitl, byl příliš reálný. Nejenže ho viděl: vnímal ho a cítil jeho odér. A byla mu zima. Zamnul si ruce a zjistil, že se třese. Ve snu přece člověk necítí zimu – nebo ano?

Zvedl hlavu. Ať byl kdekoli, rozhodně nešlo o Nevadu. Obloha v poušti byla ve dne blankytně modrá a v noci černá jako uhlí a posetá hvězdami. Zdejší oblohu tvořila zvláštní směs odstínů, jako by někdo rozlil různé plechovky s barvami – ale převažovala na ní šedivá a červená, pluly po ní temné, neklidné mraky a nebylo vidět slunce. Jamie zaregistroval obrovské stromy, které vypadaly jako vytesané z kamene; zmítající se divokou trávou; nepravidelné skalní útvary. Nejenže nebyl v Nevadě, nebyl dokonce ani v Americe. I vítr tady byl divný: pomalý, lenivý a páchl popelem, vlhkým blátem a... ještě něčím.

Kde je?

Jamie se snažil vybavit si, co se stalo. Stál na korbě pick-upu, kterému se podařilo projet plotem věznice, ale pak ho zasáhla kulka. Pamatoval si palčivou bolest, jak se mu zavrtala do zad, těsně vedle ramene. Cítil, že se mu podlomily nohy a zhroutil se na korbu. To bylo všechno. Měl dojem, že slyší někoho křičet, ale pak ho zahalila tma.

A probral se až teď.

Rozhlédl se a zjistil, že ho obklopují samé mrtvoly. Byly jich desítky, zkrvavených a pokroucených, jako by je skosila nějaká ničivá síla a v jediném okamžiku je zabila. S rostoucím pocitem hrůzy vstal a dobelhal se k nejbližšímu tělu. Všechno to byli muži odění ve stejných hnědošedých odstínech. Vojáci. Teď to poznal. Ale ne současní vojáci, které vídal v televizním zpravodajství, jak mávají a loučí se s blízkými, než odletí do nějaké daleké války.

Tihle byli podivně oblečení: v dlouhých kabátech, které jim sahaly po kolena, a volných kalhotách. Někteří měli kolem hlavy a ramen omotanou tmavou látku. Vypadalo to, že nemají pušky. Místo toho byli vyzbrojeni meči a štíty, ale dokonce i ty se zcela lišily od všech, které Jamie dosud viděl. Štíty byly malé, zaoblené a ze středu jim trčel bodák, takže je bojovník mohl použít k sebeobraně nebo jako zbraň, když se nepřítel přiblížil na dosah. Meče měly různé tvary: některé byly rovné, jiné zahnuté, další zubaté. Na zemi se povalovaly šípy, ale z kovu, ne ze dřeva, a místo peří je zdobily jakési černé listy.

Všichni vojáci byli znetvoření. U některých se téměř nedalo poznat, že jde o lidské bytosti. Když Jamie ucítil pach čerstvě prolité krve, otočil se a začal zvracet. Pak odvrávorál pryč a zoufale se snažil najít si nějaký úkryt, kde by si mohl ujasnit, co vlastně vidí.

Probudil se u zničené budovy, která stála na kopci a tyčila se vysoko nad ním. Byla z červených cihel a vypadala jako obrovský palec s kruhovou terasou tam, kde by vyrůstal nehet. Dřevěné dveře byly vyvrácené z pantů a za nimi spatřil točité schodiště vedoucí do místnosti, která kdysi sloužila jako vstupní hala. Pevnost – protože to zcela určitě byla pevnost – nedávno vyhořela. Na některých místech ještě doutnala a bylo zřejmé, že muži venku zemřeli při její obraně.

Jamie, stále zmatený a s rozhoupaným žaludkem, klopytal přes trosky ke vchodu. Když tam došel a položil ruku na zárubeň, prudce ucukl. Dřevo bylo na dotek horké. Zatímco si třel dlaň, pokračoval v cestě kolem budovy, aby se dostal co nejdál od mrtvých těl. Konečně objevil travnatý plácek; posadil se a snažil se vzpamatovat. Srdce mu bušilo dvakrát rychleji než obvykle a točila se mu hlava. Chtělo se mu znovu zvracet, ale v žaludku už nic nezbylo.

Teprve teď si všiml, že na sobě nemá své šaty. Někdo ho převlékl do hrubě tkané šedivé košile bez límečku a zapnul mu ji až ke krku. Přes ni měl široký kožený pásek a byl bos. Vypadal skoro stejně jako mrtví muži kolem něho.

Až na to, že byl naživu.

Nebo nebyl? Zničehonic ho napadlo, že ho při útěku ze Silent Creek zabili, a tohle je výsledek. Jamie četl pár úryvků z Bible a několikrát byl v kostele. Marcie je k tomu se Scottem přinutila v rámci domácího vzdělávání. Věděl, co je nebe a peklo, i když ani v jedno z toho nevěřil. Teď mu blesklo hlavou, že se možná mýlil. Tohle je možná peklo. Nešlehaly tu plameny ani tu nepobíhali rohatí ďáblové, ale místo, kde se právě nacházel, by se dalo skutečně popsat jako pekelné. Tady by se mohli ocitnout zlí lidé po Dni posledního soudu.

Jenže věděl, že to jsou báhorky.

Natáhl ruku dozadu a snažil se nahmatat, kam ho zasáhla kulka. Ale žádnou ránu neobjevil, a i když se snažil, věděl, že ji nenajde. Nic ho nebolelo – jako by ten výstřel nikdy nepadl.

„Jsem naživu!“ zašeptal, jako by mu zvuk těch slov mohl nějak dokázat, že je to pravda. Zvedl ruce a zahýbal prsty. Poslechly ho. Žaludek měl prázdný a v ústech cítil nepříjemnou pachut' žluči, ale jinak byl v pořádku.

Takže pokud to není sen a on není mrtvý, nemůže mít nějaké halucinace? Viděl něco podobného v televizi při sledování vědecko-fantastických pořadů. Žena se při autonehodě udeřila do hlavy a probere se na zvláštním místě. Myslí si, že je to realita, ale ve skutečnosti leží v kómatu na nemocniční posteli a všechno si jen představuje. Tohle bylo pravděpodobnější. Jamie spustil ruce a znovu se rozhlédl. Ta velká věž nevypadala jako halucinace. Mohl si to ověřit jediným způsobem. Zaťal zuby, napočítal do tří a udeřil pěstí do zdi. Hlasitě vykřikl. Bolelo to jako čert! Pohlédl na ruku a spatřil na kloubech krev. No, takže má důkaz. V duchu zaklel a olízl si poraněné místo.

Je možné, že cestou z věznice omdlel? Co když ho Colton Banes nebo Max Koring znovu chytili a za trest odvezli sem? Ne. To je nesmysl, protože „tady“ to je příliš odlišné. Navíc, rána po kulce zmizela. A co všechna ta mrtvá těla v divném

oblečení? Odehrála se tu nějaká bitva. A on se prostě probudil na straně poražených.

Žádné jednoduché vysvětlení neexistovalo. Jamiemu došlo, že musí situaci přijmout takovou, jaká je, a pokusit se přežít. Ostatně celý jeho život je naprosto šílený – od chvíle, kdy ho vložili do papírové krabice a nechali na břehu jezera Tahoe, do doby, kdy zjistil, že ho po celých Spojených státech hledá policie kvůli dvěma zločinům, které nespáchal. Je zrůda. Telepat. S tím vším se naučil žít tak proč ne s tímhle? Nějak, jakýmsi absurdním způsobem se přenesl na jiné místo... třeba dokonce na jinou planetu. A vypadalo to, že je tu sám, možná jediný živý člověk široko daleko. Může tu zůstat a krčit se v koutě, nebo může jít dál.

Ve skutečnosti nemá na vybranou. Musí vyrazit.

Otřel si ústa do rukávu, pak vstal a začal sestupovat z kopce. Čím déle šel, tím víc mrtvol mu leželo v cestě, až je nakonec musel překračovat. Snažil se na ně nešlapat a současně se vyhýbat pohledu na ně. Jejich rány byly příliš děsivé.

Bitevní pole se táhlo k úpatí kopce a dál. Jamie viděl další polámané meče a štíty. Spatřil plavovlasého mladíka připíchnutého ke stromu kopím, které mu trčelo kolmo z hrudníku. Držel nějaký prapor – modrou pěticípou hvězdu v kruhu na bílém pozadí. Jamie začínal chápat. Připomnělo mu to jednu z těch bitev, které viděl ve filmech. Všichni tihle mrtví muži byli zřejmě bojovníci. Ale s kým bojovali? Jejich nepřátelé, ať už to byl kdokoli, byli nemilosrdní. Možná nějaké vojáky zajali, ale na poli nenechali nikoho naživu.

Jamie se zadíval z kopce. Bojiště sahalo až k obzoru, který vytvářel téměř neviditelnou hranici mezi tmavnoucím nebem a trávou. Přestože se od pevnosti vzdaloval, zápach spáleniště stále sílil a Jamie si uvědomil, že mraky jsou ve skutečnosti kouř, že něco velkého – vesnice nebo město – nedávno vyhořelo, a přestože oheň už možná vyhasl, zůstal po něm dusivý prýstev zahalující oblohu. Pokud to byla pravda, ta

bitva byla zřejmě jednou z mnoha a pole poseté mrtvolami se táhlo na míle daleko.

Došel k rozblácené cestě a mohl se vydat jedním nebo druhým směrem, nicméně ani jeden z nich mu neměl co nabídnout. Jamie byl v pokušení pokračovat otevřenou krajinou. Mimo vyšlapanou pěšinu mu možná bude hrozit menší nebezpečí. Koneckonců, někde v okolí se pohybuje vítězná armáda a on na ni nechtěl narazit, dokud se nedozví, na které straně má stát.

Zaregistroval pohyb. Vyděsil se a už už chtěl vzít nohy na ramena, ale pak se uvolnil. Po cestě k němu mířila osamělá postava, stařec s holí v ruce. Vypadal jako mnich: měl na sobě hnědou kutnu s kapuci na zádech. Byl dosud daleko, ale jak se blížil, Jamie si všiml, že je mu přinejmenším šedesát. Byl skoro holohlavý, měl vrásčitou tvář a uslzené, zarudlé oči. Sotva se držel na nohou. Celou svou vahou se opíral o hůl, kterou před každým krokem pečlivě umístil před sebe.

Jamieho zaplavil pocit obrovské úlevy. Už není sám! Muž zvedl ruku a zamával mu. Choval se přátelsky. Jamie se snad konečně dozví, kde je a co se tady stalo... Pokud bude muž hovořit stejnou řečí jako on. Jamie čekal, až k němu dorazí. Trvalo mu nesmírně dlouho, než k němu došel.

Muž se zastavil a pronesl: „Rag dagger a marrad hag!“

Ta slova zněla přesně takhle. Jamie je slyšel naprosto zřetelně a rozhodně nedávala smysl. Muž dál něco drmolil, ale Jamie kupodivu věděl, co říká. Jeho mozek se nějak naladil na cizí jazyk a okamžitě se ho naučil. Hloupost, samozřejmě. Ale prostě to tak bylo.

„Dobrý den, příteli!“ pozdravil muž pronikavým, roztřeseným hlasem. Odmlčel se, aby chytil dech, pak pokračoval a slova se ihned sama překládala. „Živé dítě mezi tolika mrtvými. To je velice zvláštní. Kdo jsi, chlapče? Co tady děláš?“

Jamie zaváhal, protože mu blesklo hlavou, jestli dokáže odpovédět. „Jmenuju se Jamie,“ představil se, ale přestože si

tahle slova myslel, z úst mu vyšla jiná. Aniž se o to snažil, mluvil stejnou řečí jako stařec. Zarazil se a po chvilce pokračoval: „Nevím, co tady dělám. Dokonce ani nevím, kde jsem. Můžete mi pomoci?“

„Samozřejmě že ti můžu pomoci.“ Muž se krátce zasmál – ironickým, nepříjemným smíchem. „Ale pokud jde o to, kde jsi, nic tu nezbylo, tak proč by to mělo mít jméno? A i kdyby to mělo jméno, bude brzy zapomenuto, jako všude jinde. Už neexistují žádné země. Neexistují města a vesnice. Všechno lehlo popelem.“ Přejel Jamieho pohledem a zamračil se. „Odkud pocházíš?“ zeptal se.

„Jsem Američan,“ odpověděl Jamie. „Z Nevady.“

„Amerika? Nevada? Ta místa neznám.“ Ted' se zatvářil podezíravě. „Jak jsi se sem vůbec dostal?“

„Nevím.“ Jamie zavrtěl hlavou. „Nechtěl jsem sem jít. Prostě se to stalo.“

„Jakoby kouzlem?“

„No... ano.“ Jamie si nebyl jistý, jestli stařec nežertuje.

„Možná to *bylo* kouzlo!“ Muž se opřel o hůl. „Možná tě sem přivedli Staří. Možná tě chtěli, i když netuším proč.“ Naklonil hlavu na stranu. „Sloužíš Starým?“ zajímal se.

Jamie zavrtěl hlavou. „Promiňte. Nevím, o čem mluvíte.“

„Takže nejsi služebníkem Starých?“

„Ne! Nejsem ničím služebníkem.“

„V tom případě je dobře, že jsem tudy šel. Vypadá to, že jsem dorazil právě včas.“

„Na co?“ Jamieho se náhle zmocnila stísněnost.

„Abych tě zabil.“

Stařec zdvihl hůl a Jamie málem vyprskl smíchy. Představa, že mu šedesátiletý stařec dokáže třebas jen ublížit, mu připadala směšná. Zvedl ruku na obranu, ale pak vytřeštil oči a zděšeně couvl, protože se před ním odehrálo něco neuvěřitelného. Vypadalo to, že se stařec začal samovolně loupat – kusy masa z něho padaly jako oblečení, a stala se z něho stvůra, nějaký obří hmyz s ohavnými černými šupinami

místo kůže. Z míst, kde měl původně ruce, mu trčely dva obrovské pařáty s klepety, která se s cvakáním otvírala a zavírala. Oči mu zežloutly. Hlava a nohy byly stále lidské, ale teď vyčnívaly z těla škorpiona, a jak Jamie ustupoval, spatřil nad jeho rameny veliký ocas s obrovským jedovým trnem, který na něj seshora mířil. Vycházková hůl se také změnila. Teď z ní byl oštěp ze zrezivělé oceli připomínající nález ze ztroskotané lodi. Zdeformovaný konec pokrytý krví měl tvar písmene Y.

Muž-škorpion vykřikl a Jamie viděl, že má místo zubů stříbrné jehly a ústa plná krve. Žluté oči byly velké a rozzuřené. Zaregistroval, že se vzduchem něco mihlo, a couvl právě v okamžiku, kdy mu těsně před obličejem zasvištěla ocelová tyč, kterou zrůda svírala v jednom klepetu. Kdyby ho zasáhla, rozdrtila by mu lebku – nebo mu uřízla hlavu. Jamie ztratil rovnováhu a málem upadl, ale pak uskočil stranou, protože škorpion švihl ocasem. Na zem vystříkl bílý jed. Jamie vykřikl bolestí, protože mu na ruku dopadlo pár drobných kapek. Jed pářil jako kyselina. Cítil, jak mu rozežírá pokožku. Zrůda opět máchlá ocasem, a tentokrát se Jamie vrhl na zem, protože se bál, že ho jed popálí nebo oslepí. Stvůra se rozesmála a Jamie pochopil, že nemá šanci, že za okamžik zemře – a že se nikdy nedozví, co se stalo a jak se sem vůbec dostal.

Muž-škorpion se pomalu šinul dopředu; otáčel hlavou ze strany na stranu, tvář měl zkřivenou vztekem a nenávistí a vysoko ve vzduchu držel oštěp se dvěma bodci. Jamie se plazil po zemi a pátral po nějaké zbrani, kterou by mohl použít k obraně. Vedle cesty ležel voják a dosud svíral meč, který měl tvar šavle a těsně pod jílcem mu vyčnívala druhá, kratší čepel. Jamie se natáhl, vytrhl ho mrtvému muži z ruky a pak se začal kutálet pryč, protože zrůda po něm mrskla oštěp. Zabodl se do země tak blízko jeho břicha, že cítil přes košili jeho ostří. Muž-škorpion po Jamiem zašátral, ale ten v tu chvíli vyskočil a zvedl meč před sebe. Na okamžik se ho zmocnil pocit

nereálnosti, který ho téměř ochromil. Čelil něčemu nadpřirozenému. V ruce svíral meč a bojoval o život.

A nebál se.

To bylo na tom všem nejzvláštnější. Zničehonic přesně věděl, co má dělat, a přestože meč ještě nikdy nedržel, připadal mu téměř jako jeho součást – od okamžiku, kdy ho zvedl. Aniž o tom uvažoval, vnímal jeho váhu, dlouhé ostří a vyváženost. Jako by ho do sebe nějak absorboval, takže on a meč byli jedno.

Muž-šorpion opět zaútočil. Švihl ocasem, jenže Jamie uskočil stranou a máchl mečem. Pak se spokojeně usmál, protože ostrá čepel projela šupinami a kůží, zabořila se do jedového trnu a usekla ho. Stvůra zavřískla bolestí a do vzduchu vytryskl jed. Jamie se přikrčil, neohroženě se vrhl dopředu a tentokrát se špička meče zabodla do těla příšery. Z rány se vyvalila tmavě rudá, lepkavá krev a postříkala mu obličej. Když ji ucítil na rtech, zvedl se mu žaludek odporem. Ale dokázal to. Je stále naživu. Vyhrál.

Muž-šorpion couvl a při tom pohybu mu vytrhl meč z ruky. Jamie viděl, že umírá, ale boj zřejmě ještě neskončil. Stvůra z posledních sil sevřela oštěp, vyrvala ho ze země a namířila na Jamieho.

„Chcípni!“ zahulákala a udělala krok k němu.

Jamie neměl zbraň. Stál na bříškách chodidel, se všemi instinkty ve střehu, a rozhodoval se, kam se vrhnout, aby se vyhnul útoku.

Pak něco proletělo vzduchem a Jamie si vzápětí všiml, že zrudě trčí z hrudníku tři kovové šípy. Šorpion zavrával dozadu a téměř upadl. Zasáhly ho další dva šípy. Jeden se odrazil od krunýře, ale další se mu zabořil do krku. Stvůra naposledy zavřískla, světlo v očích jí pohaslo a zhroutila se na zem, svíjející se hromada krve a jedu. Konečně se přestala hýbat.

Jamie se otočil a spatřil, že se k němu blíží dívka na koni doprovázená třemi jezdci. Všichni byli oblečení podobně jako

Jamie a připomínali beduíny putující po poušti – až na to, že tady žádný písek ani slunce nebyly. Dívka v ruce držela luk a mířila na tělo škorpiona, ale když zjistila, že to není třeba, spustila ruku a vrátila šíp do dřevěného toulce, který jí visel na zádech. U pasu se jí pohupoval krátký meč, na ruce měla černý náramek a kolem krku roztrhaný červený šátek.

Holka. Očividně velitelka. Jamie to poznal podle toho, jak se muži drželi v pozadí a čekali na její rozkazy. Byli přinejmenším o deset let starší než ona, protože – snažil se zaregistrovat všechno najednou – jí mohlo být teprve čtrnáct nebo patnáct, tedy stejně jako jemu. Dívka byla velice drobná, měla tmavé oči hnědozelené barvy a podle rysů bylo patrné, že je míšenka... částečně Evropanka, částečně Čínanka. Dalo se to jen těžko rozeznat, protože její obličej nevypadal tak ani tak a navíc ho pokrýval prach a špína. Měla velmi dlouhý krk a černé vlasy – vpředu krátké a vzadu svázané kouskem látky do culíku. Kdyby to právě neviděl na vlastní oči, neřekl by, že bude mít sílu vystřelit šíp tak prudce, že dokáže zabít stvůru přinejmenším dvakrát větší než ona.

Chvilí ho studovala se zvláštním pohledem v očích. Pak seskočila z koně, zvedla ruku a naznačila mužům, aby zůstali na místě. Zastavila se kousek před Jamiem a prohlížela si ho se směsicí úžasu a nevíry.

„Stromek,“ zašeptala.

Jamie čekal.

„Ty jsi *Stromek*!“ vykřikla dívka. Hovořila stejným jazykem jako muž-škorpion a znělo to téměř podrážděně.

„Ne. Jsem Jamie.“

„Jamie?“

„Jo.“

„Ne, nejsi.“ Dívka zavrtěla hlavou. „Jsi Stromek.“

„Myslím, že vím, jak se jmenuju,“ namítl Jamie. Blesklo mu hlavou, že je to jedna z mála věcí, kterou skutečně ví.

Dívka se na okamžik zamyslela a přikývla. „Jména se mění,“ prohlásila. „Na tom nezáleží. Důležité je, že jsi naživu.“

Jsi to opravdu ty! Nemůžu tomu uvěřit...“ A než jí v tom Jamie mohl zabránit, objala ho, políbila na obě tváře a zabořila mu hlavu do hrudníku. Pak ho prudce odstrčila a rozplakala se.

„Jizvo...“ Jeden z jezdců seskočil z koně a přistoupil k ní. Byl to asi třicetiletý, statný, prošedivělý muž s plnovousem, jizvou na lícní kosti a přeraženým nosem. Když stál vedle ní, vypadal dvakrát větší než ona.

„Nech mě samotnou, Finne,“ řekla dívka a otřela si slzy do rukávu. Přestala plakat stejně rychle, jako začala. „Takže Matt měl pravdu,“ pokračovala. „Proč jsem se s ním musela hádat? Řekl mi, že tu budeš...“

„Kdo je Matt?“ zeptal se Jamie. „Vysvětli mi, co se tady děje. Nevím, kde jsem. Nic nechápu. Byl jsem... někde jinde. A teď jsem tady. Jizva. Tak se jmenuješ ty?“

Dívka přikývla. Znovu se na něj zadívala a teď měla v očích zmatek. „Ty opravdu nevíš, kdo jsem?“

„Ne.“ Ale i když zavrtěl hlavou, věděl, že to není pravda. Už ji kdysi viděl. Nedávalo to smysl, ale byl si jistý, že je to dívka z jeho snu. Dva chlapci ve člunu. Jeho bratr Scott. A ona.

Ostatní dva muži také seskočili z koně. Byli mladší než Finn, plavovlasí, očividně bratři. Jednomu z nich vykukovala z rukávu jakási železná rukavice. Ale pak pohnul paží a Jamiemu s pocitem nevolnosti došlo, že mu chybí celá ruka a místo ní má ocelovou protézu. Všichni na něj zírali. Jamie věděl, že čekají, až promluví, ale nevěděl, co říct.

„Ve skutečnosti se jmenuju Scarlett,“ vysvětlila dívka. „Ale všichni mi říkají Jizvo. I ty mi tak vždycky říkáš.“

„Nezlob se, ale právě jsem ti řekl, že tě neznám.“

„Samozřejmě že mě znáš. Jen jsi na to zapomněl. Po tom všem, co se stalo, mě to ani nepřekvapuje.“ Odmlčela se, chvíli ho studovala a zničehonic opět zesmutněla. „Víš, brečela jsem, když jsem viděla ty plameny. Myslela jsem si, že je konec. Ale nejen to. Nedokázala jsem se vyrovnat s představou, že tě už nikdy neuvidím.“

„Jaký plameny? Nevím, o čem to mluvíš.“

Finn sledoval jejich rozhovor s rostoucí netrpělivostí. Teď vkročil mezi ně. „Tady mluvit nemůžeme,“ řekl a rozhlédl se. „Jestli tu byl jeden měňavec, budou tu další. Hemží se to tady nepřáteli. Do setmění se musíme vrátit do města.“

Jizva přikývla. „Máš pravdu, Finne,“ souhlasila. „Vždycky máš pravdu. To je na tobě tak nesnesitelné.“ Podívala se na Jamieho a zeptala se: „Jsi raněný?“

„Ne.“ Jamie zavrtěl hlavou. „Myslím, že ne.“

„Máme tvého koně.“

Jamie se otočil a spatřil pátého koně, kterého přivedli s sebou. Neměl sedlo, jen hrubou přikrývku přeloženou napůl. „Neumím jezdit na koni,“ namítl.

Muž s kovovou rukou ho zaslechl. „Co je to za nesmysl?“ vykřikl. „Je to ten kluk, nebo ne? Třeba je to nějaká past.“

„Mlč, Erine,“ odsekla dívka. „Poslal nás sem Matt. Určitě věděl, co dělá. Doufejme. V každém případě nám dal instrukce.“ Obrátila se zpátky k Jamiemu. „Máme před sebou cestu dlouhou deset námořních mil,“ oznámila. „A jestli teď neumíš jezdit na koni, věř, že než dorazíme do cíle, určitě se to naučíš. A protože tvrdíš, že mě neznáš, možná neznáš ani ostatní. Tohle je Finn. Zachraňuje mi život tak často, že skoro nemá čas na nic jiného. A ti další dva jsou Erin Stříbrnoruký a jeho bratr Corian.“

Oba bratři přikývli, ale Erin se stále tvářil pochybovačně. Corian mezitím přivedl Jamiemu koně. Byl to šedák a Jamie měl pocit, že je obrovský.

„Heleďte,“ začal Jamie. Už zapomněl, že mluví jazykem, který se nikdy neučil. Slova z něho vycházela zcela přirozeně. „Já teda s váma pojedu. Vypadá to, že nemám na vybranou. Ale nejdřív chci něco vědět. Zdá se, že víte, kdo jsem – tak mi povězte tohle. Je tady Scott?“

Bratři si vyměnili pohled, ale mlčeli. Finn se otočil k Jizvě a opět čekal, co udělá.

„Scott,“ opakovala pomalu. „Tak se jmenuje tvůj bratr?“

„Ano.“

„Jste dvojčata.“

„Jo.“ Jamiemu docházela trpělivost. S každou další vteřinou byl o něco zmatenější.

„Scott je tady,“ odpověděla Jizva. „Ale my mu říkáme jinak. Pro nás je to Pazourek. Stromek a Pazourek. Když jsem tě zahlédla, na okamžik jsem si myslela, že jsi Pazourek. Nikdy jsem vás od sebe nedokázala rozeznat.“

„Kde je?“ Jamie poprvé po dlouhé době ucítil záchvěv naděje.

„Blízko. Dneska večer se utáboříme ve Městě kanálů...“

„V jakém městě?“

„Žádné jiné jméno nemá – pokud mělo, lidé ho už dávno zapomněli.“ Jizva se podívala na oblohu. Od začátku nebyla moc jasná a teď se začalo stmívat. „Měli bychom poslechnout Finna. Jestli tu budeme klábosit, skončíme břichem na kůlu. Vyrazíme.“

Jamie natáhl ruku a vzal koně za uzdu.

„Pomůžu ti.“ Jeden z mladíků – Corian – k němu přistoupil, udělal z rukou stoličku, a zatímco jeho bratr koně držel, pomohl Jamiemu nahoru. Jamie na koni ještě nikdy v životě neseděl. Nejblíže u něho stál na trhu v Clark County, když byli se Scottem na turné. Ale bylo to naprosto stejné jako s mečem. Jakmile se ocítl na koňském hřbetě, uvědomil si, že má vše pod kontrolou. Nebyl nervózní. Přestože netušil, co má dělat, věděl, že koně dokáže zvládnout a přimět ho, aby šel správným směrem.

Ale pokud byl sám se sebou spokojený, vzápětí dopadl tvrdě na zem. Jizva se vyšvihla na koně jediným pohybem a její výraz Jamiemu sdělil, že *ona* nepotřebuje dva muže, aby jí pomohli nahoru. Finn, Erin a Corian se vyhoupli na koně se stejnou lehkostí jako jejich velitelka.

„Do města!“ zvolala Jizva.

Skupinka jezdců s Jamiem uprostřed, hned za Jizvou, se dala do pohybu. Neměl tušení, kde je; neměl tušení, kam jede; ale uklidňovalo ho, že už přinejmenším není sám.

V ROZBOŘENÉM MĚSTĚ

Jizva řekla, že pojedou deset námořních mil, ale protože Jamie neměl zdání, kolik taková námořní míle měří, cesta mu připadala nekonečná.

Jakmile se rozjeli, Jamie si uvědomil, že má jízdu na koni – stejně jako všechno ostatní – v hlavě nějak naprogramovanou. Bez problémů dokázal zvíře přimět, aby dělalo, co chtěl: zastavilo, rozjelo se, zahnulo vlevo nebo vpravo, zpomalilo nebo drželo krok s ostatními. Necítil ani sebemenší nervozitu. Našel rovnováhu a věděl, že nespadne. Skutečně mu připadalo, jako by jezdil na koni celý život.

I tak se nemohl dočkat, až dorazí na místo. Stále byl potřísněný krví stvůry, která na něj zaútočila. Cítil ji ve vlasech i na rtech. Kdy naposledy něco jedl? Dal by cokoli za chvilku odpočinku, jídlo a horkou sprchu, ale bylo stále jasnější, že se mu ničeho z toho nedostane.

A pak tu byla krajina. Jak mohl odhadnout rychlost postupu, když všechno vypadalo stejně, když všechno působilo tak bezútěšným, skličujícím dojmem? Neměl se na co soustředit. Jeli po cestě vyšlapané lidmi a zvířaty, ale byla stěží vidět a nakonec se ve zpěněném bahně a trávě téměř ztratila. Stálým tempem mířili k horám, kterých si Jamie všiml, když se rozjeli, ale připadalo mu, že se nepřibližují. Krajinu oživovalo pár shluků mohutných stromů a tu a tam spatřil obrovské kusy žuly, balvany, které jako by spadly z vesmíru. Ale jinak tu nebyly žádné záchytné body.

Jamie netušil, kolik je hodin. Po příchodu do Silent Creek mu sebrali hodinky a bylo nepravděpodobné, že je ještě někdy uvidí. Podíval se nahoru. Obloha tmavla, ale nedalo se odhadnout, kdy se den změnil v noc, protože se na ní za celou dobu ani na okamžik neobjevilo slunce. Stále mu byla zima. Starší z bratrů – Corian – si všiml, že se třese, a dal mu kabát. Byl stejný, jako měli oni – sahal mu ke kolenům a neměl kapsy

ani knoflíky. Jamie kývnutím poděkoval a zachumlal se do těžké látky. Nedalo se říct, že by mu bylo tepleji.

Jeli asi dvě hodiny a Jamie kromě několika stromů ohýbajících se ve větru nezahlédl jediný pohyb. Mrtvá těla nechali za sebou, ale zdálo se, že v krajině není živého nic: žádné krávy pasoucí se na loukách, dokonce ani žádní ptáci na obloze. Hlavou mu vířily stovky otázek, nicméně věděl, že na ně není vhodná doba. Jizva klusala stále v čele a Finn vedle ní. Jamieho napadlo, jestli ji nezklamal. Doufala, že najde někoho, kdo se jmenuje Stromek, a místo toho našla jeho. A přesto ho přijala a vzala s sebou. Slíbila, že ho zavedou ke Scottovi, i když ho znala jako Pazourka. Stromek a Pazourek. Co to všechno znamená? Litoval, že mu před odjezdem neřekla trochu víc.

Cesta se prudce svažovala. Ted' projížděli přirozenou kotlinou, kterou protékal lenivý potok. Voda byla špinavá a vypadala odpudivě, ale Jamie náhle dostal žízeň.

„Jizvo...!“ zavolal.

Dívka se otočila. „Co je?“ zeptala se podrážděně.

„Nemůžeme zastavit a napít se?“

„Ta voda je otrávená,“ prohlásila, jako by to bylo jasné na první pohled, a Jamiemu došlo, že Stromek by jí nikdy takovou stupidní otázku nepoložil. Stromek by to věděl.

Ale Finnovi se ho zželelo. Měl u opasku láhev s vodou a potom, co vrhl na Jizvu rozmrzelý pohled, si ji odvázal. „Napij se,“ řekl a podal mu ji. Jamie k němu dojel a vděčně láhev přijal. Byla vyrobená ze zvířecí kůže.

Právě když se chtěl napít, Finn ztuhl. Zaslechl nějaký zvuk, ale musel mít sluch jako rys, protože Jamie neslyšel nic než bublání vody a tiché hvízdání větru. „K zemi!“ sykl. A k Jamiemu dodal: „Ani slovo!“

Jizva už sklouzla z koně. Zareagovala ještě předtím, než Finn promluvil, takže bylo jasné, že je stejně ostražitá jako on. Finn i oba bratři následovali jejího příkladu a stáhli s sebou koně k zemi. Jamieho ohromilo, když viděl, že jsou vycvičení,

aby si okamžitě lehli na bok. Udělal totéž, seskočil dolů a škulbl uzdou. Kůň se zhroutil, jako by byl mrtvý. Finn se natáhl a přitiskl mu ruku na bok, aby ho uklidnil. Všichni bez hnutí leželi.

Jamie pomaličku otočil hlavu a snažil se zjistit, co se děje. Před sebou spatřil Finnovy oči, které ho varovaly, aby se nehýbal. Vypadalo to, že všude panuje klid. Jamie žádné nebezpečí neviděl a přemítal, proč se chovají tak opatrně.

A pak to zahlédl.

Nejdřív si myslel, že se dívá na sloupec kouře, který stoupá z nějakého táboráku, jenže žádný oheň nespatriil a mrak se nepohyboval nahoru, ale dolů, a klesal z oblohy k zemi. Pak mu došlo, co to je. Hmyzí roj. Nějací... brouci nebo mouchy. Byli černí, musely jich být miliony, a řítily se dolů, jako by je někdo vyklopil z obrovské skleněné nádoby. A současně, jak se jejich maličká křídla pohybovala tak rychle, až skoro nebyla vidět, slyšel bzučení.

Kde se tu vzali? Co je sem přivedlo? O chvílku později, s pocitem naprosté hrůzy a ohromení, pochopil, proč se Jizva chtěla schovat.

Když hmyz dorazil k zemi, sloupec se rozpadl. Na pár vteřin se změnil v černou mlhu, potom se opět spojil a zformoval. Jamie viděl, že získal konečnou podobu. Spatřil před sebou skupinku deseti bojovníků na koních – ale muži i zvířata byli pouze z much. Napadlo ho, co by se stalo, kdyby do nich zabodl meč. Čepel by jimi zřejmě hladce projela. Ale co kdyby na něj zaútočili? Dokázal by ho meč z much zranit, nebo by se opět rozlétly a uštípaly ho k smrti? Nechtěl to zjistit.

Velitel muších vojáků zvedl ruku a naznačil ostatním, aby počkali. Musel vycítit, že něco není v pořádku, že nepřítel je blízko. Pomalu otočil hlavu jejich směrem a černýma očima zkoumal krajinu. Jeho vojáci stáli na místě, lehce se mihotali, ale drželi tvar. Jamie vnímal, jak se jeho kůň chvěje, a děsil se, že zařetá. Pokud ano, bude po nich. Finn natáhl ruku, pohládl

ho a snažil se ho uklidnit. Vypadalo to, že muší velitel zírá přímo na ně. Jamie téměř nedýchal. Vnitřní hlas na něj křičel, aby vyskočil a utíkal pryč, ale nedokázal by to, ani kdyby se o to pokusil. Jizva ležela na břiše a v ruce svírala meč. Nevypadala vyděšeně – vypadala rozzuřeně.

Co je to za místo? Nejdřív muž-šorpion, teď tohle. V jaké noční můře se to ocitl?

A pak jako by velitel dospěl k rozhodnutí. Pobídl koně – koně, který byl ve skutečnosti jeho součástí, součástí roje, z něhož se sám zrodil – a vyrazil kupředu. Zbytek jednotky ho následoval. Jamie viděl, že ujeli asi deset kroků a náhle se rozpadli; rozdělili se na milion maličkých teček a rozptýlili se do vzduchu. Opět z nich byly mouchy, obrovský mrak visící nad zemí. Poté se daly do pohybu, jako by je uchvátil vítr, a vzápětí zmizely.

„Napíj se!“ Finn kývl na Jamieho, který dosud držel láhev s vodou. Svíral ji tak křečovitě, až ho překvapilo, že nepraskla. Na okamžik se zamyslel, pak potřásl hlavou a podal mu ji zpátky. Měl stále žízeň, ale pochyboval, že by dokázal něco spolknout. Celé tělo měl napnuté jako strunu, srdce mu divoce bušilo a musel se soustředit, aby před ostatními ovládl třas. Tušil, že Stromeček by se nebál.

„Nepřítel se shromažďuje k poslední bitvě,“ poznamenal Finn. „K rozhodující bitvě.“

Jizva přikývla. „Zaútočí dneska v noci?“

„Kdo ví?“ Zatímco nad tím Finn uvažoval, připevnil si láhev k opasku. „Věřím, že už vyhráli. Budou se radovat a blahopřát si k vítězství. Počkají na denní světlo.“

„Jestli si nepospíšíme, rozední se dřív, než se dostaneme domů.“ Jizva pobídla koně, aby se zvedl. „Vyrazíme.“

Ostatní také dovolili svým koním vstát, nasedli a znovu se vydali na cestu. K Jamieho velkému úleku jeli směrem, kterým odletěli muší vojáci. Než dorazili na vrchol kopce, nebylo po nich ani vidu ani slechu. A pokud se dosud vznášeli nad rozlehlou krajinou, v ubývajícím světle nebyli vidět.

Ale objevily se budovy. Jamie spatřil při pohledu do údolí městečko šestiúhelníkového tvaru, obehnané zdmi s podivně vyhlížejícími věžemi v rozích. Nedalo se odhadnout, kdy vzniklo. Vypadalo nově. Většina budov byla nízká, ale chyběly moderní ulice, a Jamie nezahlédl ani jedinou stopu po dopravním ruchu nebo městském životě. Zdálo se, že stavitelé je vybudovali kolem propojeného systému průplavů s úzkými můstky pro pěší, které vedly z jedné strany na druhou.

Město kanálů. Ale město už neexistovalo a voda v kanálech vyschla. Jak sjížděli z kopce, Jamiemu došlo, že je totálně zničené. Hradby byly narušené, místy pobožené. Zčernalé úseky naznačovaly, že tu nedávno zuřil požár. Možná právě odsud se valil kouř, který zakryl oblohu a pohltil slunce.

Jakmile projeli troskami vstupní brány, která měla tvar obrovského klíče, Jamie spatřil, jak moc je město zdevastované. Rozmláčená zádveří, zhroucené zdi domů, spálená tráva a stromy, z nichž zůstaly pouhé pahýly. Kanály byly plné sutin. Snažil se představit si, jak asi město kdysi vypadalo, ale jednoduše to přesahovalo jeho fantazii. Většina budov měla stěny z červených cihel a střechy z terakotových dlaždic, barevné chodníky zdobila mozaika. Ale na první pohled bylo zřejmé, že takové město v Americe nikdy neexistovalo, a nic podobného neviděl dokonce ani ve škole, když si prohlížel obrázkové publikace. Město nebylo moderní, nebylo ani středověké a Jamieho poprvé napadlo, jestli je ještě vůbec na planetě Zemi.

Pokračovali ulicí, kterou lemovaly trosky dvou stejných pagod, a zanedlouho vjeli na prostorné náměstí. Před nimi se tyčil kruhový chrám – nic jiného to být nemohlo – s bílými sloupy, které stály v pravidelných rozestupech kolem dokola a podpíraly střechu ve tvaru kupole. Vlevo se nacházela klenutá podloubí a vpravo část systému akvaduktů. Kdysi přiváděly do města vodu, ale teď už nebylo pro koho. Náměstí zdobily dvě kašny, každá na jedné straně chrámu, a řada květináčů, takže se tu lidé určitě rádi procházeli. Ale všechno bylo zničené.

Některé sloupy se zřítily, ve střeše chrámu zely obrovské díry, fontány vyschly a země byla posetá krátery, jako by město zažilo letecké bombardování.

Jizva zvedla ruku a přitáhla koni uzdu. Ostatní čtyři jezdci se zastavili. Otočila se k Jamiemu.

„Nic nedělej,“ varovala ho. „Nic neříkej. Jen hraj svou roli. Je to důležité.“

Jamie jí málem odsekl. Byl po dlouhé cestě unavený, umíral žízní a páchl vlastním potem a krví muže-škorpiona. Už měl plné zuby toho, aby jím někdo manipuloval. Ale ovládl se a přikývl.

Náhle se začali objevovat lidé a pomalu se k nim přibližovali. Zpočátku jich byla jen hrstka – čtyři nebo pět tady, dalších pár na opačné straně náměstí. Ale přicházelo jich stále víc a proudili ze všech stran. Všichni byli oblečení stejným způsobem: dlouhý kabát, čelenka a kožený opasek, i když některé ženy na sobě měly vyšíváné šaty se širokými rukávy, které jim sahaly až na zem. Mnozí nesli šavle a zaoblené štíty s bodcem; byli staří, středního věku i mladí – někteří sotva jedenácti – dvanáctiletí. Brzy se jich shromáždilo přes sto, v naprosté tichosti, a všichni se tvářili nepřátelsky. Pohybovali se těžce a měli unavený výraz. Jamieho napadlo, že se nemusejí připravovat k boji. Tihle lidé už byli poražení.

Jenže jak se blížili, zničehonic se s nimi stala změna. Skoro jako by mávl kouzelnou hůlkou. Něco spatřili a nemohli tomu uvěřit. Zmocnilo se jich vzrušení. Jamie jim to viděl na tvářích. Jako by s každým krokem nabírali novou sílu. Nejdřív vypadali ohromeně a užasle, ale postupně se začali usmívat. Někteří zvedali ruce a salutovali. A pak Jamiemu došlo, na co se ti lidé dívají.

Na něj.

Jizva se napřímila v celé své výšce. „Už mi věříte?“ vykřikla. „Řekli jsme vám pravdu. Tady je. Našli jsme ho.“

„Stromek!“ zavolal někdo.

A po tom slově začal celý dav jásat. Zvedali šavle a zčistajasna se objevily prapory, a jak s nimi lidé mávali, ve vzduchu se třepotaly modré pětícípé hvězdy. Všichni spěchali dopředu a chtěli k němu dorazit jako první, děti i dospělí, kteří k němu vzhlíželi s novou nadějí v očích. Jamie byl v tu chvíli Jizvě vděčný. Neměl tušení, co se bude dít, ale ona mu řekla, co má dělat – hrát svou roli. Vysvětlení se dozví později. Zvedl ruku, aby dav pozdravil, a jásos zesílil a odrážel se od zbylých zdí, takže to skoro vypadalo, jako by město znovu ožilo, jako by se do ulic vrátilo něco z jeho staré radosti.

Jizva pobídla koně a pomalu vyrazili dopředu. Dav se rozestupoval – ale jen neochotně – aby mohli projet. Před chrámem seskočili z koní a vešli dovnitř. Jásající lidé je provázeli až k sloupům, ale tady se zastavili, jako by to byla hranice, kterou nesmějí překročit. Jamie a jeho čtyři společníci opět osaměli, ale stále slyšeli, jak na náměstí skandují jedno jméno – jeho jméno – a nadšené hlasy stoupají k rychle tmavnoucí obloze.

„Nikdy jsem nepoznala nic jiného než válku,“ řekla Jizva.

Rozdělní oheň. V rozbořeném městě se povalovala spousta dřeva a Finn, Erin a Corian ho navršili na hromadu tak vysokou, že vypadala skoro jako pohřební hranice. Jamie se bál, že si záře všimnou nepřátelé. Třeba se vrátí muší vojáci. Ale Jizva ho ujistila, že jsou v bezpečí. Stěny chrámu většinu světla zakryjí a obloha je natolik tmavá, že na ní kouř stoupající dírou ve střeše nebude vidět.

Chrám byl prázdný. Utábořili se v kruhovém sálu – Jamiemu připomínal cirkusovou arénu – obehnaném cihlovými zdmi, které se tyčily do patnáctimetrové výšky. Kdysi je zdobily fresky: podivné symboly a obrazy ptáků a jiných zvířat, které už ale vybledly. Nebo je možná někdo schválně odstranil.

Jamie se mohl konečně umýt – ve vodě ze studny. Nikdo mu nenabídl soukromí a on se styděl svléct, zejména v

přítomnosti Jizvy. Naštěstí na chvíli odešla a muži si ho nevšíмали. Voda byla špinavá, už než se začal mýt, ale i tak za ni byl vděčný, a chvatně ze sebe spláchl špínu a krev. Ručníc neměl, proto si natáhl kalhoty a sedl si blíž k ohni, aby oschl.

Potom dostal najíst. Corian upekl nad ohněm nějaké maso – chutnalo jako kuřecí, ale bylo tužší a šlachovitější. Jamie netušil, co jí, ale rozhodl se, že se radši nebude vyptávat. Přílohu tvořily fazole a několik krajíců chleba. K pití mu přinesli misku s kouřící tekutinou. Měla hořkosladkou chuť a Jizva – která se vrátila těsně před večerí – mu prozradila, že je to odvar žaludů s medem. Jamie byl šťastný, že ji může usrkávat. Už jen to, že drží v rukou něco teplého, mu zlepšilo náladu.

A konečně měli čas si popovídat. Bratři se uvelebili u zdi, dotýkali se rameny a nohy si natáhli před sebe. Finn dřepěl na zbytku sloupu, ruce se mu leskly mastnotou a spokojeně ohřívával kost. Jizva s Jamiem seděli v tureckém sedu u ohně. Když mluvila, Jamie viděl, jak jí v očích tančí plamínky.

„Finn mi často říká, že dřív svět takovýhle nebyl,“ začala.

„Kdysi dávno neexistovali měňavci, smrtící komanda, nejvyšší vládci, ohniví jezdcí a všichni ostatní. Ale já nic jiného nezažila, takže historický výklad po mně nechtěj. Své rodiče jsem nikdy neviděla. V době, kdy jsem se narodila, neznala své rodiče většina dětí. Jen si pamatuju, že se o mě starali různí lidé. Vzali si mě k sobě, ale pokaždé když jsem si na ně trochu zvykla, nepřátelé je zabili a nahradil je někdo jiný. A všechno bylo vždycky zničené – jako tohle město. Myslím, že jsem nikdy nestrávila v jednom domě víc než pár dní, než ho rozbořili nebo vypálili.“ Posměšně zvedla misku k přípitku. „Vítej v době konce světa, Jamie. Protože právě tam jsi.“

„Řekla jsi mi Jamie.“ Jamie nevěděl, kde začít. Bylo toho na něj moc. „Ale předtím jsi tvrdila, že jsem Stromek.“ Pohlédl směrem k náměstí. „Oni mi taky říkali Stromek.“

„Nemá smysl, abych na tom trvala,“ odpověděla Jizva, „protože ty nejsi Stromek, i když tak vypadáš a ti lidé si to o

tobě myslí.“ Ukázala rukou k náměstí. „Chápu, že jsi z toho zmatený.“

„Dalo by se to tak nazvat.“

„No, já jsem na tom stejně. Jen doufám, že Matt nám nakonec všechno vysvětlí, přestože občas bývá velice nepříjemný a nikdy na nic neodpoví jasně.“

„O Mattovi ses už zmínila,“ prohodil Jamie. „Kdo to je?“

„Matt všechno řídí. Je to náš velitel. První z Pětice. Jedině on ví, co se vlastně děje.“

Pětice. Když byl ve vězení, Joe Feather řekl, že je jeden z Pětice. Copak něco věděl o tomhle světě a událostech, které se tu odehrály?

„Vyprávěj mi o Mattovi,“ požádal Jamie. Představoval si někoho jako Finn; prošedivělého muže zjizveného bojem. „Je starej?“

Jizva se rozesmála. „Ne. Je mu stejně jako nám. Ty fakt nevíš, kdo jsme? Ty, Pazourek, já, Inti a Matt?“

„Pazourek je moje dvojče.“

„Jo.“

„Pak je to Scott. Když jsem ho hledal, postřelili mě. A pak jsem se ocitl tady.“ Pořád mu to nedávalo smysl, ale náhle si na něco vzpomněl. „Už jsem tě viděl,“ řekl. „Ale ne ve skutečnosti. Ve snu.“

Myslel si, že se mu Jizva vysměje, ale naprosto vážně přikývla. „Lidé si myslí, že sny nic neznamenají,“ prohodila. „Že je to jen proces, ke kterému dochází, když spíme. Ale my je celou dobu využíváme. Existuje snový svět, který občas navštěvujeme, a tak jsme zjistili, kdo jsme. Tak jsme se našli.“

„Měla bys začít od začátku!“ zavolal na ni Finn, který právě dojedl a hodil kost do ohně. Plameny ji pohltily, jako by byly stejně hladové jako on před chvílí. „Vyprávění ti moc nejde.“

„Pro mě žádný začátek nebyl,“ odsekla Jizva. „A jestli jo, tak si ho nepamatuju. Matt je jediný, kdo zná celou pravdu, ale nechává si ji pro sebe.“

„Začni Pěticí!“ trval na svém Finn.

„Tak dobře. Dobře.“ Jizva si povzdychla. „Ale nepřerušuj mě, Finne. Jen to komplikuješ.“

„Děti mají větší slovo než dospělí!“ Finn s předstíraným zoufalstvím potřásl hlavou. „Tomu zase říkám konec světa já.“

Jizva se otočila k Jamiemu. „Jsem na světě jen patnáct let,“ řekla. „A tahle válka už trvá déle než půl století. Proto říkám, že pro mě žádný začátek nebyl. Dokonce jsem ani nežila v téhle zemi. Narodila jsem se daleko odsud, na opačné straně světa, a když mi bylo asi devět, naši vesníci vypálili nepřátelé. Všechny staré lidi pozabýjeli a děti poslali do dolů.“

„Počkej.“ Jamie byl čím dál zmatenější. „Tenhle svět, ve kterém žijete... To je můj svět? Jakej je rok? Pořád ještě nevím, kde jsem!“

„A já nevím, odkud jsi přišel, takže ti nemůžu pomoci. Prostě mě budeš muset vyslechnout. Ale jestli mi budeš pořád skákat do řeči, nikam se nedostaneme.“

Jamie si vzdychl. „Tak povídej.“

„Hledaly jsme drahý kameny. Byly nás tisíce... dětí, které pracovaly v dolech. Posílali nás kutat do menších šachet. Bylo to strašné. V dolech docházelo k závalům. Neustále jsme myslily na to, kdy budeme pohřbené zaživa.“

„Kdo vás k tomu nutil? Pro koho jste pracovaly?“

„Pracovaly jsme pro vládnoucí třídu. Pro nejvyšší vládce a místodržící. A ti samozřejmě přijímali rozkazy od Starých.“

„Co je to za lidi?“ Jamie si vzpomněl na starce, který s ním mluvil, než se proměnil ve škorpiona. Zeptal se ho, jestli Jamie slouží Starým.

„To jsou nepřátelé,“ odpověděla prostě Jizva. „Mart tvrdí, že jsou prvotním a největším zlem, které se zrodilo v den, kdy vznikl svět. Chtějí nás zničit. To je jediný důvod, proč existují. Ale chtějí to udělat pomaličku, postupně. Živí se totiž lidským neštěstím. To jim dodává sílu. Nakonec nás všechny zabijí, ale budou se snažit to co nejdéle prodlužovat.“

„Odkud přišli?“ zeptal se Jamie.

„Nevím,“ přiznala Jizva. „Na to se budeš muset zeptat Matta.“

Erin usnul. Ramenem se opíral o bratra, dlouhé vlasy mu spadly přes obličej a kovovou ruku, jejíž prsty trčely vzhůru, měl nataženou před sebe. Corian seděl bez hnutí u zdi, aby ho neprobudil, a mlčky Jizvu poslouchal.

„Stalo se to asi před rokem,“ pokračovala. „Nevím to přesně, protože čas už nic neznamena. Když jsi otrok, kterého bijí a nutí pracovat ve tmě, jsou všechny dny stejné. V každém případě, přibližně před rokem jsem zjistila, že jsem jiná. Dozvěděla jsem se, že jsem jedna z Pětice.“

„To ti řekl Matt?“

Jizva přikývla. „Ano. Přišel za mnou ve snu – nebo možná já přišla za ním. Těžko říct. Ale ty máš přece taky sny. Určitě víš, o čem mluvím.“

„Asi jo.“ Jamie se zamyslel. „Vždycky vidím moře s černou vodou. A na nebi svítí hvězdy, ale není noc...“

„Je tam ostrov.“

„Ano.“ Jamieho zaplavilo vzrušení. Jizva ví, o čem mluví. „A dva kluci v rákosovém člunu.“

„Matt a Inti.“ Zvědavě se na něj podívala. „Byl jsi někdy v knihovně?“

Ta otázka byla tak nečekaná, že Jamieho zaskočila. „V jaký knihovně?“ zeptal se.

„Ve snovém světě.“

„Ne. Žádný budovy jsem tam neviděl.“

„To nevadí.“ Jizva ztratila nit. Zadívala se do ohně, jako by ji tam mohla najít, a pokračovala: „V každém případě jsem se poprvé setkala s Mattem. Zjevil se mi ve snu a všechno mi vysvětlil. Je nás pět a žijeme v různých zemích. On byl tady. Já byla tam, kde jsem byla. Ty a Pazourek jste bydleli na opačné straně zeměkoule a Inti... Nevím, odkud přišel, a on taky ne. Ale jde o to, že jsme vyvolení. Všichni máme zázračné schopnosti, a když se dokážeme vzájemně najít a spojit se, budeme mít sílu porazit Staré a zachránit svět.“

Jamieho napadlo, že své schopnosti možná stále má, že se mu po zážitku v Silent Creek třeba vrátily. Mohl by je teď použít? Dokázal by najít Scotta? Rozhodl se to nezkoušet. V tomhle světě je Scott někým, kdo se jmenuje Pazourek. Ještě se s ním nechtěl setkat. Báł se toho, co najde.

„Někteří lidé už bojovali,“ pokračovala Jizva. „Lidé jako Finn, Erin, Corian a další. Existovaly odbojové skupiny. Ale potřebovali nás. Zní to legračně, ale je to tak, jak říkal Finn. Byli dospělí, ale potřebovali pět dětí, aby přežili. A my se potřebovali navzájem. Proto jsme se začali hledat. A tak jsme se dostali sem.“

„Motáš to všechno dohromady! Kdo se v tom má vyznat?“ popichoval ji Finn.

„Dělám, co je v mých silách!“ odsekla Jizva.

Otočila se k Jamieu. „Matt mi řekl, že musím utéct z dolu, a tak jsem utekla. Bylo to o vlásek. Málem mě chytili. Ale to je na dlouhé vyprávění a dneska večer ti to líčit nebudu. Stačí, když budeš vědět, že se mi to podařilo. A ostatní udělali ve stejnou dobu totéž. Pazourek se Stromkem v jedné zemi. Inti v jiné. Dělíly nás od sebe tisíce námořních mil. Nikdy předtím jsme se neviděli, ani jsme netušili, že ti druzí existují. Ale ve snech jsme spolu mluvili a Matt nám řekl, kam máme jít. Nakonec se čtyři z nás sešli u řeky nedaleko odsud, na opačné straně hor. Matt tam teď na nás čeká a Pazourek je s ním.“

„Kde je ten kluk, co mu říkáte Inti?“

„Ten ještě nedorazil. Měl nejdelší cestu. Ale do svítání by tu měl být.“

„A pak...?“ Jamie se sice zeptal, ale odpověď už znal. Úzkostí se mu sevřel žaludek.

„Pak začne bitva, která byla kdysi dávno předpovězena. Když se dokážeme všichni sejít, vyhrájeme. Jestli ne, nastane konec světa.“

Natáhla ruku a Finn jí podal láhev s vodou. Z toho jediného pohybu Jamie pochopil, jak dobře se oba znají. Jizva neřekla ani slovo, ale Finn okamžitě věděl, co po něm chce.

Neohlédla se, přesto nepochybovala, že ji bude mít pro ni připravenou.

„Jak jste mě našli?“ zeptal se Jamie. „V té pevnosti nebo co to bylo. Přišli jste tam... Jako byste čekali, že se tam objevím.“

„Tebe jsme nečekali,“ odpověděla Jizva.

„Tak proč jste tam byli?“

Dlouze se napila, hřbetem ruky si otřela ústa a tichým hlasem pokračovala: „Byli jsme tam kvůli tomu, co se stalo před dvěma dny.“

„Povídej!“

„To Matt.“ Odmlčela se. „Už jsem ti to vysvětlila. Abychom vyhráli, museli jsme se – nás pět – setkat. A byli jsme tak blízko... Jenže se objevil problém. Staří se dozvěděli, že se Inti blíží, a postavili mezi něj a nás celou armádu. Všude ho hledali. Dneska jsi ty muší vojáky viděl. Bylo jich stokrát víc a k tomu měňavci a ohniví jezdci. Když Inti zjistil, že po něm pátrají, ukryl se. Neodvážil se pokračovat v cestě.“

„Jak se to Matt dozvěděl?“

„Matt ví všechno! A před dvěma dny nás svolal na radu. Prohlásil, že existuje pouze jediný způsob, jak Intimu pomoci – poslat na místo zvané Scathack Hill malou vojenskou jednotku. Stála tam pevnost a Matt řekl, že u ní najdeme to, co nám pomůže v boji proti Starým. Finn se samozřejmě ihned nabídl. Neznám vojáka, který by ochotně nesplnil jakékoli Mattovo přání. Ale ten ho odmítl s tím, že musí jet jeden z nás. Jeden z Pětice.“

Jizva se opět krátce odmlčela, a když pokračovala, měla v očích slzy.

„Věřili jsme mu,“ řekla. „Proč taky ne? Až doteď měl vždycky pravdu. Ale i tak nám připadalo šílené – když jsme se konečně my čtyři sešli –, abychom se znovu rozdělili. Jenže Matt na tom trval. Mně jet nedovolil. Musel to být buď Stromeček, nebo Pazourek. Odvedl je s sebou do stanu, aby si s nimi promluvil o samotě, a o hodinu později vyšel ven

Stromek, nasedl na koně a odjel. Doprovázelo ho sto mužů. Neřekl mi jediné slovo, ale viděla jsem jeho výraz, a nikdy na něj nezapomenu. Jako by věděl, co se stane. A žádný z vojáků se na nic nezeptal. Dostali rozkaz a splnili ho.“

Hlas se jí zlomil.

„Co bylo dál, víš,“ řekla po chvíli. „Našli jsme tě na Scathack Hill. Staří se museli o té výpravě dozvědět, protože poslali k pevnosti obrovskou armádu. Výsledek jsi viděl. Jakmile Stromek dorazil na místo, okamžitě ho obklíčili a odřízli mu únikovou cestu. Bitva trvala téměř celý den. Stromek bojoval jako lev, ale nepřátelé měli obrovskou početní převahu. Všichni jeho vojáci zahynuli...! Až na dva. Staří je nechali žít – ne ze soucitu, ale aby se mohli vrátit do tábora a všechno nám vylíčit. Stromek se prý držel skoro až do konce. Byl vážně raněný, ale pokračoval v boji. Když ho viděli naposledy, s několika věrnými se snažil probít nepřátelskými liniemi a dostat se zpátky k nám.“

Srazili ho z koně. Z hrudníku mu trčely tři šípy, ale dál se oháněl mečem. Jenže pak ho nepřátelští vojáci obstoupili, rozsekali na kusy a přitom se smáli. A dokonce ani po smrti ho nenechali na pokoji. Někteří z nich mu uřízli prst a vzali si ho jako suvenýr na památku. Měl dlouhé černé vlasy – o ty ho taky připravili. Potom rozdělali oheň a zbytek těla spálili. Naživu nechali pouze dva muže, které poslali zpátky, aby nám řekli, co se stalo.“

„Takže konec,“ zašeptal Jamie.

„Přesně to jsme si mysleli i my. Inti byl pořád v obklíčení – ale i kdyby se mu k nám podařilo dostat, nebylo by to nic platné. Už nikdy nás nebude pět.“

„Ale proč jel Stromek na Scathack Hill?“ zeptal se Jamie. „Co tam bylo tak důležitýho?“

„Nebylo tam nic,“ odpověděla Jizva bezvýrazným tónem. „To nám řekli ti dva vojáci. Matt se od začátku mýlil. Pevnost byla prázdná a opuštěná. Stromek zemřel zbytečně.“

Ztichla. Měla toho dost.

„Jen to dopověz,“ pobídl ji Finn, natáhl se a pohladil ji po ruce. „Jamie to musí vědět. Ta druhá část je také důležitá.“

Jizva neochotně přikývla.

„Nechtěla jsem Matta už nikdy vidět,“ řekla. „Myslela jsem si, že nás zradil. Myslela jsem si, že nás hnal tak daleko jen tak pro nic za nic. Abych byla upřímná, nenáviděla jsem ho. Nenáviděla jsem ho skoro stejně jako Staré. Ale pak, včera večer, ke mně přišel – a po tom, co mi řekl... Měla jsem chuť na něj rozzuřeně zaječít. Ale na Matta se neječí. Až ho poznáš, pochopíš.“

Řekl mi, abych si vzala vojenský oddíl a jela do rozbořeného města – sem. Odsud jsem měla sama, jen s Finnem, Erinem a Corianem, pokračovat k Scathack Hill. Prohlásil, že je pořád ještě důležité přivést zpátky to, co tam najdu. I když prý ví, že se na něj kvůli Stromkovi zlobím, pochopím, proč umřel.“ Jizva se zamračila. „Nejdřív jsem mu nevěřila. Nenáviděla jsem ho, a dokonce jsem ho nechtěla poslechnout. Ale Finn mě přesvědčil, a tak jsme se vydali na cestu. Vojáky jsme tu nechali a dál jsme pokračovali sami. A když jsme dorazili k Scathack Hill, našli jsme tebe. Proto jsem brečela, když jsem tě uviděla. Myslela jsem si, že jsi Stromek.“

„Možná je,“ utrousil Finn.

„Jsi Stromek?“ Jizva se otočila k Jamiemu. Skoro ho prosila. „Protože my potřebujeme, abys jím byl. Zítra svedeme se Starými poslední bitvu. Naše vojsko na nás čeká necelou námořní míli odsud. Potřebujeme, abys byl jedním z nás.“

Jamie se snažil utřídit si myšlenky.

„Jsem Jamie,“ řekl a zničehonic ho přepadla únava. „Moc mě to mrzí,“ dodal. „Přál bych si být tím člověkem, kterýho potřebujete, ale myslím, že jím nejsem.“

„Takže je opravdu konec,“ hlesla Jizva. „Stromek je mrtvý a Staří vyhráli.“

Namáhavě vstala a zmizela ve tmě.

MRÁZ

Než Jamie druhý den ráno otevřel oči, vyslal své myšlenky do okolí a pátral po Scottovi. Dělal to instinktivně, naprosto automaticky. Věděl, že nedostane odpověď.

Scotte. Kde seš...?

Ale tentokrát to dopadlo jinak.

Tady!

Z velké dálky a nesmírně slabě se mu vrátilo tohle jediné slovo. Jamie se okamžitě probral a prudce se posadil. V tu chvíli uviděl, kde je. Ležel na podlaze chrámu, měl na sobě stejné oblečení jako včera a byl zabalený do přikrývky, kterou předtím použil jako sedlo. Jednu polovinu těla měl ztuhlou a nemohl hýbat krkem. Po pravdě řečeno, bolely ho všechny kosti v těle; překvapilo ho, že se mu vůbec podařilo usnout. Tiše zasténal a opatrně se opřel o loket. Erin na opačné straně chrámu rozfoukával oheň a kovovou rukou prohraboval žhavé uhlíky.

Skutečně mu Scott odpověděl? Jamie si bratra představil a zkusil to znovu.

Scotte, seš tam...?

Ale tentokrát bylo ticho a Jamieho napadlo, jestli si bratrův hlas v polospánku prostě nevyfantazíroval. Scott tady není. A podle těchhle lidí dokonce ani neexistuje. Jamie se rozhlédl. Nikdo si nevšiml, že se probudil. Erin dával nad oheň hrnec s vodou; Corian seděl opodál a mezi dvěma kameny si brousil meč; a po Jizvě a Finnovi nebylo ani stopy.

Tak co se vlastně stalo? Jak se sem dostal? Jamie přemýšlel o všem, co prožil, a snažil se v tom najít nějakou logiku. Byl si jistý jediné tím, že se zde ocitl těsně před koncem dlouhé války mezi lidstvem a stvůrami, které si říkají Staří. A že přežití lidí závisí na pěti dětech, jejichž vůdcem je Matt. Ty další jsou Jizva, chlapec Inti, který je někde blízko, ale zatím nedorazil, a dva bratři... dvojčata. Pazourek a Stromeček.

A teď přichází ta nejobtížnější část. Jamie je pro ostatní Stromek, takže očekávají, že se zúčastní bitvy, která začne za pouhých pár hodin. Při té představě se roztřásl. O mečích a šípech vůbec nic neví – přitom se nachází uprostřed války a je absolutně bezradný.

A přesto...

Není to tak docela pravda. Včera vytrhl meč mrtvému vojákovu a bojoval se stvůrou dvakrát větší než on. Kupodivu přesně věděl, co má dělat – a zvítězil. Jizva sice mužěškorpiona dorazila, ale teprve potom, co mu Jamie usekl ocas a zasáhl ho mečem těsně vedle srdce. A to není všechno. Přestože nikdy v životě neseděl na koni, ujel mnoho mil – klusem, cvalem a dokonce tryskem. A teď nemá ani otláčený zadek. Jako by byl na dlouhé hodiny na koňském hřbetě zvyklý.

Co to znamená?

Není Stromek. Je Jamie Tyler. Ale Stromek jako by byl jeho součástí. Oba jsou stejně staří. Vypadají stejně a umějí stejné věci, přestože je při narození dělily tisíce mil a možná tisíce let.

Ve vstupu do chrámu se něco pohnulo. Objevil se Finn s láhví vody, došel k němu a podal mu ji.

„Dobré ráno,“ pozdravil Finn. „Zdálo se ti něco?“

„Na to jsem byl moc utahaný.“ Jamie se posadil, vzal si láhev a zhluboka se napil. „Odkud je ta voda, když jsou řeky otrávený?“ zeptal se.

„Máme studny, ale voda je v obrovské hloubce.“

Jamie si všiml, že si ho pozorně prohlíží. Svým způsobem byl Finn stejně zdevastovaný jako město, ve kterém strávili noc. Vlasy měl šedivé, přes lícni kost se mu táhla hluboká jizva a jeho oči, světle šedé a ostražitě, už určitě viděly spoustu utrpení.

Jamie mu vrátil láhev. „Díky,“ řekl.

„Stromku...“

„Nejsem Stromek.“ Jamie zavrtěl hlavou. „Vím, že chcete, abych jím byl. Vím, že to byl váš přítel. Ale já Stromek nejsem.“

„Možná ne,“ připustil Finn, „ale dneska jím budeš muset být.“

„Tak mi o něm něco povězte. A taky o Jizvě. Jak jste se spolu seznámili?“

Finn si sedl vedle Jamieho. Bylo jasné, že venku se něco děje. Jamie slyšel klapání kopyt a tu a tam zařehotal kůň. Na náměstí před chrámem se shromažďovala armáda. Lidé se připravovali na poslední bitvu. Ale prozatím to vypadalo, že Finn u toho být nemusí.

„Poznal jsem ji před rokem,“ začal. „Než napadl sních. Měl jsem za sebou dlouhou cestu. Odpočíval jsem opřený o zeď a přemýšlel, co dál. Ve zdi byly dveře, ty se otevřely a vyšla z nich ona... Svým způsobem měla štěstí. Kdybych měl v ruce meč, možná bych ji zabil, dřív než by mi došlo, kdo to je. Jenže jsem se choval lehkomyšlně a nechal ho u koně. Řekla mi, jak se jmenuje, ale já se jí nezeptal, kde se tam vzala, i když – a to je zvláštní – ty dveře ve zdi nikam nevedly. Byla to jen pobořená zeď. Jizva věděla, kam jde. To bylo hlavní. A já se rozhodl jít s ní.“

Nějakou dobu jsme spolu putovali a já se o ni staral. Tenkrát byla jiná než teď. Bázlivější – ale to jí neříkej. Tvrdila, že hledá nějakého Matta, chlapce, o kterém se jí zdálo. Myslel jsem si, že je blázen. Ale pak jsme ho našli – nebo on našel nás – a já najednou pochopil, že měla pravdu.“

„A Stromek...?“

„S tím ti nepomůžu. Sám to nechápu. Vypadáš jako on. Mluvíš jako on. A kdybych s jistotou nevěděl, že ho Staří zabili a jeho tělo spálili, řekl bych, že jsi on.“

„Jak je rok?“

Finn pokrčil rameny. „Je rok po tom předchozím. Slyšel jsem, že kdysi existovaly číslice, ale to už je dávno a lidé je zapomněli.“

„Starý...“

„Přesně tak. Kvůli nim je život plný bolesti a utrpení, ale naštěstí krátký.“ Finn se na okamžik zamyslel a pak vstal. „Pojď se mnou,“ řekl. „Chci ti něco ukázat.“

Jamie se vymotal z přikrývky a následoval Finna k protější stěně. Byly v ní dveře, kterých si předtím nevšiml. Vedly do malé kruhové místnosti, která měla klenutý strop – modrý se zlatými hvězdami. Zdi byly kdysi také pomalované, ale nic z toho nezůstalo, všechny obrázky zmizely.

Uvnitř místnosti byla Jizva. Klečela před kamennou deskou, která zřejmě kdysi sloužila jako oltář, a na stehnech jí ležel balíček omotaný látkou. Když Finna uslyšela, chvatně vstala a otočila se. Téměř vyčítavě se na něj podívala.

„Co tady děláš, Finne?“ zeptala se.

„Dobré ráno, Jizvo,“ pozdravil Finn.

„Spala jsem.“

„Ne, nespala.“ Finn pohlédl na balíček, který držela v ruce. „Věděl jsem, že tu budeš. Dej mi to.“

„Proč?“

„Chci si něco ověřit.“

Jizva zaváhala, ale pak mu balíček podala. Finn opatrně rozmotal látku a vytáhl z ní zaoblený štít z tmavého tepaného kovu, jehož okraje zdobil složitý listový vzor. Místo bodce byl přímo uprostřed obrazec. Když ho Jamie spatřil, ohromeně zalapal po dechu. Okamžitě ten symbol poznal – kruh protnutý rovnou čarou. Stejný měl vytetovaný na rameni.

Byl přesvědčený, že Finn mu chtěl ukázat tohle, ale muž položil štít na zem.

Místo toho vytáhl meč a podal mu ho. Na meči, uprostřed jílce přímo nad čepelí, byl další symbol – pěticípá hvězda. Jamie si všiml, že je z nějakého modrého polodrahokamu – lazuritu – zasazeného ve stříbře.

Meč byl překvapivě tenký a lehký jako pírko. Jamie měl zpočátku dojem, že se jím nedá nic rozseknout, ale současně si všiml, že je perfektně nabroušený, jako chirurgický nástroj.

Několikrát se jím rozmáchl a cítil, že protíná ve dví i samotný vzduch.

„Byl jeho,“ řekl Jamie.

„Ano.“ Finn se mu podíval do očí. „A teď mi pověz, co je vyryté na čepeli. Nechci, abys mi to přečetl. Prostě to řekni.“

Jizva, která stála vedle oltáře, ztuhla, ale mlčela.

„Mráz,“ zamumlal Jamie.

„Vidíš?“ Finn se obrátil k Jizvě. „Věděl to.“

Jamie se podíval na čepel. Bylo na ní vyryté jediné slovo. Písmena byla cizí – hebrejská nebo řecká – a on je neznal. Ale okamžitě je rozluštil.

MRÁZ.

„Tak se ten meč jmenuje,“ vysvětlil Finn. „Stromek mu tak říkal, protože i když je studený, přináší s sebou úsvit. V to doufal. A vzal si ho s sebou na Scathack Hill. Našli jsme ho chvílku předtím, než jsme tě potkali. Musel ho ztratit v boji. Už chápeš?“ Podíval se na Jizvu. „Copak to oba nechápete? Něco se děje, něco zázračného. Možná tomu nikdo z nás nerozumí, ale tenhle chlapec je Stromek – o tom není pochyb –, i když na to zapomněl.“ Odvrátil pohled stranou a opět se začal chovat odměřeně. „Musíme jen doufat, že nezapomněl bojovat.“

O chvíli později všech pět vyšlo na náměstí: Jizva a Jamie jako první, pak Erin a Corian a za nimi Finn. Všichni byli přichystaní k boji: měli meče, dýky a štíty. Jamie se podíval na Erina a všiml si, že se lehce dotkl umělé ruky. Okamžitě mu ze všech prstů vystřelily nože. Současně sevřel v levé dlani zahnutou dýku a zasunul si ji za opasek.

Armáda se shromáždila: sto mužů, žen a dětí čekalo mlčky na rozkaz, který jim přinese vítězství, nebo smrt. Jizva popošla dopředu. Nesla štít, který měl stejný listový vzor jako Stromkův, ale v jeho středu byl obrázek ještěrky se šikmýma očima a špičatým ocasem. Jizvu dělily od davu před chrámem tři schody. Došla na samý okraj schodiště a zvedla meč.

Jamieho napadlo, že by měl udělat totéž, ale styděl se. Viděl, že se na ni všichni dívají. Jeho však také pozorovali.

„Přišel den, na který jsme čekali!“ zvolala, a přestože byla mladá a drobná, její hlas se rozléhal po celém náměstí. „Nevím, co se stalo se světem, že je takový, jaký je. Nevím, kde se vzali Staří ani jak získali nadvládu. Můžu jen slíbit, že to skončí. Po dnešku bude svět opět patřit nám, a i když někteří z nás zemřou, položí život za dobrou věc. Matt a Pazourek na nás čekají. Inti přijede z východu. Já jsem tady a nejsem sama. Je se mnou Stromek. Ano! Stromka nezabili.“

Lidé v předních řadách začali jásat, ale Jizva zvedla ruku, aby je utišila.

„Pětice se konečně spojí!“ vykřikla. „Staří si mysleli, že nás porazili, ale zmýlili se. A teď jim to dokážeme. Předvedeme jim sílu Pětice.“

„Pětice!“ zaburácel dav. Prapory vlály, zdvižené meče se blýskaly a odněkud se ozvalo dunění bubnů a hlasitá fanfára. Jamie zvedl oči a na jednom z akvaduktů spatřil hudebníky, tři chlapce, kterým bylo stěží deset let. Zdravili dav pod sebou a jejich polnice se v denním světle jasně leskly. Jeden z vojáků přivedl koně. Když se Jizva vyhoupla na hřbet, Jamie se vyšvihl na svého šedáka. Tentokrát pomoc nepotřeboval. O chvíli později se s Finnem, Erinem a Corianem rozjeli po mozaikové ulici mezi dvěma pagodami a vedli jásající armádu k městským hradbám. Někteří vojáci seděli na koni sami, jiní po dvou. Za nimi jely povozy a pár lidí šlo pěšky. Bylo jich hodně, a tak chvíli trvalo, než dorazili k bráně.

Jakmile opustili město a ocitli se na pláni, Jamie se otočil k Jizvě. „Ta řeč se ti povedla,“ pochwálil ji.

„Před bitvou musíš k vojsku promluvit,“ řekla Jizva. Provinile sklopila oči a dodala: „Ale když to chceš vědět, ten proslov napsal Finn. Musela jsem se ho přes noc naučit z paměti.“

„No myslím, že zafungoval.“

„Taky doufám.“

Objeli Město kanálů a vydali se opačným směrem, než ležel Scathack Hill. Rozkládala se před nimi rovná a otevřená krajina porostlá divokou trávou a sem tam nějakou květinou. Jenže ty květiny měly zvláštní, nepřirozené barvy a tráva byla ostrá a kožovitá. Když projížděli pod větvemi ovocných stromů, Jamie natáhl ruku, aby si utrhl plod, který vypadal jako nafialovělá broskev, ale měla tvrdou, pichlavou slupku. Jizva mu v tom zabránila. „Nedělej to!“ vykřikla. „Je to jedovaté!“

Ocitli se v polích a Jamie poprvé spatřil zvířata – nebo spíš jejich ostatky. Zahynulo tu stádo krav. Na zemi ležela jejich nafouklá, strnulá těla, z tlamy jim vykukoval jazyk a v očích důlcích bzučely černé mouchy. Když projížděli kolem, Jamie cítil sladký zápach tlejícího masa. Zvedl se mu žaludek. Byl rád, že nesnídal.

Necelou míli před nimi se tyčil zalesněný pahorek. Stromy vypadaly jako borovice a měly tak rovné větve, že působily téměř uměle. Jejich temně zelené jehličí připomínalo skleněné střepy. Jamie něco zaslechl, podivný, zneklidňující zvuk – rytmické nárazy kovu na kov. Bum bum... bum. Bum bum... bum. Třetí úder byl pokaždé nejhlasitější. Jako by za kopcem pracoval nějaký obrovský stroj.

Jizva jela v čele a Jamie pobídl koně. Nemusel ho kopnout do slabin ani šknout otěžemi. Zdálo se, že kůň mu čte myšlenky. Zrychlil krok a dostihl Jizvu. Jakmile dorazili k prvním stromům, začali kličkovat mezi kmeny a stoupat do příkrého kopce. Jamie byl stále nervóznější. Ještě před pár týdny chodil po jevišti divadla v Renu a předváděl kouzelnické triky s novinami a kartami. A teď je tady a míří do války.

Měl by mít strach. Měl by být ochromený hrůzou. Ale zvláštní bylo, že cítil pouze euforii. Neúnavně šplhali do svahu porostlého vysokými, nepřátelskými stromy a Jamie věděl, že zpátky cesta nevede. Z dálky se stále ozývalo dunění. Bum bum... bum. Bum bum... bum. A on, obklopen měkkým dusotem kopyt a vůní koňského potu, se nechal ochotně unášet dopředu. Objevil tajemství války, okamžik, kdy vojáci odloží

strach a stanou se součástí stroje, který je mnohem větší než oni sami. Protože teprve pak jsou připraveni zemřít.

Pohybovali se stále rychleji. Když dorazili pod vrcholek kopce, stromy prořídly. Pobídli koně do cvalu, ale Jizva po chvílce zvedla ruku a zastavili se. Byli na místě. Bojovníci, kteří se vezli do kopce s jezdci, seskakovali a chystali si zbraně. Z povozů vystupovali další a Jamie viděl, jak si jedenácti – dvanáctileté děti se soustředěným výrazem na tváři připravují luky a šípy.

„Jak se cítíš?“ zeptala se Jizva.

Jamiemu chvílku trvalo, než mu došlo, že mluví na něj. Přikývl. „Jsem v pohodě.“

„Za pár minut to skončí,“ poznamenala.

„Jak to víš?“

„Matt má plán.“

„Jakej?“

Jizva se usmála. „Včera mi ho řekl.“

Jamieho to kupodivu trochu rozladilo. Matt musel s Jizvou mluvit ve snu. Proč ho z toho vynechali? Ale teď nemělo smysl to řešit. „Bojíš se?“ zeptal se.

Jizva zavrtěla hlavou. „Ani ne. Co se může stát?“

Jamie si dokázal představit všechno možné, ale rozhodl se mlčet.

Jizva se ohlédla. Pod vrcholek konečně dorazil zbytek armády. Všichni se na ni dívali a čekali na její rozkaz. Finn se na hřbetě nakláněl dopředu, jako by natahoval uši. Vypadal ještě starší než ráno a Jamie si všiml, že je na pokraji zhroucení – nejen unavený po napůl probdělé noci, ale vyčerpaný dlouhými lety válčení. „Finn se bojí,“ řekla Jizva tiše, aby to Finn neslyšel. „Snaží se to zamaskovat, ale je to tak. Bojí se o mě.“

„Hodně pro něj znamená.“

„Asi ano. Jsem jako jeho dcera, kterou nikdy neměl, i když mi tvrdí, že má čtyři syny.“ Otočila se k Jamiemu. „Byla

jsem na tebe tvrdá, promiň. Pokusím se být příjemnější, když přežijeme.“

Jamie nevěděl, co říct, ale nezáleželo na tom, protože mu Jizva nedala příležitost. Zvedla ruku a všichni okamžitě vyrazili dopředu, aby zdolali posledních pár yardů na vrchol. Pohybovali se teď velice tiše. Jamie jen slyšel, jak se koňská kopyta boří do koberce ze suchého jehličí, ale jinak se zvířata pohybovala naprosto tiše. Připadalo mu, že pěšáci, kteří za nimi kráčeli se zbraněmi a štíty v rukou, téměř nedýchají. Poslední řada stromů na vrcholku jim poskytla úkryt. Opět se zastavili a Jamie konečně spatřil, co je čeká na opačné straně.

Bitevní pole.

Nic takového ještě nikdy neviděl. Bylo to strašlivější než všechno, co si dokázal představit.

Shlížel na pruh velice tmavé, skoro černé trávy, široký asi čtvrt míle, který se jako řeka klikatil mezi pohořím na jedné straně a hustým lesem na druhé. Pod Jamiem stála poslední velká armáda lidstva, dva tisíce bojovníků shromážděných pod modrou pěticípou hvězdou, kterou měl on sám na meči. Zhlédl ji na praporech i štítech. Jako lodní plachty ve větru se třepotala na vysokých stanech s trojúhelníkovým půdorysem, které se tyčily na svahu kopce. Za jasnějšího světla by zářila, ale obloha byla šedá a hrozivá a nad vším ležel stín blížící se smrti.

Armáda postupovala ve třech vojích, středový šik a dvě křídla, a každý z nich tvořilo tolik lidí, že Jamie, který se nacházel vysoko nad nimi, je od sebe nedokázal rozeznat. Vpředu cválali jezdci na koních – byly jich stovky –, kteří vedli útok. Následovali pěšáci. Za nimi se táhla dlouhá řada mužů, jež drželi jakousi dlouhou měděnou trubku vysokou skoro stejně jako oni. V další řadě byli lučištníci a nakonec, těsně před stany, stála řada děl, u každého z nichž klečeli dva vojáci. Jamieho různorodost zbraní překvapila, protože mu připadalo, že pocházejí z různých historických období a kontinentů. Ale

uvědomil si, že ani lidé nepůsobí stejnorodě. Očividně sem přišli ze všech koutů světa.

Do bitvy se je chystali vést dva chlapci na grošácích, kteří jeli na samém čele. Jamiemu nemusel nikdo říkat, o koho jde. Bylo jim teprve čtrnáct a veleli všem těmhle vojákům; přivedli je sem. Věděli, že půjde o boj na život a na smrt. Jamie jim neviděl do obličeje, protože k němu byli otočení zády, nicméně pochopil, že se dívá na Matta s Pazourkem, a přál si, aby se třebas jen na okamžik ohlédl. Chtěl spatřit jejich tvář. Chtěl vidět svého bratra Scotta.

Ale oba chlapci pokračovali kupředu, a teprve když se Jamie podíval na opačnou stranu bitevního pole, došlo mu, jaké hrůze budou čelit. Proti armádě modré hvězdy stála mnohonásobná početní převaha. Čekala je jistá smrt. Na každého vojáka připadalo minimálně deset nepřátel. Kam až oko dohlédlo, stáli lidé a démoni. Někdy Jamie ani nedokázal rozeznat, kdo je kdo.

V přední linii se krčili ti nejubožejší, lidští otroci, kteří Starým uvěřili a zůstali s nimi do trpkého konce. Tohle byla jejich odměna. Byli buď nazí, nebo oblečení v cárech, připoutaní řetězy k sobě a na těle měli cejchem vypálené svoje jméno jako dobytek. V rukou drželi dřevěné palice a sekery. Mnozí byli znetvoření, postrádali oko nebo ucho – dokonce ještě hůř, některým chyběla dolní část paže a místo ní jim z lokte trčela zubatá čepel, takže oni a jejich zbraň byli jedno.

Za nimi šli další lidé: zcela jistě příslušníci vládnoucí třídy. O těchto lidech Jizva mluvila jako o nejvyšších vládcích a místodržících. V rukou měli meče a štíty a na sobě – přinejmenším někteří z nich – různé součásti brnění. Byli bledí a trásli se jako osiky, protože i když se jim jejich nadřazené postavení líbilo, na boj neměli žaludek. Dokonce i z dálky jim číšely z tváří strach a zbabělost.

Za nimi následovaly čtyři řady jezdců na koních – vypadali jako rytíři v černém brnění. První dvě řady tvořili muší vojáci, které viděl cestou do Města kanálů, a další dvě

bojovníci, kteří byli tak ohavní a zpotvoření, že se na ně Jamie téměř nedokázal podívat.

Možná šlo o důstojníky. Možná se pod brněním skrývali lidé. Nedalo se to poznat. Z ramen, loktů a kolen jim trčely čepele. I jejich helmice lemovaly zlověstné černé bodce, takže od krku nahoru vypadali jako dikobrazi. Koním vyčnívaly z čela těsně nad očima stříbrné bajonety, díky kterým vyhlíželi jako groteskní verze jednorožce. Rytíři stáli nehybně na místě a čekali na rozkaz. Kolik jich tam je? Těžko říct. Každý byl stejně vysoký jako jeho soused. Vlastně to mohl být tentýž muž tisíckrát naklonovaný. V ruce drželi štít – také lemovaný bodci – a rytmicky do něho bušili plochou stranou meče. To bylo to dunění, které Jamie slyšel. Když je teď viděl a slyšel ten zvuk, ztuhla mu krev v žilách.

Ale to nejhorší mělo teprve přijít.

Mor. Jamie pro to, co se valilo z lesa a proudilo na bitevné pole, nedokázal najít příhodnější výraz. Myslel si, že proti sobě budou bojovat dvě armády, ale to, co teď viděl, byl zástup bez tvaru a formy, chaotický příval příšer z nočních můr, které touží zabíjet. Nesly palice pobité hřeby, obrovské sekery, oštěpy, sítě a vidle. Některé se plazily, jiné cupitaly na třech nebo více nohách. Byli to napůl lidé, napůl zvířata, jako by úmyslně zkombinovali části různých těl, aby vznikl co nejodpornější výsledek. Jedno stvoření se podobalo škorpionu – jako stvůra, která Jamieho napadla na Scathack Hill. Ale viděl také muže-psy, muže-krokodýly, muže-orly a dokonce muže-žraloky, šílenou směsici paží, zubů, zobanů, šupin, peří a pařátů, které se spojily dohromady, takže vznikly nepředstavitelné zrůdy.

A nakonec kráčela lesem obrovská zvířata vysoká jako stromy, která se tyčila za armádou, nicméně nebyla její součástí.

Nejdřív pochodoval pavouk. Byl asi dvacet metrů vysoký, pohyboval se na osmi dlouhých nohou a pod břichem mu visel objemný vak s jedem. Měl dvě tykadla, která se chvěla, jako by

neustále zkoumala vzduch, a obrovská kusadla, z nichž mu kapaly jed a sliny. Když otočil hlavu, Jamie viděl, jak se mu v lesknoucích se černých mozaikových očích mnohokrát odráží celá armáda. Jeho útok nikdo nepřežije. Meče a šípy proti němu nic nezmužou – ohrozí ho asi stejně jako špendlíky a jehly.

Vedle něho se objevila obrovská opice, která brebentila a vrískala ohavně pronikavým hlasem. Nebyla svalnatá jako lidoop, spíš připomínala hmyz: měla dlouhý ocas, plstnatou, opelichanou srst a na jedné ruce pouze čtyři prsty. Jak tam tak stála, stromy se náhle rozestoupily a do vzduchu vyletěl obří kolibřík, který tloukl křídly tak rychle, že připomínala pouhou šmouhu. Jejich pohyb vyvolal větrnou smršť a zvedal do vzduchu prach a suché větve. Vzápětí se objevil další pták a rychle stoupal vzhůru k nebi. Byl to kondor o velikosti letadla. Kroužil nad bitevním polem, a jak mával křídly ve vzduchu, ozývalo se hlasité burácení.

A pak, právě když si Jamie myslel, že víc neunese, spatřil postavu, jež se prodírala vojskem, aby zaujala místo v čele. Nepochybně velitel. Seděl na zvířeti, které na první pohled připomínalo koně, jenže mělo rohy, planoucí rudé oči a z tlamy a nozder se mu valil kouř. Obklopovalo ho dalších třináct jezdců, ale zdálo se, že je nevnímá. Upíral oči na dva chlapce před sebou.

„Chaos,“ zašeptala Jizva.

„Cože?“ Jamie se nemohl pohnout. Sotva dýchal.

„Nemá žádné jméno. Tak mu říkáme my. Je to král Starých.“

Jamie se na něj musel podívat dvakrát. Jednou, aby ho viděl, jednou, aby pochopil, co vidí.

Chaos byl velký jako člověk, ale působil větší. Zdálo se, že pohlcuje všechno kolem sebe jako černá díra v kosmu. Jamie věděl, že zírá na čiré zlo a že ve vesmíru nic prázdnějšího a destruktivnějšího neexistuje. Chaos neměl

obličej. Žádné rysy. Při každém pohybu kolem sebe všechno zničil. Aniž se o to snažil, razil si cestu světem.

Jamie netušil, jak dlouho shlíží z kopce na bitevní pole. Měl pocit, že mu nohy vrostly do země. Čas jako by se zastavil.

Nepřátelské armády stály proti sobě. Na okamžik všechno ztichlo. Rytíři přestali tlouct do štítů a na pláni se rozhostil klid – děsivý klid. Větrík lehce pofukoval, tráva šustila, prapory se třepotaly. Někde zaržál kůň. Matta s Pazourkem a armádu, s níž se přišli utkat, dělilo asi šedesát yardů.

Chaos dorazil do první linie a vytasil meč. Jak ho vytahoval z pochvy, Jamie slyšel skřípění kovu. Vzápětí král Starých promluvil – aniž otevřel ústa. Vypadalo to, že zvuk z něho vychází jako voda tekoucí z trubky, a přestože šeptal, jeho hlas se rozléhal nad bitevním polem a byl slyšet až na kopci.

„Síla Pětice neexistuje,“ oznámil. „Jeden z vás uvízl daleko odsud a dalšího jsme zabili. Zemřel bolestivou smrtí. Teď už vyhrát nemůžete. Odložte zbraně a já k vám budu velkorysý. Slibuji vám rychlý konec. Zbytek dovolím, aby mi sloužil. Tahle bitva je zbytečná. Dobře víte, že jste prohráli.“

Matt mlčel. Jamie viděl, že sáhl k opasku a vytáhl meč. To byla jeho odpověď.

Král Starých pomalu přikývl. Nic víc neřekl. Náhle natáhl paži a zvedl meč nad hlavu. To byl signál. Vzápětí se ozval zuřivý řev, jásot, smích a křik. Dusot kopyt. Rána, zřejmě úder hromu.

Černá armáda vykročila vpřed.

Bitva začala.

PRVNÍ KRUH

Okamžitě začal masakr.

Armáda Starých se přihnala jako přílivová vlna z černého rozbouřeného moře. Otroci v přední linii se dali do pohybu jako první a se sekerami a palicemi v rukou se rozběhli proti nepříteli, jako by se nemohli dočkat vlastní, nevyhnutelné smrti. Za nimi postupovali se zdviženým mečem rytíři, krok za krokem, neoblomně. Hlavy jednorohých koní se zmítaly jako v křeči a zabodávaly kovový roh do každého, kdo se k nim přiblížil. Pak se valili muži-zvířata; zaplavili celé bitevní pole a pařáty a zuby chňapali kolem sebe. A nakonec se zapojila do boje obrovská zvířata. Jamiemu, který vše sledoval z pahorku, připadala nezastavitelná. Byla tak mohutná, že by určitě dokázala vyhrát tuhle bitvu sama.

Gigantická opice skočila doprostřed nepřátelských řad. Během několika následujících vteřin utloukla desítky mužů a žen tlapami, rozerval je na kusy a odhodila stranou. Koně se vzpínali hrůzou a shazovali jezdce. Kov řinčel o kov a trávu během chvilky potřísnila krev prvních obětí. Jamie hledal Matta s Pazourkem, ale zmizeli mu v bitevní vřavě. To, co před pár minutami vypadalo jako přehledná mapa, řady vojáků vyrovnané s matematickou přesností, se změnilo v totální zmatek.

Mattova armáda se začala bránit.

Lučištníci stojící za hlavním šikem vojska vystřelovali jednu salvu za druhou a obloha potemněla, jak stovky stříbrných šípů létaly v oblouku vzduchem a hledaly svůj cíl. Dvacet nebo třicet jich zasáhlo opici, a přestože byly ve srovnání s její obrovskou velikostí stěží víc než jehly, zabodly se jí do tváře a vypíchly jí jedno oko. Opice zavyla bolestí, vycenila zuby, ale necouvla. Pak se ozval výbuch a těsně nad hlavou jí prosvištěla bílá lesklá střela. Jamie se otočil, aby zjistil, kdo ji vypálil. Myslel si, že děla zahájila palbu, ale ve skutečnosti pocházela z jedné z měděných trubek, kterých si

předtím všiml. Trubky byly vlastně primitivními bazukami, které si muži zvedli na rameno a stříleli z nich do nepřátelské armády. Jamie spatřil, že vypálili další, a vzduchem proletěla další bílá střela. Ta našla svůj cíl. Jeden z rytířů prorazil Mattovy linie. Ozval se výbuch a muž zmizel; roztrhala ho na kusy.

Nedalo se rozlišit, kde jedna armáda končí a druhá začíná. Vypadalo to, že jakmile se na sebe nepřátelské strany vrhly, okamžitě zapoměly na strategii a teď v naprostém chaosu bojoval muž proti muži. Mattovi vojáci drželi pozice a zuřivě se bránili náporu lidí-zvířat, nicméně začali přibývat mrtví. Po bitevním poli pobíhali zdravotníci s nosítky, opět se vynořovali se zraněnými a odnášeli je do provizorní nemocnice, která stála mezi stany. Přestože bitva teprve začala a přestože si to Jamie zoufale odmítal přiznat, byl přesvědčený, že se nachází na straně poražených. Měli proti sobě příliš velkou přesilu.

A Jizva se stále odmítala zapojit do boje. Její jednotky, která, částečně schovaná mezi borovicemi, vyčkávala na kopci nad bitevním polem, si zatím nikdo nevšiml. Čítala jen sto vojáků – málo na to, aby mohli zásadním způsobem ovlivnit průběh bitvy. Ale Jamie už dál nedokázal jen nečinně přihlížet. Cítil se mizerně, jako zbabělec.

„Musíme dolů!“ vykřikl.

„Ne!“ namítla rozzuřeně Jizva. Upírala oči na bitevní pole a byla napnutá jako struna.

„Proč ne? Můžeme jim pomoci!“

„Takhle to chtěl Matt.“ Jizva sevřela meč tak křečovitě, až jí zbělela pěst, a Jamiemu blesklo hlavou, jestli by ho dokonce nenapadla, kdyby se pokusil odejít. „Nevědí, že tu jsme,“ dodala mírnějším tónem. „O to jde. Nesmějí nás vidět. A my musíme čekat.“

„Čekat na co?“

„Uvidíš!“

Zadíval se na Finna, jestli snad neřekne něco jiného, ale ten jenom pomalu zavrtěl hlavou a dál sledoval boj pod sebou.

Jamie se opět donutil pohlédnout na bitevní pole a na jeho smysly okamžitě zaútočily výkřiky umírajících a ohavný zápach čerstvě prolité krve, které stoupaly vzhůru. Hrával počítačové hry, ale tohle bylo něco úplně jiného. Tady nebyly kamery, uměle vytvořené kulisy. Ze všech stran ho obklopovala brutální, náhodná smrt.

Náhle se nad bojovníky vznesla obrovská ohnivá koule. Jamie si opět nebyl jistý, odkud vyletěla. Pak spatřil důmyslný katapult, podivnou konstrukci ze dřeva a kovu připomínající šrot ze smetiště, která stála schovaná mezi stany. Střela zasáhla opici do ramene. Obrovské zvíře vybuchlo v plamenech, které je během několika vteřin zachvátily, a celý jeho trup zmizel v rudém pekle. Jamie viděl, jak se snaží udusat oheň rukama, ale potom se jí vzňaly i paže. Opice zavřeštěla – ohavně a zoufale. Nakonec se svalila na záda, rozdrtila přitom několik svých spolubojovníků a zůstala nehybně ležet.

Ale na oslavu tohoto malého vítězství nebyl čas. Další obrovská zvířata zabíjela desítky lidí, kondor a kolibřík se stále znovu a znovu vrhali z oblohy a pavouk kolem sebe plival jed nebo drtil oběti pod nohama. Také rytíři v brnění postupovali dopředu, spíš jako roboti než lidé, a smetli každého, kdo jim stál v cestě. Děla zaburácela – dva rytíři se zřítili na zem a jejich ranění koně pronikavě ržáli bolestí. Staří neměli těžké dělostřelectvo – žádná děla a katapulty. Jenže oni je nepotřebovali.

Jamie si poprvé všiml třinácti jezdců na koních, kteří doprovázeli Chaose. Museli to být ti ohniví jezdci, o kterých se včera zmínila Jizva. Měli na sobě šedé kutny jako mniši nebo řeholníci a tváře schované pod kapuci. A neměli zbraně. Jamie teď spatřil, že se jeden z nich předklonil a téměř něžně se dotkl jednoho Mattova bojovníka, jako by se snažil upoutat jeho pozornost. Ten jediný dotek mu přinesl smrt. Mladý muž se okamžitě vzňal – a než stačil vykřiknout, zbyla z něho hromádka popela. Ohnivý jezdec se napřímil, pak opět natáhl paži a znovu zaútočil. Tentokrát si vybral ženu; zemřela dřív,

než pochopila, co se stalo. Další jezdci měli také plné ruce práce. Jamiemu připadalo, že se Mattova armáda rychle zmenšuje, a jak vojákům docházejí síly, boj se přesouvá stále blíž pod kopec.

Prohrávali. To bylo jasné. A přestože Matta neznal, přestože o tomhle světě nic nevěděl, cítil hořkost porážky a vztek, že to ten chlapec takhle naplánoval. Proč s Jizvou nesmějí zasáhnout do bitvy? Jakmile sjedou ze svahu, zemřou. Ale co na tom záleží? Jamie si vzpomněl na Pazourka, který je tam někde dole, možná už raněný nebo dokonce mrtvý. Z celého srdce si přál, aby se s ním mohl setkat, třeba jen krátce, než tohle skončí.

Zničehonic Jizva vykřikla a natáhla před sebe ruku. „Tamhle!“ Něco spatřila. Finn upíral oči stejným směrem.

Jamie nejdřív nic neviděl. Jizva ukazovala na samý kraj bitevního pole, za bojující, kde se pruh trávy prudce svažoval a zmizel. Ale něco tam bylo. Připadalo mu, že se začíná stmívat. Bylo to neuvěřitelné, ale mraky se spojovaly dohromady, jako by je k sobě přitahoval silný magnet. Na Jamieho náhle padla tíha a rozbolela ho hlava. Pochopil, že se blíží bouřka.

„To jsou oni,“ zajásala Jizva. Vzápětí se na obloze zablesklo a spustil se liják tak silný, že celé bitevní pole zahalila šedá clona. Bojovníky bičoval déšť a nad hlavou jim duněl hrom. Jamie byl během několika vteřin promočený na kůži a po těle mu tekly čůrky vody. Počasí se změnilo zničehonic – jako by mu to někdo nařídil.

„Co se děje?“ zeptal se.

Jizva neodpověděla, napjatě zírala do dálky. Jamie sledoval její pohled a spatřil několik jezdců na koních, kteří se tryskem blížili k okraji bitevního pole. Až dosud si jich nikdo jiný nevšiml. O to se postaral déšť. Bylo jich pouze šest – pět mužů a chlapec. Ve tmě a bouřce se dali špatně rozeznat, ale Jamie viděl jen postavu jedoucí uprostřed. Dlouhé černé vlasy. Snědá pleť. Také ona držela štít – zdobilo jej planoucí slunce.

Inti dorazil.

A nebyl sám. Za ním se totiž objevili další vojáci – bylo jich možná padesát. Vypadali úplně jinak než ostatní bojovníci; měli na sobě tuniky a čelenky z peří a tepaného zlata. V rukou svírali bizarní zbraně – praky, boja a maličké zahnuté luky, z nichž za jízdy stříleli a zlikvidovali několik lidí-zvířat, kteří se zatoulali příliš blízko. Nad hlavou jim vlál prapor s modrou hvězdou.

Jeden z ohnivých jezdců se otočil, protože je poprvé vycítil. Jamie viděl, jak se Inti v sedle předklonil. V ruce držel meč s čepelí ve tvaru půlměsíce a teď jím máchl. Ohnivému jezdcovi odlétla hlava z ramen, zbytek těla zakolísal a svalil se na zem. Inti ani na okamžik nezaváhal. Jeho kůň dokonce ještě zrychlil a nesl ho přímo do největší bitevní vřavy.

„Je čas!“ zvolala Jizva a otočila se k Finnovi.

„Čekal jsem dost dlouho,“ zavrčel Finn.

„Teď to dokončíme.“ Pobídla koně a na okamžik se ocitla vedle Jamieho. „Použij své zázračné schopnosti,“ řekla. „Najdi Matta. To je všechno, co musíme udělat.“

A Jamie konečně pochopil Matovu strategii. Chaos se zapojil do bitvy, protože se domníval, že se jí účastní pouze tři Strážci brány – Matt, Pazourek a Jizva. Inti měl být někde daleko odsud, bez možnosti dostat se k nim. Stromek byl mrtvý. Alespoň to si král Starých myslel, když se snažil přimět své nepřátele, aby se vzdali. Věřil, že boj skončil, že nejde o nic víc než o poslední střet před zánikem lidstva. Ale spletl se. Intimu se podařilo přijet. A přestože byl Stromek mrtvý, on – Jamie – byl tady.

Zmocnilo se ho vzrušení. Víc než to. Měl pocit, jako by jím procházel elektrický proud. Věděl, co bude následovat.

Pětice se musí sejít.

Jizva to také věděla. Letmo se na něj usmála a vytáhla meč. Jamie udělal totéž.

Jizva vykřikla jediné slovo: „Kupředu!“

A vzápětí se řítily ze svahu, vstříc nepřátelům, ale necítili sebemenší strach, jen touhu zapojit se do boje. Jamie měl

dojem, že se kůň pod ním téměř vznáší, ale nebál se, že z něho spadne – on a zvíře byli jedno tělo. V jedné ruce držel štít a v druhé meč. Mráz. Jakmile ho poprvé uchopil, okamžitě věděl, že byl vyrobený přímo pro něj, ukovaný přesně pro jeho ruku. Mráz byl víc než pouhý kus neživého kovu. Byl to jeho přítel.

Svah byl prudký a jeho kůň málem klopýtl, ale Jamie ho vyrovnal a ujížděl dál, kolem stanů, okolo zdravotníků se zkrvavenými nástroji a obvazy, mezi lučištníky, kteří se rozestoupili, aby mohl projet, a nadšeně ho zdravili. Sotva je minul, vypálili další salvu, aby odvedli pozornost nepřátel. Když do vzduchu vyletělo hejno šípů a zakrylo oblohu, Jamie povolil koni uzdu, jako by se mohl vznést a letět s nimi. Cítil, že kopyta dopadla na měkkou půdu, a vzápětí ho pohltila bitva.

Z kopce měl výhled na celé bitevní pole, takže znal terén a pozici obou vojsk. Teď se stal jeho součástí. Jizvu ani Intiho neviděl. Věděl, že kdyby se třebas jen na pár vteřin zastavil, aby se rozhlédl nebo zorientoval, zabili by ho. Instinkt mu říkal, že přežije jedině v pohybu. Ale měl zablokovanou cestu. Přitáhl koni uzdu a v tu chvíli se na něj vrhla jedna stvůra. Jamie spatřil kobří hlavu, planoucí černé oči a žlutý rozeklaný jazyk, který na něj zaútočil ze zkřivené tlamy. Současně se ozvalo prásknutí a těsně kolem krku mu něco zasvištělo. Had měl lidské tělo s lidskýma rukama a nohama – a držel bič. Pokusil se ho srazit z koně, ale Jamie měl štěstí. Bič ho minul. Prudce se rozmáchl mečem a usekl stvůře hlavu. Když se čepel zabořila do masa, necítil žádný odpor. Z rány vytryskla krev. Had pustil bič z ruky a zhroutil se do trávy.

Kolem panoval ohlušující řev. Na kopec doléhala bitevní vřava jen vzdáleně, ale teď ho obklopovala ze všech stran. Ozývaly se výkřiky lidí a koní a nedalo se rozlišit, které z nich jsou zoufalejší. Meč řinčel o meč a Jamie často zaregistroval ohavný zvuk kovu zajíždějícího do masa. Jeden z jeho spolubojovníků se svezl na zem a zůstal nehybně ležet. Další muž, oslepený a se zkrvaveným obličejem, volal o pomoc a

ztichl, teprve když se ho dotkl jeden z ohnivých jezdců – okamžitě se vypařil.

Dolů!

Jamie zaslechl varování, které se k němu dostalo jako myšlenka, a téměř instinktivně se sehnul. Jeden z rytířů po něm mrštil oštěp. Proletěl mu kolem ramene a minul ho o pouhých pár centimetrů. Pazourek si všiml, že mu hrozí nebezpečí. Byl dosud naživu a staral se o něj stejně, jako to vždycky dělával Scott. Jamie druhého chlapce neviděl, ale vzpomněl si, co mu před chvilkou řekla Jizva. Jeho schopnosti se mu vrátily. Musí je použít.

Rytíř, který se ho právě pokusil zabít, vytasil meč s dvojitým ostřím a už se hnál tryskem kupředu. Kůň se smrtícím bodcem na čele se řtil přímo k němu. Jamie se nepohnul. Jednoduše vyslal pokyn.

Nemůžeš se hýbat. Nemůžeš mi ublížit.

Rytíř byl skoro u něho, ale ani se nepokusil máchnout mečem. Dokonce sebou ani neškubl, když Jamie zvedl Mráz a zabodl mu ho do hrudníku. Byl bezmocný. Jamie cítil, jak meč projel brněním, a pak v hrůze ucukl, protože tělo se rozpadlo a okamžitě se změnilo v bzučící roj much. To zaváhání ho málem stálo život. Koutkem oka spatřil stín a otočil se právě v okamžiku, kdy na něj zaútočil muž-šorpion. Ocas s jedovým trnem byl už v pohybu a Jamiemu blesklo hlavou, že je po všem. Jenže ocas svou cestu nedokončil – přímo před očima se oddělil od těla. Stvůra zavyla a v křeči se zhroutila na zem. Jamie si všiml, že mu Corian salutuje mečem, a došlo mu, že už podruhé unikl jisté smrti. Letmo zahlédl Jizvu – vlevo od sebe. Zmizela, ale znovu se objevila a zuřivě se kolem sebe oháněla mečem, aby si udržela od těla pět nebo šest napůl lidských stvoření. Finn bojoval vedle ní. Jamie věděl, že se od ní nehne ani na krok a udělá všechno pro to, aby jí nikdo neublížil. Náhle si se záchvěvem paniky všiml, že muž je zraněný. Na rameni měl rozšklebenou ránu, která se při každém pohybu otevírala a zavírala jako krvavá ústa: zásah

sekerou mu téměř uťal paži. Nicméně se zdálo, že zmrzačení nevnímá. Přehodil si meč do levé ruky a opět se rozmáchl k úderu. Další rytíř se rozpadl v roj černých much.

Jamie ucítil úder do štítu a spatřil šíp s otráveným hrotem. Zhlédl ho právě v okamžiku, kdy se odrazil a nechal v kovu mělkou prohlubeň. Muž-aligátor ho zvedl ze země, otočil se a chystal se ho Jamiemu zabodnout do nohy.

Do sebe...

Jakmile si Jamie tahle dvě slova pomyslel, stvůra obrátila šíp proti sobě a zapíchla si ho do krku. Pak rozzlobeně zavyla a zhroutila se na zdupanou trávu.

Náhle na Jamieho dopadl stín. Stačil ještě zhlédnout Jizvu, jak na něj zděšeně zírá. Možná se ho snažila varovat, ale už bylo pozdě. Blížila se k němu obrovská silueta. Jamie zvedl hlavu, právě když na něj zaútočil kolibřík a šílenou rychlostí se řítí z oblohy k zemi. Vybral si ho záměrně? Jamie věděl, že na obranu nemá čas. Meč je k ničemu. Než se stačí pohnout, pták ho rozpárá na dvě půlky. Zbývá jediná věc. Pustil uzdu a udělal kotoul vzad. Svět se otočil vzhůru nohama; vojáci se na okamžik ocitli nad ním a bitva se změnila v chaotickou změť zvuků a stínů, ze které se mu zamotala hlava. Potom dopadl na záda a vyrazil si dech. Meč mu vyletěl z ruky.

Kdyby se Jamie o vteřinu opozdil, byl by mrtvý. Takhle kolibřík narazil špičatým zobákem do jeho koně a probodl ho. Zvíře zaržalo bolestí – byl to strašlivý, ohlušující výkřik –, a jakmile pták zoban vytáhl, svezlo se na bok a znehybnělo. Jamie cítil prudké porvy – kolibřík stál přímo nad nimi, rozzlobeně mával křídly a pátral po něm, aby mohl znovu zaútočit. Ale pak se zničehonic objevil Erin a sekl ptáka do obličeje – pět nožů, které měl místo prstů, mu mířilo na oči. Kolibřík uskočil a odletěl.

Jamie se při pádu kousl do jazyka a cítil v ústech pachut' krve. Horší bylo, že přišel o koně, štít i meč. Stále byl plný odvahy – na strach nebyl čas –, ale najednou zatoužil, aby bitva skončila. Jizva měla v jedné věci pravdu. Netušil, jak dlouho

bojuje – pár minut nebo několik hodin? Tak či tak byl unavený. Měl toho dost.

Jenže věděl, že musí najít Mráz. Bez něho je ztracený. Rozhlédl se – a spatřil, že leží nepoškozený na zemi. Ale když se pro něj sklonil, rozběhl se k němu muž-prase, který v ruce držel nebezpečně vyhlížející zahnutou dýku. Jamie se jí vyhnul, jediným pohybem sevřel Mráz a bodl jím vzhůru. Meč se hladce zabořil zvířeti do břicha. Jamie ho spokojeně vytáhl, překulil se a vstal. Ze všech stran ho obklopovali bojovníci. Lidé a stvůry. Rytíři a jezdci na koních. Všechno se změnilo v barevnou šmouhu. Bolel ho krk. Když si na něj sáhl, měl na prstech krev. Praseti se ho podařilo seknout, ale nešlo o nic vážného – rána téměř nekrvácela. Co dál?

A v tu chvíli mu to došlo.

Přímo před ním byl volný plácek, jako by se bojující schválně rozestoupili, aby vytvořili kruhovou arénu. A uprostřed ní stály proti sobě dvě postavy. Jedna byla Matt, druhá král Starých, stvoření, které dostalo jméno Chaos. Matt svíral meč, avšak nebojoval. Jamie cítil, že z vůdce Pětice sálá obrovská energie. Někdo po něm mrštil oštěp, ale nedoletěl k němu. Vzduch kolem Matta se zachvěl, oštěp se rozpadl a vypařil se.

„Nemůžeš mě porazit. Poklekni přede mnou a možná tě nechám žít.“ Chaos nemluvil – slova z něho prýštila jako voda, ledově chladná a jedovatá. Tyčil se nad Mattem jako věž. Jamie nevěděl, jestli se mu to jen zdá nebo jestli král skutečně od začátku bitvy vyrostl. Jako by mu šlo to krveprolití a zmar k duhu.

Matt se nehýbal a Jamie si ho mohl poprvé důkladně prohlédnout. Byl to čtrnáctiletý kluk se svalnatými rameny a krátkými tmavými vlasy, ale v obličeji vypadal mnohem starší. Měl oči muže, z nichž vyzařovala moudrost a zkušenost, a na sobě – stejně jako Jamie – hrubě tkanou šedivou košili přepásanou koženým páskem, který mu vedl šikmo přes

hrudník. V jedné ruce držel meč a v druhé štít se symbolem ryby.

Náhle zvedl paži, ne aby zaútočil na protivníka, ale aby ukázal stranou. Blížili se k němu dva rytíři, jenže jakási neviditelná síla je okamžitě smetla z koně. Několik lidí – vládců a otroků – vyletělo do vzduchu. Matt vytvořil mezi bojujícími uličku a do arény vstoupil další chlapec. Jamie měl v tu chvíli dojem, že se dívá na svůj obraz v zrcadle. Nebo na Scotta. Ale věděl, že je to Pazourek. Byl potlučený a unavený z boje, oblečení měl potřhané a štít zlomený, přesto bylo na první pohled zřejmé, že je to jeho identické dvojče.

Pazourek udělal krok dopředu a v tu chvíli se objevila Jizva. Nejdřív srazila na zem muže dvakrát většího než ona, druhého probodla, pak s mečem před sebou přeskočila třetího a celou tu dobu upírala oči na Chaose, jako by se rozhodla, že ho vlastnoručně zabije. Teď stáli všichni tři kolem jeho nehybné postavy, černého místa uprostřed krvěprolití.

Krále Starých její příchod pobavil. „Tři z Pětice. Ale to nestačí. Pořád ještě to nestačí!“ vibrovala slova vzduchem. Jamieho z nich rozbolela hlava a začal se mu zvedat žaludek.

Už už chtěl vstoupit do arény, ale než se stačil pohnout, proběhl kolem něho další chlapec a málem se mu otřel o rameno. Inti. Po bouřce byl promočený na kůži a z rány na tváři mu tekla krev. Štít ztratil, ale stále ještě měl meč.

„Jste čtyři!“ zasyčel ze tmy hlas plný pohrdání.

„Pět,“ ozval se Jamie a připojil se k ostatním.

Když ho Pazourek spatřil, potěšeně přikývl. Inti a Jizva se usmáli. Matt zachoval kamenný výraz a vytáhl z pochvy meč.

A v tu chvíli král Starých pochopil, že ho oklamali. Chlapec, který měl být mrtvý, nějak znovu obživil. Inti, nikým neviděn, dorazil na bitevní pole. Chaos stál obklíčen Pěticí, která se narodila právě kvůli tomuhle okamžiku – aby ho porazila. Čtyři chlapci a jedna dívka. Všichni byli ozbrojení. Na bitvu, která kolem nich zuřila, téměř zapomněli.

„Vrať se, odkud jsi přišel,“ řekl Matt.

Udělal krok dopředu a vší silou zabodl meč králi do srdce.

Ostatní udělali totéž. Nejdřív Pazourek, pak Inti. Král Starých se při každém bodnutí křečovitě zachvěl. Jeho silueta se mihotala jako vlnky na rybníku. Ale tři meče nestačily. Poté k němu přistoupila Jizva a zabořila do něho zbraň až po jílec. A stvůra konečně vykřikla, protože poprvé ucítila bolest.

Jamie přišel na řadu jako poslední. Vykročil dopředu, zaťal zuby a zabodl meč do temnoty před sebou. Cítil, že se špička o něco zastavila, a blesklo mu hlavou, jestli se čepel nerozpadla. Současně ho ohlušil děsivý, smrtelný výkřik poraženého krále.

Pět špiček pěti mečů se dotklo.

Chaos nebyl člověk a v tu chvíli odhodil masku. Vypadalo to, že explodoval směrem ven, zcela ztratil lidskou podobu a stal se z něho jen obrovský stín, jakási živoucí noc, která se s příchodem nového dne konečně protrhává. Naposledy vykřikl a jeho služebníci věděli, že bitva je prohraná. Ten zvuk dolehl do nejvzdálenějších koutů světa, ale nezastavil se. Slyšelo ho veškeré zlo ve vesmíru a pochopilo, že přišel konec.

Jamie byl ochromený. Pokud měl Mráz v ruce, nedokázal jím pohnout. Teď, když se Pětice konečně sešla, cítil její sílu, a přestože nebyl nikdy silnější, současně ho paralyzovala.

Síla se neustále zvětšovala, až měl pocit, že ho rozerve na kusy. Bylo to víc, než dokázal snést. Snažil se najít pohledem Finna nebo někoho jiného, ale jako by mimo kruh, který vytvořili, nic neexistovalo. Vnímal jen čtyři tváře – Matta, Pazourka, Intiho a Jizvu. Všichni si byli svým způsobem podobní, nehybní v mlčenlivé koncentraci, a Jamie věděl, že cítí přesně to, co on.

Král Starých zmizel. Jako by se proměnil v kouř, který se už rozptýlil. Pětice stála v kruhu a jejich zbraně se dosud dotýkaly v prázdném prostoru mezi nimi. A nic je nemohlo ohrozit. Přestože se kolem stále bojovalo, oni jako by se nacházeli ve skleněné kouli. Meče se blýskaly, ale čepele se ve vzduchu lámaly. Pršely na ně oštěpy a šípy, avšak bezmocně se

odrážely stranou. Z nebe se na ně v posledním zoufalém pokusu vrhl kondor, jenže jeho natažené pařáty se náhle rozpadly na kusy a dravec se proměnil v beztvárovou hromádku peří a krve.

Jamiemu blesklo hlavou, jestli není zraněn vážněji, než si původně myslel. Neumírá? Zvuky bitevní vřavy k němu doléhaly jakoby z obrovské dálky. V uších mu šumělo a cítil, že jím něco proudí. Pětice byla od okolí izolovaná, v naprostém bezpečí, uprostřed bitvy, ale mimo ni.

A najednou se stalo ještě něco zvláštnějšího.

Vypadalo to, že se Pětice pohybuje, pomalu se otáčeli jako na kolotoči. Ale neotáčeli se oni, to svět se otáčel kolem nich. Bojiště, les a kopec se kolem nich míhaly stále rychleji a rychleji, až přestaly existovat. Proměnily se v rozmazanou šmouhu, nic víc než barevný pruh, který kolem nich rotoval bez začátku a bez konce.

Náhle se ozvala ohlušující rána a Jamie zvedl hlavu k nebi.

Obloha se otevřela. Mraky se rozestoupily, mezi nimi se objevila průrva a Jamie spatřil vesmír plný hvězd. Současně zavyl vítr a tornádo začalo zvedat do vzduchu trsy trávy a kusy země. Nejdřív nasálo mrtvá těla, pak živé bojovníky a odneslo je pryč. S každou další vteřinou se proces zrychloval. Větrná smršť pohlcovala jednoho služebníka Starých za druhým – bezmocně se otáčeli ve víru, který je unášel vzhůru. Jamie sledoval, jak je do sebe tornádo vtahuje, a věděl, že je za to částečně odpovědný i on. Způsobila to jeho vnitřní síla. On a další čtyři členové Pětice.

Za chvíli zmizeli poslední ohniví jezdci; víchr je srazil z koně a odnesl jako chmýří pampelišek. Muší vojáci se rozpadli. Z pavouka a kolibříka – ze všech obrovských zvířat – se stala otáčející se smítka, která stoupala stále výš a výš. Nakonec do sebe tornádo vcuclo temný stín, vše, co zbylo po Chaosu, a ten je následoval do zapomnění. A tím to skončilo. Tunel se uzavřel. Vítr se utišil. V dálce naposledy zaduněl hrom. Obloha

se vrátila na původní místo, zakryla vesmírnou temnotu a vyléčila si zranění, které si sama způsobila.

Pětice mlčky stála na místě.

„Stromku...“ řekl Pazourek, ale Matt zvedl ruku a umlčel ho. Ještě ne.

Jizva udělala krok dopředu, zaclonila si oči a zírala na něco vysoko nad sebou. Jamie zvedl hlavu a spatřil, že se mraky konečně roztáhly a ukázalo se slunce.

„Takže takhle vypadá,“ zamumlala okouzleně Jizva. „Vždycky mi to vrtalo hlavou.“ Otočila se k Mattovi. „Co to znamená?“ zeptala se.

„To znamená, že je po všem,“ odpověděl Matt. „Vyhráli jsme.“

POD HVĚZDAMI

Stáli tam a dívali se na sebe, pět Strážců brány: Jizva, Inti, Pazourek, Matt a Jamie. Nikdo z nich nemluvil. Stalo se toho příliš mnoho. Jamie věděl jen to, co mu řekla Jizva, znal pouze nepatrnou část příběhu, jenž je sem dnes přivedl. Ale pochopil, že cesta, kterou jim předurčil osud, právě skončila.

Kolem nich se všechno měnilo a změny probíhaly neuvěřitelnou rychlostí. Staří přivedli planetu na pokraj zkázy, znečistili vodu i vzduch. Ale teď byli pryč a svět se uzdravoval. Déšť ustal stejně rychle, jako začal, a půda už byla suchá. Mraky se rozestoupily, jako by šlo o oponu, která čekala, až ji vytáhnou. Obloha na opačné straně byla oslnivě modrá a slunce laskalo teplými paprsky zemi. A s příchodem slunce se vrátily barvy. Les, který byl původně šedočerný, teď hrál všemi odstíny zelené. Borovice náhle působily méně hroživě, tráva měkčeji a přirozeněji.

Tři armády, které se spojily pod symbolem modré hvězdy, si teprve teď uvědomily, že bitva skončila a Staří zmizeli. Vojáci byli dosud v šoku, protože nedokázali pochopit, co se stalo. Ve vesmíru se otevřela průrva a vtáhla Staré do sebe. Lidé byli konečně sami, neporažení, a svět opět patřil jim. Pomalu se začali vzpamatovávat, usmívali se na sebe a objímali. Někteří bojovníci stáli na místě a plakali. Jiní odhodili zbraně a hlasitě se smáli. A další mrtví a umírající – leželi na zemi, roztroušení po celém bitevním poli.

„Opravdu je po všem?“ zeptala se Jizva nevěřicně. „Fakt to skončilo?“

„Vyhráli jsme,“ přisvědčil Matt. „A dneska večer budeme slavit. Ale teď nás ještě čeká spousta práce.“

„Je mnoho raněných,“ prohodil Inti, který dosud mlčel. Přestože hovořil stejným jazykem jako ostatní, bylo zřejmé, že se ho naučil teprve nedávno. Měl cizí přízvuk a musel hledat slova.

Matt přikývl. „Musíme je ošetřit.“

„Hledal jsem tě, Matteo. Spoustu let. Jsem šťastný, že jsem tě konečně našel.“ Inti kývl na Matta a ostatní, pak se otočil a odešel.

Porušil kruh jako první.

„Omlouvám se, že jsem o tobě pochybovala, Matte,“ ozvala se Jizva. „Měl jsi pravdu. Proběhlo to přesně tak, jak jsi říkal.“

„To nebyl můj plán,“ odpověděl Matt. „Prostě to tak mělo být.“

Jizva zasunula meč zpátky do pochvy. „Musím najít Finna,“ řekla. „Zranili ho v boji a potřebuje ošetřit.“ Přeshlápala z nohy na nohu, protože se jí nechtělo kruh opustit, ale musela najít svého přítele. Pak přece jen odešla.

Pazourek s Jamiem stáli tváří v tvář. Pazourek se na něj díval se směsicí pocitů.

Ani Jamie nevěděl, jak reagovat. „Ty seš asi Pazourek...“, řekl. „Totiž... samozřejmě že seš Pazourek.“ Všiml se, že chlapec drží meč, který je úplně stejný jako jeho Mráz. Nepřekvapilo ho to. Všechno na něm bylo stejné. „Vypadáš jako Scott,“ dodal. „Máš taky stejnej hlas.“

„Kdo je Scott?“

„Můj bratr.“

Pazourek přikývl. „A ty vypadáš jako můj bratr Stromek.“

Jamie se snažil usmát, ale bylo to těžké. „Vysvětlí mi to někdo?“ zeptal se.

Oba chlapci se otočili k Mattovi.

„Teď na to není čas,“ namítl. „Omlouvám se, ale musíme se pustit do práce. Spousta lidí potřebuje naši pomoc.“

„Tak kdy?“ zeptal se Pazourek.

„Dneska večer.“

Jamie se rozhlédl. Teprve teď mu došlo, jak strašlivé bitvy se zúčastnil. To, co viděl, mu připomnělo Scathack Hill, jenomže tohle bylo mnohem horší. Celou pláň pokrývali ranění – muži i ženy, kteří křičeli bolestí. Všude byla krev.

„Inti má léčitelské schopnosti,“ oznámil Matt, „ale sám to nezvládne. Lidé musejí dostat jídlo a vodu. Zdravotníci budou potřebovat pomoc s nosítky. Otázky můžou počkat.“

Pazourek přikývl, naposledy se podíval na Jamieho, jako by se ho snažil rozluštit, a pak odešel.

Armáda se velice rychle rozdělila do různých skupinek. Zdraví nebo lehce ranění pomáhali těm, kteří měli méně štěstí – odnášeli je do polní nemocnice, nosili jim vodu nebo u nich jen seděli a chlácholili je. Mrtvé nechali ležet tam, kde zahynuli. Nemohli pro ně nic udělat. Jedinou útěchou jim bylo to, že jejich utrpení skončilo.

Jamie si našel práci – plnil láhve vodou ze sudu, jenž stál na vozíku uprostřed bitevního pole, a nosil je raněným mužům a ženám, kteří se nemohli hýbat. Prvnímu člověku, s nímž se setkal, bylo sotva osmnáct nebo devatenáct, a Jamiemu bylo jasné, že zranění nepřežije. Měl rozervaný hrudník a tvář bílou jako stěna. A přesto se mladík usmál, když ho spatřil. Zatímco mu Jamie dával pít, chytil ho za paži a vypadal naprosto klidně. Jako by se s ním toužil celý život setkat a teď, když se mu přání splnilo, byl připravený zemřít.

Vždycky to probíhalo stejně. Jamie si všiml, že Matt prochází mezi raněnými, zastavuje se, aby jim stiskl ruku, nebo se sehne a podá někomu vodu. Jako by všichni na bitevním poli věděli, co je Pětice zač – což bylo zvláštní, protože Jamie si nebyl jistý ani tím, kým je on sám. Zamířil k sudu pro další vodu a přál si, aby ten den skončil a všichni si mohli sednout a promluvit si.

Během další cesty objevil Jizvu s Finnem.

Jamie už dokázal téměř od pohledu říct, kdo přežije, aby o téhle strašlivé bitvě vyprávěl, a kdo ne. Okamžitě pochopil, že Finn umírá. Ležel opřený o pahýl stromu, nohy natažené před sebou. Jizva a Inti klečeli vedle něho. Opodál stáli Corian s Erinem a s úzkostlivým výrazem je pozorovali. Jamiemu se ulevilo, když zjistil, že jsou oba bratři živí a zdraví.

Inti měl ruce na Finnových ramenou, ale když Jamie přišel blíž, napřímil se a smutně pohlédl na Jizvu. Bylo jasné, že pro Finna nemůže nic udělat. Jamie ihned pochopil proč. Finn měl děsivou ránu v rameni a ztratil příliš mnoho krve. Umíral.

Když Finn spatřil Jamieho, podařilo se mu ohnout prsty na jedné ruce a naznačil mu, aby přišel blíž. Jamie mu nabídl láhev s vodou, ale Finn zavrtěl hlavou. Už neměl sílu polykat. Ani nechtěl prodlužovat poslední chvíle života, které mu zbývaly.

„Stromku!“ hlesl.

Jizva se otočila a Jamie viděl, že má v očích slzy.

„Vedl sis skvěle.“ Finn se rozkašlal a na rtech se mu objevila krev. „Věděl jsem, že ti můžu věřit. Copak jsem ti to neříkal?“

Jamie přikývl, ale odpovědět nedokázal.

„Finne...“ začala Jizva.

Finn ji uchopil za ruce. „Nesmíš plakat, Jizvo,“ zašeptal. „Už jsme o tom mluvili. Nehodí se to.“

„Co si bez tebe počnu?“ vykřikla Jizva zoufale.

„Neblázni. Máš přátele. Pětici...“ Finn ji popleskal po ruce. Na nic jiného neměl sílu. „Ale hodně jsme spolu prožili, ty a já. Lidé si budou naše činy pamatovat a vyprávět si o nich.“

„Ach, Finne...“ Jizva se rozplakala.

„Ted' půjdeš životem sama. Ale už mě nepotřebuješ. A vlastně jsi mě nikdy nepotřebovala.“ Finn natáhl ruku a naposledy ji něžně pohladil po hlavě. „Vyhráli jsme,“ dodal. „To je nejdůležitější.“ Láskyplně se na ni podíval, pak mu klesla hlava dozadu a Jamie věděl, že to byla jeho poslední slova.

Už to nedokázal snášet. Zvedl láhev s vodou a utíkal pryč.

Blížil se večer, slunce zapadlo a horečná aktivita začala polevovat. Zdravotníci udělali, co mohli. Ranění odpočívali a ti, kterým bylo souzeno zemřít, to učinili tiše a bez protestů. Jamie byl vyčerpaný k smrti – zčásti bojem a dlouhými

hodinami, kdy se snažil pomáhat potřebným. Věděl ale, že je v tom ještě něco víc. Jeho únava byla reakcí na to, co prožil – stalo se toho tolik, viděl tolik mrtvých. Byl fyzicky i psychicky na dně.

A tehdy se vrátil Pazourek. Jamieho napadlo, jak se jeho bratr změnil – protože jinak než jako na bratra na něj nikdy nemyslel. Přijel na povozu taženém koňmi, na kterém byly naložené pytle a sudy. Doprovázelo ho šest mužů se stejnými povozy. Zastavili uprostřed bitevního pole a Pazourek seskočil na zem.

„Našli jsme jídlo!“ vykřikl. „Nejvyšší vládci měli ležení na opačné straně údolí a samozřejmě si nechali nejlepší zásoby pro sebe. Máme chléb, víno, sýr, sušené maso a ovoce. Takže rozdělte oheň. Dneska večer se dobře najíme.“

Bitvu přežilo asi tři sta mužů, žen a dětí. Když uslyšeli jeho slova, vypukli v jásot. Jamie se k nim připojil. Věděl, že kdyby tu byl Scott, také by jídlo našel. Takhle to fungovalo vždycky; sám se živil zbytky z popelnic, ale Jamie měl pokaždé všechno, co potřeboval. Čím víc o tom přemýšlel, tím víc mu připadalo, že Scott a Pazourek jsou jeden a týž člověk – stejně jako on a Stromek byli víceméně stejní. Zdálo se to samozřejmě nemožné. Jenže nemožné bylo i všechno ostatní.

Ti, kteří přežili, museli být stejně unavení jako Jamie, ale nějak v sobě našli novou sílu. Nejdřív z roztroušených zbraní, větví z lesa a katapultu, který rozebrali, rozdělali velký oheň. Před stany roztáhli deky a koberce, potom vyložili povozy, rozdali zásoby a ujistili se, že dostali i všichni ranění. To, co bylo polem smrti, se zanedlouho proměnilo v obrovský piknik pod hvězdnou oblohou.

Pro Strážce brány připravili kousek stranou provizorní stůl s pěti skládacími židlemi. Matt už tam stál, zabraný do hovoru s Intim, ale jakmile spatřili přicházet Jamieho, zmlkli. Matt nalil víno do misky a podal mu ji. Inti k němu napřáhl ruku.

„Vítám tě,“ pozdravil ho.

Pak se objevili Pazourek s Jizvou. Pokud Jizva truchlila nad ztrátou Finna, nedávala to najevo, ale bylo zřejmé, že je smutná. Svezla se na jednu židli, nalila si trochu vína, vypila ho a nalila si znovu.

Pazourek se uvelebil vedle Jamieho. „Viděl jsi ty hvězdy?“ zeptal se.

Jamie se podíval nahoru. Celý vesmír zářil. „To je nádhera,“ řekl.

„Já hvězdy ještě nikdy neviděl. Celý můj život bylo zataženo.“ Zvrátil hlavu dozadu a okouzleně pozoroval oblohu. „Lidé tvrdili, že nebe by mohlo takhle vypadat, ale já jim nevěřil.“

Matt se také posadil. Vypadal vyčerpaně. Jizva mu nalila víno do misky a Jamieho napadlo, že Pětice je opět spolu. Ale na jak dlouho?

Zatímco roznášel pití, ztratil přehled, kolik lidí se u Matta během dne zastavilo, ale jakmile začala hostina, Pětice osaměla. Jako by ostatní pochopili, že si potřebují odpočinout a – jak Jamieho napadlo – že si to rozhodně zaslouží. Popíjeli víno, jedli měkký sýr a maso s kousky tvrdého, tuhého chleba. Jamieho překvapilo, že má hlad jako vlk.

Na jiné části bojiště začal kdosi hrát na píšťalu a vzápětí se k němu připojili dva další muzikanti s bubnem a nějakým jednostranným nástrojem. Plameny táboráku šlehaly do výšky a ve vzduchu kroužily jiskry.

Jizva se podívala na Matta. „A co teď?“ zeptala se. „Než něco řekneš, chci se ti omluvit. Neměla jsem se s tebou hádat kvůli Scathack Hill a všemu ostatnímu. Ale jak jsem to mohla vědět? Jsi ještě kluk. Dokonce ani nevím, kdo ti svěřil velení.“

„Dneska večer je už moc pozdě, abych vám všechno vysvětlil,“ odpověděl Matt. „A tak či tak, stejně neumím na všechno odpovědět – ať si o tom myslíte cokoli. Ale chci, abyste věděli jednu věc. Celý život jsme se hledali, ale velice brzy se budeme muset zase rozejít.“

„Měla jsem pocit, že tohle řekneš.“

„My čtyři máme ještě práci – ale Jamie není z našeho světa. Musí se vrátit tam, odkud přišel.“

Jamie ucítil záchvěv smutku, který si nedokázal vysvětlit. Nepatří sem – věděl to. Ale i tak se mu nechtělo odejít.

Rozhostilo se dlouhé ticho, které nakonec přerušil Pazourek. „Takže přece jen není Stromek,“ řekl prostě.

„Stromek je mrtvý,“ přisvědčil Matt. „Zahynul u Scathack Hill.“

„V tom případě jsem ho zabil já.“

„Ne.“

Pazourek bouchl pěstí do stolu a rozlil si víno. „Řekl jsi, abychom se rozhodli!“ vykřikl a Jamie z jeho tónu poznal, že nemá daleko k slzám. „Řekl jsi, že musí jít jeden z nás, a já mu dovolil, aby se dobrovolně nabídl.“

„Byla to jeho volba,“ namítl Matt klidně. „Ty za to nemůžeš.“

„Ale jestli tohle není Stromek,“ ozvala se Jizva, „kdo to tedy je?“

Matt se otočil k Jamiemu.

„Už jsem vám to říkal,“ odpověděl Jamie. „Jmenuju se Jamie Tyler a bydlím v Nevadě, v Americe.“

„Kde je Amerika?“ zajímal se Inti.

Matt vstal. „Máme si toho tolik co povídat,“ prohodil. „Konečně jsme se sešli. Pětice. Dneska jsme udělali to, k čemu jsme byli zrozeni. Porazili jsme Staré a umožnili světu začít znovu. Pazourku, slíbil jsem ti, že ti odpovím na tvoje otázky, a své slovo splním. Totéž platí i pro tebe, Jamie. Ale teď jsem na to příliš unavený. Rád bych s vámi ještě poseděl u stolu, ale nemám na to energii. Potřebuju se vyspat.“

„Já jsem taky příšerně utahaný,“ zamumlal Inti.

„Dlouho spolu nebudeme,“ pokračoval Matt. „Ale to není podstatné. Rok, hodina nebo dokonce minuta... Důležité je, že jsme se setkali. Protože v tu chvíli jsme mohli vykonat to, k čemu jsme byli předurčení. Přišel konec. Tohle byl jediný

důvod, proč jsme existovali. A pokud se už nikdy neuvidíme, nemáme čeho litovat.“

Jizva vstala a dolila všem víno. „Ať si myslíte o osudu, předurčenosti a všem ostatním cokoli, chci slavit,“ prohlásila. „Chci si tenhle okamžik pamatovat celý život. Dokázali jsme to. Ty, já, Inti, Pazourek a Jamie. Jsme Pětice. Připijme si na to.“

Zvedliisky s vínem.

„Na Pětici,“ řekla Jizva.

„Na Pětici,“ opakoali ostatní. Pak si přitukli a mlčky se napili.

Matt se usmál. „Dobrou noc,“ rozloučil se. „Ráno si promluvíme.“

Po těch slovech odešel.

„Já si půjdu také lehnout.“ Inti zívla. „Omlouvám se. Tahle oslava bude možná trvat celou noc... Ale já se sotva držím na nohou. Jel jsem celý den. Musím se vyspat.“

Jamie sledoval, jak odchází pár kroků za Mattem. U první řady stanů se zastavili a prohodili spolu několik slov. Potom se rozešli a každý se vydal jiným směrem.

Jizva dopila víno. „Matt nám nikdy nic nevysvětlí,“ prohodila s povzdechem. „A když ano, stejně tomu nerozumíme. Ale bitvu jsme vyhráli... celou válku. Takže ho příště asi zase poslechnu.“ Zvedla ruku. „Dobrou noc, Jamie. Jdu najít Erinu s Corianem. Musíme si připít na Finnovu památku. A pak budeme pít, dokud nezapomeneme, že zemřel. Ráno se uvidíme.“

Stiskla mu ruku, současně se k němu naklonila a lehce ho políbila na tvář. Potom také odešla.

Jamie a Pazourek osaměli.

„Omlouvám se,“ zamumlal Jamie. Nevěděl, co jiného říct.

„Nemáš za co,“ odpověděl Pazourek. Znělo to unaveně. „Jsem rád, že jsi tu byl. Jsem rád, že jsi nahradil Stromka.“

„Já taky.“ Jamie se na okamžik zamyslel. Byl tak vyčerpaný, že se musel soustředit, aby našel správná slova.

„Rád bych ti vyprávěl o Scottovi,“ pokračoval. „Je chytřejší než já. Celý život se o mě staral. Ale před tejdnem ho našli tyhle lidi a unesli ho. Mně se podařilo utýct. Ted’ už chápu, že to zřejmě nějak souviselo se Starýma. Proto po nás pátrali. Nevím, kde ted’ Scott je. Možná je mrtvej. Fakt nevím. Snažím se ho najít.“

„Nemohl by být tady?“

„Ne. Ani nevím, kde je ,tady‘. Ale slyšel jsi, co říkal Matt. Tenhle svět nemá se Scottem ani se mnou nic společnýho. Asi se budu muset vrátit domů...“

Pazourek se s námahou postavil. Všude kolem nich pokračovala oslava vítězství. Inti měl pravdu. Bude trvat do rána.

„Jdu si lehnout,“ oznámil Pazourek. „Ráno se uvidíme.“

„Dobrou noc, Pazourku.“

„Dobrou noc, Jamie.“

Jamie sledoval, jak jeho dvojče odchází a mizí v jednom stanu, a v hloubi duše věděl, že je to víc než jen přání dobré noci a že ho už nikdy neuvidí.

ŘEKA

Někdo jím zatřásl. Jamie se neochotně probral z hlubokého spánku, a když otevřel oči, zjistil, že se nad ním sklání Matt. Slunce ještě nevyšlo, ale všiml si, že škvírou ve stanu začíná pronikat denní světlo.

„Omlouvám se,“ řekl Matt, „ale musím tě vzbudit.“

„Proč? Děje se něco?“ Jamie byl zmatený. Spal, jako když ho do vody hodí, a nezdály se mu žádné sny.

„Musíme si promluvit.“

Jamie spal oblečený. Začínal si na to zvykat. Dostal přikrývku a místo polštáře pytel s trávou. Teď se z deky vymotal, zvedl meč a vyšel za Mattem ze stanu. Vypadalo to, že bude krásně. Na obloze bez jediného mráčku, která už měla měkký šedomodrý odstín, spatřil červánky. Oslava skončila. Lidé usnuli tam, kde seděli. Všude ležela zhluboka oddychující těla, podivná upomínka na bitvu, která se tu včera odehrála.

Pazourka, Jizvu ani Intiho nikde neviděl. Matt měl na sobě volnou košili, vlněné kalhoty a kožené boty. Meč nechal ve stanu, ale Jamie svíral Mráz v ruce. Proč si ho přinesl? Nepřítel zmizel; už se nemusí ničeho bát.

„Nemám ho nechat ve stanu?“ zeptal se.

„Ne,“ odpověděl Matt. „Vezmi si ho s sebou.“

„Kam jdeme?“ zajímal se Jamie.

„Není to daleko.“

Prošli mezi stany a pokračovali podél úpatí kopce, kde Jamie s Jizvou čekali před začátkem útoku. Kráčeli na konec bitevního pole – směrem, odkud přijel Inti. Jakmile nechali stany za zády, Jamie uslyšel šumění vody. Překvapilo ho, když spatřil širokou řeku, která tekla v hlubokém korytu přes pláň. Voda byla průzračně modrá a vypadala svěže a čistě. Svět se regeneroval – všechno probíhalo s neuvěřitelnou rychlostí.

Našli plochý kámen a posadili se na břeh.

„Než odejdeš, musím ti vysvětlit pár věcí,“ začal Matt.

„Vrátím se tam, odkud jsem přišel?“ zeptal se Jamie.

„Ano.“

„Tak mi pověz o Temnotě. **O** Scottovi. Co s ním provedli?“

„Nevím, Jamie. Promiň. To je tvůj svět, ne můj. Ale možná ti dokážu pomoci. Jen netuším, odkud mám začít...“

Matt se zhluboka nadechl a pokračoval.

„Určitě ti už došlo, že ses přenesl z jednoho světa do jiného. Musíš ale pochopit, že je to stejný svět. Tohle je minulost. Ty žiješ v budoucnosti. Jde o dvě civilizace, které dělí deset tisíc let.

O našem světě ti toho moc říct nemůžu. Kdysi, velice dávno, byl nesmírně krásný. Myslím, že jsme žili v míru. Lidé si navzájem neubližovali.

Ale pak se něco stalo. Staří. Nevím, odkud přišli ani jak se sem dostali, ale jakmile se objevili, všechno se změnilo. Měli pouze jediný cíl – zničit nás. Nějak obrátili lidstvo proti sobě samému a pak to bylo čím dál horší. Bylo jasné, že nepřestanou, dokud všechno nerozvrátí. Ale dávali si na čas. **O** to šlo, Jamie. Jsou prostě takoví. Živí se neštěstím jiných. To je jediný důvod jejich existence.

Na vlastní oči jsi viděl nepatrnou část toho, co tu způsobili. Scathack Hill **a** Město kanálů. Rozbořili všechno, co bylo krásné nebo užitečné – domy a chrámy, zahrady a terasy, vesnice a města. Každého, kdo se jim postavil do cesty, zavraždili nebo zotročili. Ale ani to jim nestačilo. Nemáš tušení, jak jsou mocní. Podařilo se jim změnit životní prostředí na celé planetě. Vykáceli lesy a zabili všechna zvířata, která tady kdysi žila. Otrávnili řeky, a dokonce znečistili moře, a nakonec bylo skoro nemožné najít pitnou vodu. Rozpustili ledovce na severu a odstranili bariéry kolem pobřeží, které nás chránily. Slunce nebo hvězdy zničit nedokázali, ale zakryli je mraky, takže je už nikdo nespatriil.

Tohle všechno začalo, než jsem se narodil, a pokračovalo celé mé dětství. Proto Jizva, já a ostatní neznáme nic jiného – svět pro nás byl totiž vždycky takovýhle. Teď je mi čtrnáct...

tedy myslím. Jsme asi stejně staří. Vlastně je pravděpodobné, že naše Pětice se narodila ve stejnou chvíli. Nikdo z nás nepoznal vlastní rodiče. A jsme velice zvláštní. Máme zázračné schopnosti...”

Jamie přikývl. Viděl, jak Matt pouhým mávnutím ruky odhazuje nepřátele stranou. On a Pazourek dokázali číst lidem myšlenky. Inti uměl léčit lidi. A Jizva? Pokud nějaké schopnosti měla, nepředvedla je. Jamie se na ni chtěl zeptat, ale Matt už pokračoval.

„Narodili jsme se, abychom bojovali proti Starým. Jenže brzy jsme si uvědomili, že nejsme dost silní: ne každý sám. To jsem ostatně řekl včera večer. Šlo o to, že jsme se museli spojit. Museli jsme se najít a pak... No, viděl jsi sám. Prostě jsme se museli setkat.

Ale nebylo to tak snadné, jak si možná myslíš. Zaprvé jsme každý žil v jiné zemi. A když jsme se narodili, život byl už strašlivý a plný nebezpečí. Jizva musela pracovat v dolech. Inti mi včera vyprávěl, jak ho jeho lidé ukrývali v horách. Staří o nás totiž věděli a od začátku po nás pátrali. Mnohokrát se mě pokusili zabít, a dokonce mě rok věznili.

Našli jsme se ve snu a tady se to trochu zkomplikuje, Jamie. Mluvil jsem o dvou světech – minulém a budoucím –, ale ještě existuje třetí svět, jakýsi tunel mezi nimi. Je tam nekonečné moře a ostrov...”

„Já tam byl!“ vykřikl Jamie.

„Ano. Spojuje tvoji a moji dobu.“

„Viděl jsem tě na rákosovém člunu. Myslím, že byl s tebou Inti.“

„A já zase viděl tebe.“

„Vyprávěj mi o světě snů.“

„Je tam pustina, kde žije jedna žena. A také knihovna. Jednou ji možná objevíš. Ale o tom ti teď vykládat nebudu. Musíš pochopit, že svět snů vznikl pro nás pět. Můžeme se tam setkávat a povídat si – a dokonce ani nezáleží, jestli mluvíme

stejným jazykem. Někdy nám sice nahání strach, ale ty sny nám pomáhají. Na to nikdy nezapomeň.

A teď se ti pokusím vysvětlit, jak ses sem dostal a proč tu nemůžeš zůstat. To je nejtěžší část ze všeho a určitě všechno ještě víc zamotám – ale udělám, co bude v mých silách.“

Matt se odmlčel. Byli sami, korytem se hnala voda a mihotala se v ranním světle.

„Mluvil jsem o minulosti a budoucnosti,“ spustil. „A když přemýšlíme o čase, obvykle ho vidíme jako přímku. Týden je prostě sedm dní za sebou. Století je dlouhá řada let – sto let. Vypadá to, že i lidský život plyne pouze jedním směrem. Narodíš se, dospěješ, zestárneš a zemřeš.“

Ale co když to není pravda? Co když čas ve skutečnosti ubíhá v kruhu? Uvažuj, co by to znamenalo.“

„Neexistoval by začátek,“ řekl Jamie. „Ani konec.“

„Ano... konec a začátek by byl jedno a totéž.“ Matt zvedl ruku. „Čas by svým způsobem připomínal hodiny. Většina má kruhový ciferník, a když nastane půlnoc, je to konec jednoho dne, ale současně začátek dalšího. Jinými slovy, na zlomek vteřiny se začátek a konec dne překrývají.“

Totéž platí o nás. Začátek a konec. Jde o jakési setkání uprostřed a přesně v tom okamžiku jsme se narodili.“

Potřásl hlavou a nespokojeně si povzdychl.

„Tudy to nepůjde,“ prohodil. „Můžu začít znovu?“

Na chvilku se zamyslel a pokračoval.

„Včera ukončili čtyři chlapci a jedna dívka válku proti Starým.“

„To jsme byli my.“

„Ano. Porazili jsme je a podařilo se nám je zahnat do jiné dimenze. A my jsme tady. Klidně by se dalo říct, že je přesně dvanáct hodin a začíná nový den. Staré jsme uvěznilí na opačné straně brány a vypadá to, že se už nikdy nebudou moci vrátit.“

„A co se stane dál?“

„Svět se změní. Moc lidí na něm nezbylo, Jamie. Téměř vyhynuli. Na planetě jich žije pár tisíc a na to, co se tady odehrálo – bitva a nás pět – brzy zapomenou. A s postupem času se svět změní. Led na severu se nepřestal rozpouštět a vznikají nové světadíly. Vstupujeme do temného období: éry, kdy civilizace musí chytit druhý dech. Ale současně se kolo času pomalu otočí, vzniknou nová města a budou se rozvíjet nové kultury. Všechno začne znovu.

A pak, jednoho dne, se narodíš ty a tvůj bratr. Ode dneška za deset tisíc let! Váš svět bude vypadat úplně jinak než náš, a přestože několik názvů a míst v paměti lidstva zůstane, jen málokdo bude znát jejich skutečný význam. Staří. Pětice. První brána.

Lidé si budou myslet, že žijí na bezpečné, příjemné planetě, ale bohužel to nebude pravda. Všechno se bude totiž opakovat. Staří se nějak dostanou z vězení, do kterého jsme je zavřeli, a v budoucím světě se odehraje přesně totéž, co tady. Získají sílu a moc a dokončí, co začali.“

„Zničí svět,“ pronesl Jamie.

„Ano.“

„Temnota. Jsou její součástí.“

„Staří zůstávají v utajení, dokud to jde. Hledají lidi, kteří jsou chamtiví, zlí nebo plní nenávisti, a dají jim moc. Tito lidé se domnívají, že zbohatnou. Myslí si, že získají všechno, co chtějí. Teprve na samotném konci si uvědomí, že jim Staří lhali a že jsou také předurčení k ztracení. Nikdo nepřežije. Celá planeta musí zemřít.

Takže to, co teď probíhá v tvém světě, je přesně totéž, co se stalo v mém. Včera jsme vyhráli poslední bitvu a jeden cyklus se uzavřel. Pro tebe však začíná cyklus nový. Staří naberoú sílu. Svět bude zničen. A ty se jim budeš muset opět postavit.“

„Sám?“

„Ne, Jamie. Ve tvém světě jsou také čtyři chlapci a jedna dívka, kteří se musejí setkat. Pět Strážců brány. Je tam nějaký Matt, Inti a Jizva stejně jako v mém.“

„Ale jsme stejný nebo jiný?“

„Jsme stejní, ale žijeme v jiné době.“

„Nechápu!“

Matt si vzdychl. „Nesnaž se tomu porozumět. Spíš se snaž pochopit, jak to funguje. To je důležité.“

Pět Strážců brány v minulosti. Stejných pět, znovu narozených, kteří bojují v budoucnosti. Někdy se potkáme...“

„Ve světě snů.“

„Ano. Jinak nás dělí deset tisíc let.“

„Ale jak jsem se sem teda dostal? Co tady dělám?“ Jamie nerozuměl spoustě věcí, které Matt říkal, ale bylo mu jasné, že se nějak přenesl z jednoho světa do jiného a že sem nepatří.

„To je ta věc, kterou Staří nepochopili,“ odpověděl Matt. „Teď už ti to můžu vysvětlit. Nevědí totiž, jak Pětice funguje – proto jsem je mohl oklamat.“

Funguje to takhle: někde v tvém světě žije chlapec Matt. Když přijde o život, okamžitě ho nahradím... takže Strážců brány bude pořád pět. A kdybych zemřel já, zastoupil by mě Matt z budoucnosti. Chápeš? Jako by každý z nás měl dva životy. Pazourek se obviňuje ze smrti svého bratra, ale pravdou je, že Stromeček se za nás ostatní obětoval.

Víš, musel jsem dovolit, aby Staří jednoho z nás zabili. Museli si myslet, že byl kruh porušen, že Pětice se nikdy nesejde a že vyhráli. Proto se chovali tak bezstarostně. Viděli Stromečka umírat, ale netušili, že můžeš zaujmout jeho místo a že nás zase bude pět. A přesně to se stalo. Navíc Intimu umožnili proniknout jejich liniemi. A když jste s Jizvou vjeli do bitvy, měli jsme vítězství v kapse. Porazili jsme je lží.“

„Ale jestli nejsem Stromeček, jak to, že mluvím stejným jazykem jako on?“ Jamie si stále uvědomoval, že slova, která používá, by nedávala v Nevadě jednadvacátého století smysl. „Jak to, že umím jezdit na koni? A tohle...“ Zvedl Mráz.

„Cítím, že ten meč vyrobili pro mě. V životě jsem nikoho nezabil, ale jakmile jsem ho vzal do ruky...“ Zarazil se, protože si nechtěl připomínat včerejší krveprolití.

„Jednou svedeš jinou bitvu,“ řekl Matt. „A v té době budeš stejně tak zkušený. Minulost se učí z budoucnosti a budoucnost z minulosti. Jak už jsem řekl, jsme stále stejná Pětice.“

„Ale vždyť se jmenujeme jinak.“

Matt přikývl. „To je pravda. Ale odkud pocházejí jména? Nevybrali jsme si je. Dostali jsme je.“

Jamie se na okamžik zamyslel. Říkali mu Jamie, protože to bylo jméno lékaře, který ho vyšetřil potom, co ho našli u jezera. Scotta pojmenovali podle nápisu na krabici travních semen. Nebyla to jejich skutečná jména, jen něco, co na ně navlékli.

„Inti dostal v tomhle světě jméno po slunci,“ pokračoval Matt, „ale v budoucnosti se bude jmenovat Pedro. Nezáleží na tom. Jména nemají vliv na to, kdo skutečně jsme.“

„Jak se jmenuješ doopravdy ty?“ zeptal se Jamie.

Matt ztichl. „Používám jméno z tvého světa,“ odpověděl po chvilce. „Jsem prostě Matt.“

Jamieho brněla noha. Netušil, jak dlouho tam spolu sedí. Slunce stoupalo stále výš a výš. „To je skoro všechno,“ pokračoval Matt. „Ale možná bys rád věděl, kde vlastně jsi. Za deset tisíc let bude tahle země vypadat úplně jinak. Stane se z ní ostrov a bude se jmenovat Anglie. Lidé tady opět vysází stromy a asi míli odsud bude ležet vesnice. Ta vesnice se bude jmenovat Lesser Malling, a přestože tamní obyvatelé si už nebudou pamatovat Staré ani bitvu, kterou jsme právě vyhráli, budou vědět, že se tu odehrálo něco důležitého. Na místě, kde jsme se ty, já, Inti, Jizva a Pazourek nakonec sešli, bude stát kamenný kruh a ponese název Krkavčí brána.“

Matt se usmál a ukázal před sebe.

„Vidíš tu řeku? Jednou mi zachrání život. No, mně vlastně ne.“ Zamyšleně se zadíval proti proudu. „Odtud připlave jiný Matt a kašlající a napůl utopený se zastaví u kamene, na kterém

právě sedíme. A když se z posledních sil vyšplhá na břeh, nebude tušit, že existuji. Protože patří do budoucnosti. A já jsem tady v minulosti.“

„Co se stane teď?“ zeptal se Jamie. „Pošleš mě nazpátek?“

„Ano. Musíš najít svého bratra. Ale chci tě varovat, Jamie. Pokud Scotta unesli Staří, připrav se na nejhorší. Ublíží mu. Možná se ho pokusí změnit. Možná bude úplně jiný, až ho najdeš.“

„Ze Silent Creek ho někam odvezli,“ hlesl Jamie. Najednou ho přepadlo zoufalství. Kvůli tomu, co se stalo v tomhle jiném světě, zapomněl na svůj neúspěch. Scott byl ve věznici, ale zmizel. Pátrání musí začít nanovo. „Kde ho mám hledat?“

„Použij své sny. Svět snů, který navštěvujeme, funguje zvláštním způsobem. Někdy nám posílá vzkazy ve formě obrazů nebo symbolů. Vždycky si zapamatuj, co tam uvidíš. Možná to má nějaký hlubší význam.“

Matt vstal.

„Musím jít,“ oznámil. „Mám před sebou ještě spoustu práce. A za několik dní odjízďím s Intim do jeho země. Nachází se tam slabé místo a my musíme vybudovat druhou bránu, aby se Staří nedostali zpátky na zem. Inti má geniální nápad – jde o jakýsi zámek, ale v obrovském měřítku. Chceme ho navrhnout tak, aby se dal postavit v poušti –“

„Ale proč?“ přerušil ho Jamie. „Vždyť jsi tvrdil, že se Starý zase vrátí.“

„Máš pravdu. Víme, že se vrátí, ale to ještě neznamená, že se jim v tom nemůžeme pokusit zabránit. A čím déle se nám je podaří zadržet, tím déle se bude moct svět zotavovat.“

„Opravdu nevíš, kde bych mohl najít Scotta?“

„Bohužel. Ale podle mě je stále naživu. Kdyby byl mrtvý, nahradil by ho Pazourek, a ten by tě určitě našel.“

Náhle se ozval pronikavý výkřik. Z oblohy se cosi sneslo a přistálo to na větvi dubu, který stál na opačné straně řeky. Jamie sebou vyděšeně trhl – ale byl to jen orel. Přemítal, kde se

tam pták vzal. Nehybně seděl na stromě a vypadalo to, že zírá přímo na něj.

Matt si dravce také všiml a Jamie měl dojem, že nad něčím uvažuje. „Řeknu ti ještě jednu věc, která by ti snad mohla pomoci,“ řekl po chvíli.

„Poslouchám.“

„V mém i tvém světě jsou dvě brány. Včera jsme vytvořili první z nich a Inti a já brzy vybudujeme druhou. Ale musíš vědět ještě něco – ještě existuje pětadvacetero dveří.“

„Tomu nerozumím.“

„Jak si myslíš, že jsme překonali ty obrovské vzdálenosti, abychom se našli? Inti přijel z opačné strany zeměkoule a můžu tě ujistit, že na lodi nepřišel! Dveře slouží jako zkratky. Do jedné vstoupíš a dalšími vyjdeš o tisíc mil dál. V tvém světě jsou také takové dveře.“

„Kde?“

„Na všech posvátných místech – neboli na místech, která se stala posvátnými zejména proto, že tam ty dveře byly. Jde o svatyně, různé budovy, ale i jeskyně, hrobky a dokonce pahorky. Označuje je stejná pěticípá hvězda, kterou jsi viděl na našich praporech. Symbolizuje sílu Pětice. Budete je muset najít. Vy všichni.“

„Ale jak to máme udělat?“

„Tady je mapa. Jejím autorem je muž, který se jmenoval Josef z Córdoba. Byl to mnich, ale prohlásili ho za svatého. Byl jedním z mála lidí, který o nás a naší válce se Starými věděl. Nakreslil si tuhle mapu do deníku a vyznačil do ní všech pětadvacetero dveří. Když ten deník najdeš, dozvíš se o tajných cestách po celém světě.“

„Jak se dostanu zpátky do svého světa?“ zeptal se Jamie.

„To je jednoduché. Někdo ti poslal průvodce.“

Jamie pohlédl přes řeku. „Toho orla?“

Matt přikývl.

„Co mám dělat?“

„Běž za ním. Ukáže ti cestu.“

Podali si ruce.

„Na shledanou, Jamie,“ řekl Matt přátelsky. „Určitě se ještě uvidíme.“

„Jsem rád, že jsem mohl bojovat pod tvým velením, Matte. Pozdravuj ode mě Intiho a Jizvu. Pazourka samozřejmě taky.“ Jamie naposledy vytáhl meč z pochvy. Chvilku ho držel v ruce, protože se ho nechtěl vzdát, ale věděl, že s sebou si ho vzít nemůže. Podal ho Mattovi. „Starej se o Mráz,“ požádal ho. „Měl jsem ho jen krátce, ale dobře mi sloužil.“

Naposledy se na sebe podívali. Pak se Matt otočil a zamířil zpátky k vojenskému ležení.

Jamie pohlédl na orla, který se netrpělivě zavrtil a naechrál si peří. „Kudy?“ zavolal na něj.

Orel přeletěl na další strom a potom na další, který stál dál od břehu. Jamie pochopil. Musí se dostat na opačnou stranu. Ta představa se mu moc nezamlouvala. Řeka byla hluboká, studená a dravá. Ale vypadalo to, že nemá na vybranou.

„Jak myslíš...“ Sešplhal do koryta a vstoupil do vody.

Když byl asi v polovině řeky, ztratil půdu pod nohama. Došlo mu, že proud je příliš prudký a že se na druhou stranu přebrodit nedokáže. Voda ho sevřela do chladné náruče a unášela ho mezi břehy, které byly stále vyšší a vyšší, až úplně zakryly slunce. A co bylo ještě horší, mokré oblečení ho tížilo a stahovalo pod hladinu. Jamie začal panikařit. Ohlédl se a chtěl přivolat Matta, aby mu pomohl. Jenže ten už byl daleko, a jakmile Jamie otevřel ústa, lokl si vody. Zoufale kolem sebe tloukl rukama. Jestli se nedostane ke břehu nebo se něčeho nechytí, půjde ke dnu. Bylo to šílené. Copak musel tolik vytrpět jen proto, aby se teď utopil?

Orel, který seděl na dalším stromě, z něho nespouštěl oči. Jamie ho na okamžik zahlédl a usoudil, že ho zavedl do řeky úmyslně – nalákal ho do pasti a on mu naletěl. Korytem uháněla zpěněná, mrazivě ledová voda. Potopil se. Vyděšeně se zajíkl, napjal všechny své síly, aby se dostal na hladinu, a opět se nadechl. V tu chvíli před sebou spatřil rozeklaný otvor ve

skále – jeskyni. Voda se řítla dovnitř a unášela Jamieho s sebou.

Zoufale vykřikl a pak se ocitl v naprosté tmě. Opět se potopil pod hladinu – věděl, že tentokrát se už nevynoří. Do nosu a úst mu vnikla voda a zběsilou rychlostí se otáčel kolem dokola. Jak to mohl dopustit? Byl přesvědčený, že zemře.

A potom ztratil vědomí.

Jamie otevřel oči.

Ležel na boku, zabalený do přikrývky. Byl v Mohavské poušti a stmívalo se. Před sebou viděl malý táborák a mezi rameny cítil palčivou bolest. Nad ním se skláněl Joe Feather – usmíval se a na tváři měl výraz hluboké úlevy.

Jamie se vrátil.

ZPÁTKY V RENU

„Jak jsem tam byl dlouho?“ zeptal se Jamie.

„Dva dny a dvě noci,“ odpověděl Joe Feather.

„A kde přesně jsme?“

„Jsme na jih od Boulder City. V horách. Nikdo nás tu nenajde.“

Jamie v duchu rychle počítal. Na tomhle světě byl v bezvědomí stejnou dobu, po kterou v druhém světě bojoval proti Starým. Sledoval, jak indián prohrábl oheň klackem a do vzduchu vylétly jiskry. Slunce rychle zapadalo a brzy se ochladí, ale měli oheň, který jim ohřeje vodu a uvaří jídlo, a až se setmí, poskytne jim trochu tepla. Daniela neviděl. Zřejmě spal ve stanu.

„Na něco se vás musím zeptat,“ řekl Jamie.

„Je ti líp?“

Jamie pohnul lopatkou. Jakmile se vrátil do svého světa, byl opět zraněný. Cítil, kam ho zasáhla kulka. A pravděpodobně to bude cítit ještě spoustu let. Ale už to tolik nebolelo.

„Museli jsme ránu rozříznout,“ vysvětlil Joe. „Pak jsme kulku vyndali a na ránu přiložili vrbovou kůru.“ Jamie vypadal zmateně. „Jde o tradiční způsob léčby, ale nemusíš se ničeho bát. Vrbová kůra obsahuje kyselinu salicylovou – to je přírodní analgetikum. Tiší bolest.“

„Kdo mě ošetřil, Joe?“

„Já a moje přítelkyně.“

Jamie přikývl. „Děkuju...“ V žádném případě si nehodlal stěžovat. Během posledních dvou dní viděl mnohem horší zranění.

„Na...“ Joe sundal konvici z ohně a nalil vroucí vodu do dvou plechových hrnků. Ať už je sem přivezl kdokoli, nechal jim spoustu zásob. Joe připravil narůžovělý čaj, který chutnal trochu trpce. „Vyčistí ti krev. Zbaví ránu toxinů.“

„Díky.“ Jamie si vzal kouřící tekutinu, ale nenapil se. „Víte určitě, že jsme v bezpečí?“

„Neboj se. Tady tě úřady hledat nebudou, a pokud ano, nenajdou nás. Mí lidé jsou z kmene Washoe. Umíme se skrývat.“

„Vy jste taky Washoe?“

„Ano. Stejně jako ty a tvůj bratr.“

„Věděl jste o Pětici.“ Jamie si vzpomněl, co Joe řekl, když vešel na samotku. „O Starých víte taky?“

Joe se na okamžik odmlčel. „My jim takhle neříkáme,“ namítl. „Každý kmen je nazývá jinak. Navajové používají výraz *Anasazi*. To znamená dávný nepřítel. My o nich mluvíme jako o lidožroutech.“

„Jak to, že jste věděl, kdo jsem?“

„Čekal jsem na tebe.“ Joe se napil čaje a gestem Jamieho pobídl, aby udělal totéž. „Kde mám jen začít, abych ti pověděl všechno, co tě zajímá?“ prohodil. „Možná bych se tě měl zeptat, kolik toho víš o kmeni Washoe – a o dalších indiánech.“

„Moc toho není,“ přiznal Jamie. „O indiánech jsme se učili ve škole. O tom, co se jim stalo.“

„Pak jistě víš, že můj lid byl zničen,“ řekl Joe. Konstatoval to věčně, bez nenávisti. „Washoové byl horský kmen a naučili jsme se skrývat. Přesto nás do dnešního dne přežilo pouhých pár stovek a nezbylo nám skoro nic. Samozřejmě nejsme sami. Všichni původní obyvatelé Ameriky trpěli stejně. Bílí lidé nám vzali minulost a vyrostli jsme bez jakékoli naděje na budoucnost. Mnoho našich rodičů se uchýlilo k alkoholu, aby zapomněli, co nám běloši provedli. Mnoho našich mladých lidí skončilo ze stejného důvodu u drog.“

Ale někteří z nás přežívají mezi oběma světy. Pracujeme v současné Americe – v hotelech, kasinech nebo jako já ve věznicích –, ale naše dějiny jsme nezapomněli. Dosud si vyprávíme příběh o velké bitvě, která se odehrála na počátku světa, a o dvou hrdinech – dvojčatech –, kteří ji pomohli vyhrát.“

„Pazourek a Stromek.“

„Tahle jména nepoužíváme. Tak jim, myslím, říkají Irokézové. Ale to není důležité. Kdysi všichni indiáni tvořili jediný kmen a kromě toho se podobné legendy tradují pouze ústně, takže se postupně mění.“

Nicméně si dodnes vyprávíme příběhy o hrdinských dvojčatech. Apači, Kiowové, Navajové a mnoho dalších kmenů. Ta dvojčata jsou vždycky v tvém věku. V mnoha příbězích je Pazourek zlý – zaviní smrt svého bratra Stromka.“

„Nebyl zlej,“ namítl Jamie. „Stromek chtěl umřít.“

„Vždycky nám říkali, že se dvojčata vrátí v době, kdy je budeme nejvíc potřebovat, a že bychom je měli vyhlížet. Určitě je prý poznáme.“ Joe natáhl ruku a dotkl se ramene. „Budou mít znamení. Tady...“

„Tetování...“

„Tak tomu říkáš ty, ale ten symbol ti nikdo nevytetoval. Okamžitě jsem to poznal. Jednoduše ses s ním narodil.“

„Co vlastně znamená?“

„Indiánské symboly mají mnoho významů, ale kruh je symbolem lidského života. Každá lidská bytost má na těle kruh – podívej se na otisky prstů nebo na vlasy na temeni hlavy – a pro nás byly tyhle části těla vždycky posvátné. Kruh je zaoblený a nekonečný, takže může také znamenat nesmrtelnost. A pokud jde o přímku, která ho protíná, ta by mohla symbolizovat mnoho věcí. Noc a den. Dobro a zlo...“

„Nebo dvojčata.“

„Ano. Spatřil jsem ten znak, když ses sprchoval, a okamžitě mi došlo, kdo jsi. Ale zmátl jsi mě. Lhal jsi mi. Tvrdil jsi, že žádného bratra nemáš.“

„Nemohl jsem vám to říct. Nikomu jsem to nemohl říct.“

Joe přikývl. „Kdybych to věděl, možná bych zasáhl dřív. Přesto jsem se spojil se svými přáteli. Nebylo to jednoduché. Musel jsem jim zavolat satelitním telefonem a všechny hovory v Silent Creek se nahrávaly. Ale naštěstí můj vzkaz pochopili a slíbili, že přijedou. Pak tě odhalil Max Koring. Řekl mi tvé

pravé jméno a prohlásil, že máš dvojče. Tehdy mi došlo, že ti hrozí nebezpečí.“

„A tak jste na věznici zaútočili.“

„Ano.“

„Kde jsou vaši přátelé teď? Ještě jsem jim neměl možnost poděkovat.“

„Nepotřebuji tvoje díky. Byla to pro ně čest, že ti mohli pomoci. Většina z nich se už vrátila domů. Pár jich bylo raněno, ale nikdo nezemřel.“

V tu chvíli se pohnul závěs a z vigvamu vylezl rozespálý Daniel. Celé odpoledne prodímal a teď zamrkal a usmál se. Měl radost, že Jamieho zase vidí. „Konečně seš vzhůru!“ zajásal.

„Danny... Musím si s tebou promluvit.“ Jamie sebral všechny síly a vstal. Bolela ho záda, ale nakonec se v tureckém sedu uvelebil u ohně. Oba byli pořád ještě ve vězeňských teplácích, ale někdo jim dal nové tričko. To Dannyho propagovalo motorový olej.

„Myslel jsem, že tě zabili,“ poznamenal Danny. „Pak přišla ta stará ženská – a myslím tím *fakt* stará – a strašně dlouho tě ošetřovala. Nechtěli, abych se na to díval. Nevím, co s tebou prováděla, ale dneska ráno nasedla na koně a odjela. Myslel jsem si, že jsi umřel.“ Pokrčil rameny. „Jsem rád, že to není pravda.“

Joe vstal. „Nechám vás o samotě. Musím připravit jídlo.“ A po těch slovech zmizel za vigvame.

Jamie se rozhlédl. Nacházeli se v jakési skalní rozsedině a ze všech stran je obklopovaly vysoké štíty. Pokud helikoptéra nepoletí přímo nad nimi, nemůže je nikdo zahlédnout – a jak řekl Joe, proč by je tu někdo hledal? Zadíval se na vigvam, ze kterého vylezl Daniel. Vypadal jako originál – byl ze zvířecí kůže a kolem základny ho zdobil jednoduchý vzor z protínajících se čar. Slunce zapadlo a hory v jeho světle rudě plály. Nic se nehýbalo, až na oheň, který olizoval suché dřevo, a pramínek kouře stoupající k obloze.

Jamie se otočil zpátky k Danielovi. „Jak se cítíš?“

„Jsem v pohodě.“ Daniel si vzdychl. „Ale už bych chtěl domů. Joe má mobil, ale není tu signál. Ani nemůžu mámě zavolat.“

„Povíš mi něco o Silent Creek?“ zeptal se Jamie a odmlčel se. „Povíš mi něco o Scottovi?“

„Moc toho není.“ Daniel se posadil na opačnou stranu táboráku. „Unesli mě, když jsem šel ze školy, a odvezli mě tam. Na Bloku nás bylo šestnáct – čtyři holky, jinak samý kluci. Já byl nejmladší.“ Na okamžik se odmlčel. „První měsíc byl nejhorší. Dělali se mnou pokusy. Mysleli si, že mám nějaký zázračný schopnosti. To je zajímavé. Hledali děti, jako jsem já.“

„Přej vidíš do budoucnosti.“

„To ti řekla máma?“

Jamie přikývl.

„Stalo se to jen několikrát. Spíš jsem měl takovou předtuchu. Jednou naboural autobus a já nějak věděl, že k tomu dojde. Možná tak se o mně dozvěděli, protože o tom psali v novinách. V každém případě se mě snažili přinutit, abych to udělal zase, a když jsem to nedokázal, ubližovali mi. V Bloku byla zvláštní místnost. Tvrdili, že je to jediný místo v Silent Creek, kde bude moje zázračná schopnost fungovat, ale nevyšlo to. Po nějaký době o mě ztratili zájem.“

Jamie se konečně dozvěděl, proč nedokázal Maxe Koringa přimět, aby splnil jeho příkazy. Myslel si, že selhala jeho vnitřní síla, ale souviselo to s místem, na kterém věznice stála. Jeho schopnosti zablokoval přirozený jev – možná nějaký druh přírodního magnetismu. Temnota neponechala nic náhodě.

„Hledali Pětici,“ zamumlal Jamie. To bylo jasné.

„Říkali tomu Projekt Psí,“ pokračoval Daniel. „Děti na Bloku byly z celé Ameriky. U všech to probíhalo stejně. Dělali s náma testy. Ubližovali nám. Pak nás nechali na pokoji. Nakonec nás jen drželi v celách, což bylo nefér, protože jsme

nic neprovedli. Billy se bál, že nás jednou zabijou – až nás už nebudou potřebovat.“

„Kdo je Billy?“

„Můj kamarád. Mrzí mě, že jsme ho nemohli vzít s sebou. Doufám, že je v pořádku.“

„Vyprávěj mi o Scottovi.“

„Scott přišel jako poslední – asi před čtrnácti dny. Měl celu vedle mě a já ho viděl, než s ním začali dělat pokusy.“ Daniel si všiml, že sebou Jamie škubl. „Promiň...“ zamumlal.

„Ubližovali mu hodně?“

„Odvedli ho pryč a podle mě s ním museli dělat hnusný věci, protože po několika dnech se mnou přestal mluvit. Nemluvil s nikým. Měl ho na starost ten plešoun... Pan Banes.“ Daniel se odmlčel. „Věděli jsme, že je pro ně Scott důležitější, protože přijela ta ženská. Byla malá, vychrtlá a měla šedý vlasy a obličej jako scvrklý jablko. Předtím jsme ji viděli jen jednou. Všichni se jí báli.“

„Nevíš, jak se jmenovala?“

Daniel zavrtěl hlavou. „Nikdy se nám nepředstavila.“

Jamie chtěl vědět ještě jednu věc, přestože se ji téměř bál vyslovit. „Co se Scottovi stalo? Co mu provedli?“

„Nevím, Jamie. Promiň. Jeden den tam byl a další zmizel. Nikdo netušil, kam ho odvezli.“

Tak takhle to bylo.

Totéž mu řekl Joe. Jamieho zaplavilo zoufalství, ale ovládl se. Nevzdá se. Vzpomněl si, co mu řekl Matt. Vedl armádu a bojoval ve válce... i když na jiném světě a v jiné době. Kupodivu ani trochu nepochyboval o tom, co se stalo, ani si nemyslel, že šlo o nějakou halucinaci, která ho navštívila, když byl v bezvědomí. Věděl, že to byla skutečnost. A Joe poznal, kdo je. Jeden z Pětice. Ať se stalo cokoli, on Scotta najde – bez ohledu na to, jak dlouho mu to bude trvat.

„Kdy odsud odjedeme?“ zeptal se Daniel.

Bylo mu jedenáct. Unesli ho za bílého dne, odloučili od matky a sedm měsíců ho věznili. Jamie chápal, jak mu asi je.

Vtom se objevil Joe a nesl kastrol.

„Kdy odsud odjedeme?“ opakoval Jamie Danielovu otázku.

„Kam chcete jet?“ opáčil Joe.

„Musíme se vrátit do Rena. Na Daniela tam čeká jeho máma.“

Joe se zamyslel. „Ještě čtyřiaadvacet hodin,“ řekl. „Nejbližší silnice je sedm mil odsud a budeme muset cestovat v noci. Mí přátelé na nás čekají. Odvezou vás, kam budete chtít.“

„Opravdu odjedeme zejtra?“ ujistil se Daniel.

„Jestli bude Jamie schopen cesty.“

„Neboj, Danny,“ uklidnil Jamie kamaráda a napil se čaje. „Zvládnou to.“

Následující večer opustili tábor. Jamie se opíral o hůl, kterou mu Joe přinesl. Věděl, že by ještě potřeboval odpočívat. Rameno a levou paži měl jako v ohni a po velké ztrátě krve byl nesmírně zesláblý. Ale nedokázal nechat Daniela dál čekat. Počasí jim přálo – na cestu jim svítil měsíc v úplňku a snad milion hvězd. Z hor sestupovali pomalu, ale jakmile se ocitli na rovině, pokračovali rychlejším tempem. Joe přesně věděl, kam jdou, a ani jednou nezaváhal. Jamie usoudil, že se s těmito schopnostmi, které se automaticky předávaly z generace na generaci, musel narodit.

Brzy byl vyčerpaný a litoval, že s cestou nepočkal, než se víc zotaví. Každý krok mu působil bolest, která se šířila do celého těla. Opíral se o Daniela, ale nestěžoval si, a přestože se několikrát zastavili pro vodu, nikdy nepožádal, aby si odpočinuli.

Silnici spatřil, teprve když k ní dorazili. Jednu chvíli šel po písku a vzápětí ucítil pod nohama asfalt. Podíval se vpravo a uviděl rovnou čáru, která se táhla do nekonečna. Silnici lemovala řada telegrafních sloupů s prověšenými dráty, ale žádné budovy. Daniel vykřikl radostí. Telefonní dráty znamenaly spojení s jeho matkou. Po ničem jiném netoužil.

Ušli po silnici asi sto yardů, když vtom si Jamie všiml, že se k nim blíží reflektory. Okamžitě znervózněl, ale pak se podíval na Joea, který chláholivě přikývl. Všechno je v pořádku. O chvílku později u nich zastavil otlučený minibus s indiánem za volantem. Jamie netušil, jak je našel. Copak se každou noc projížděl po silnici a čekal, až se objeví? Ale na tom teď nezáleželo. Byl jednoduše vděčný, že si může sednout, že je konečně v autě.

Joe prohodil s řidičem několik slov, pak nastoupili a okamžitě se rozjeli. Daniel musel být unavenější, než si myslel, protože skoro ihned usnul. Jamie seděl u okna a sledoval, jak kolem ubíhá potemnělá, opuštěná krajina.

O hodinu později zastavili na kraji městečka. Jamie viděl v dálce světla a siluety domů. Neměl tušení, kde jsou.

„Tady se s vámi rozloučím,“ oznámil Joe.

„Děkujeme.“ Jamie nevěděl, co říct. „Co teď budete dělat, Joe?“ zeptal se. „Policie vás bude hledat. A přišel jste o práci.“

„Mí lidé se o mě postarají. Nemusíš si dělat starosti. A až nás budeš zase potřebovat, přijdeme.“

Jamie věděl, že je to pravda. Nemá na ně kontakt, přesto ho najdou. Když to bude zapotřebí, pomůžou mu. Joe mu stiskl ruku a vystoupil. Minibus se ihned rozjel a indiána pohltila tma.

Potom Jamie usnul.

Když otevřel oči, okamžitě věděl, kde je: tam, kde to všechno začalo, v Renu. Kolem viděl známé orientační body. V dálce hotel Hilton. Nad centrem města se tyčil velký černý skleněný blok městské radnice. Kasina a zastavárny. Řeka Truckee. Svým způsobem to bylo poslední místo, kde chtěl být, ale domluvil se tak s Alicíí. Chtěla mu být nablízku, až bude v Nevadě – ale ne zase moc. Když si v Renu pronajme pokoj, bude se nacházet jen několik hodin jízdy od věznice. Rozhodla se, že na něj počká tady.

„Kde vám mám zastavit?“ zeptal se řidič. Jamie o něm nic nevěděl – dokonce neznal ani jeho jméno.

„Je tu místo, který se jmenuje Paso Tiempo,“ odpověděl Jamie. „Leží blízko letiště.“

Paso Tiempo byl kemp obytných přívěsů kousek od motelu, v němž Alicia bydlela v Renu posledně. Šlo o dlouhý úsek silnice, podél které parkoval jeden karavan vedle druhého. Zpomalili a zastavili před jedním přívěsem: číslo dvacet tři. Byl nejhezčí ze všech a obklopovaly ho květiny. Alicia si ho pronajala na měsíc.

Když minibus zastavil, Jamie šťouchl do Daniela. „Vstávej.“ V tu chvíli se rozlétly dveře karavanu a na nejvyšším schůdku se objevila Alicia. Musela slyšet, že přijeli. Možná otevřela dveře vždycky, když před karavanem zabrzdilo nějaké auto. Jakmile ji Daniel spatřil, okamžitě se probral a šťastně se usmál. Protáhl se kolem Jamieho tak rychle, že málem z minibusu vypadl, a rozběhl se k ní. Pak se matka se synem objali, jako by se nechtěli už nikdy pustit.

Jamie vystoupil pomaleji. Bolelo ho celé tělo. Stěží dokázal pohnout krkem a levou paží a kulhal. V tu chvíli měl smíšené pocity. Byl rád, že přivedl Daniela zpátky. Samozřejmě že jim to přál. Ale když se na ně díval, uvědomoval si ještě něco jiného: hluboký smutek, který ho bolel ještě víc než rána na zádech. On matku neměl. Nikdo ho nikdy takhle neobjímal a objímat nebude. V duchu se zastyděl. To nebyly hezké myšlenky. Nicméně věděl, že splnil slib. Alicia a Daniel jsou zase spolu. Nic víc pro ně udělat nemohl.

Alicia zvedla oči a usmála se na něj.

„Jamie,“ zašeptala. „Tys mi ho vrátil.“

Jamie přikývl.

„Nevím, jak ti poděkovat.“ Pak se zarazila. „A co Scott?“

„Scott tam nebyl.“

Když to uslyšela, vzala Daniela za ruku a došli k němu. Chvíli stáli proti sobě, pak Alicia natáhla paži a chtěla ho k sobě přitáhnout. Ale Jamie ucouvl. „Jsi raněný,“ všimla si.

„To se zahojí.“ Jamie se jí podíval přes rameno. „Nevadilo by vám, kdybych šel dovnitř? Potřebuju si odpočinout.“

„Samozřejmě. Musíš mi vyprávět...“ Odmlčela se. „Je mi to moc líto... To se Scottem.“

Ale Jamie už prošel kolem ní. Nějak vylezl po schůdcích nahoru a vstoupil do přívěsu. Byl chladný, čistý, s malou kuchyňkou, pohovkou a stolem. Jamie se vyčerpaně posadil. Matka se synem zůstali venku sami.

RODNÝ SYN

Následující den nedělali nic. Jamie si potřeboval odpočinout a Alicia s Danielem byli rádi, že spolu můžou být sami. V kempu obytných přívěsů se cítili bezpečně. Lidé přicházeli a odcházeli a nikdo se moc nevyptával. Jamieho nikdo neviděl. Vypadali jako rodina, která se snaží začít nový život, nebo jako lidé na útěku před zákonem – místním obyvatelům to bylo jedno.

Alicia si dělala o Jamieho starosti. Přinesla mu oběd a převázala mu ránu. Téměř nemluvili, protože Jamie chtěl být sám. Byl pryč pouze něco přes týden, ale vrátil se úplně jiný. Samozřejmě, byl raněný. Skoro zemřel. Alicia cítila, jak je zklamaný, že Scotta nenašel. Ale bylo v tom něco víc – víc než tohle všechno. Dospěl. Díval se na svět jinýma očima.

Další den byla sobota a Jamie se probudil pozdě. V přívěsu byla pouze jedna ložnice, v níž spala Alicia s Danielem, a Jamie strávil noc na pohovce v obývací místnosti. Všichni věděli, že tu nemůžou zůstat dlouho. Marnili v Renu čas. Čekala je ještě spousta práce.

Když Alicia přišla do obývací místnosti, Jamie seděl na posteli. Byla ráda, že se mu vrátila barva do obličeje, a připadalo jí, že rameno ho už tolik nebolí.

„Dáš si kávu?“ zeptala se.

„Rád.“ Rozhlédl se. „Kde je Danny?“

„Ještě spí.“

Alicia odešla do kuchyně, aby připravila snídani. „Jak se cítíš?“

„Jsem unavený, Alicie. Ale bude to dobrý. Jen zase musím začít hledat Scotta.“ Jamie zaváhal, ale potřeboval se na to zeptat. „Kdy odjedete s Dannym do Washingtonu? Musíte se přece vrátit do práce. Určitě tam na vás čeká spousta povinností.“

Alicia mu přinesla kávu do postele. „Na jedno zapomeň,“ řekla. „Dokud nenajdeš Scotta, zůstaneme s tebou. Říkala jsem

ti to od začátku. Jsme v tom společně... A Danny souhlasí. Neopustíme tě.“

Jamie přikývnutím poděkoval. „Nemám tušení, kde začít,“ povzdychl si.

„Ale já ano.“ Alicia se posadila na kraj postele. „Během několika posledních dnů se stala spousta věcí,“ vysvětlila. „Když jste se s Dannym schovávali v horách, FBI obsadila Silent Creek.“

„Jak to?“

„Zařídil to John Trelawny. Strašně se o tebe bál. Obrátil se na úřady.“

„Myslel jsem, že to nemůže udělat.“

„Něco se změnilo. Chce s tebou co nejdřív mluvit. Včera jsem mu volala, jenomže seděl v letadle z východního pobřeží – a ty už jsi byl z věznice stejně pryč.“

„Tak co se stalo v Silent Creek? Našli Blok?“

Alicia přikývla. „Všechny vězně – ty, kterým se říkalo speciálové – osvobodili a ostatní děti převezou do státních zařízení. Mluvila jsem s Patrickem. Pamatuješ si ho?“

Jamie si vzpomněl na prošedivělého muže, s nímž se seznámil v hotelu v Los Angeles. Byl to šéf senátorovy volební kampaně v Kalifornii.

„Řekl mi všechno, co věděl, i když toho ve skutečnosti moc nebylo. Zatím nikdo nepromluvil. Temnota samozřejmě popírá, že by unášela děti nebo o tom něco věděla. Snaží se všechno hodit na Coltona Banese, kteří prý řídil jakousi nezávislou operaci – a protože je mrtvý, nemůže se bránit.“

„Objevilo se něco z toho v novinách?“

„Zatím ne. Ten případ je příliš rozsáhlý a nikdo pořádně nechápe, o co v něm jde. Prozatím ho drží pod pokličkou.“

Jamie to chápal. Věděl, že to budou tajit. Existovalo příliš mnoho otázek, které nejenže nebyly zodpovězeny, ale na které se nedalo odpovědět. Bylo mu to jedno. Měl jen radost, že se Danielův kamarád Billy a ostatní děti vrátí ke svým rodinám. A byla to dobrá zpráva i pro Baltimora, Zelenoočka a další

chlapce. V péči nevadských úřadů jim bude líp. Možná je dokonce i dřív propustí.

„Prostě samé dobré zprávy,“ prohlásila Alicia a Jamie poznal, že se mu nesnaží jen zlepšit náladu. „FBI má všechno pod kontrolou. Zatkli muže jménem Max Koring a zabavili veškerou dokumentaci v administrativní budově. Právě ji prověřují. Určitě tam najdou záznam o Scottovi. Někdo musí vědět, kde je. Federálové to zjistí. Věř mi.“

Jamie chtěl její optimismus sdílet – ale nedokázal to. Připadalo mu, že Temnota je rozsáhlejší a mocnější organizace, než se všichni domnívají. Viděl totiž Staré. Měňavce. Ohnivé jezdce. Znetvořené lidi. Tolik mrtvých. Alicia si tady, v obytném přívěsu u letiště v Renu, myslela, že svět je bezpečný, jenže Jamie věděl, jak strašlivě se mýlí.

„Proč se mnou chce senátor Trelawny mluvit?“ zeptal se.

„To mi neřekl. Jen se zmínil, že má nové informace a že tě chce s někým seznámit. Myslel si, že tě najdou ve věznici. Ti lidé, co ji obsadili... Nejdřív ze všeho tě měli vyhledat a přivést k němu. Zítra to zařídíme.“

„Kde je senátor teď?“

„Nedaleko odsud. Hned za státní hranicí, v Kalifornii... V pohorí High Sierra. Už jsi někdy slyšel o Auburnu?“

Jamie zavrtěl hlavou.

„To je staré hornické městečko. Vzniklo v období zlaté horečky. John se tam narodil a dnes slaví padesátiny, takže mu připravili oslavu.“ Na kuchyňském pultu stála televize a u postele leželo dálkové ovládání. Alicia ho zvedla. „Určitě o tom budou mluvit ve zprávách,“ dodala a zmáčkla tlačítko.

Televize byla naladěná na čtyřiaadvacetihodinový zpravodajský kanál. Moderátor mluvil o výsledku soudního procesu, který se týkal jakéhosi obrovského finančního skandálu. Pak přišly na řadu reklamy, po kterých informovali o basketbalistovi obviněném z vraždy.

„Uvidíme se s ním v Los Angeles,“ řekla Alicia.

„Policie po mně pořád pátrá?“ zajímal se Jamie. Najednou mu došlo, jak je jeho situace absurdní. Nespáchal žádný zločin, ale pořád ho hledají pro vraždu Dona Whitea a Marcie Kelseyové. A jako Jeremy Rabb je pravděpodobně na seznamu hledaných osob kvůli prodeji drog a útěku ze Silent Creek. Jak se do takové šlamastyky vůbec dostal?

Alicia mu na tu otázku nestihla odpovědět.

„...a v kalifornském Auburnu probíhají poslední přípravy na velice speciální narozeninovou oslavu. John Trelawny, muž, který, jak věří většina lidí, vyhraje listopadové volby, se vrací do města, v němž se před padesáti lety narodil. Právě vidíte ulice, kde se za pouhých pár hodin sejde na pět tisíc lidí, aby přivítali senátora...“

Sotva Jamie spatřil další záběr, ztuhla mu krev v žilách. Jako by se pod ním otevřela propast a pohltila ho. Křečovitě se chytil postele, protože se mu zatočila hlava. Ohromeně zíral na obrazovku.

Spatřil známou tvář. Ne Johna Trelawnyho. Byla to ta poslední tvář, kterou si myslel, že uvidí. Nepatřila nikomu z reálného světa. Nešlo o skutečnou osobu.

Byla to socha.

Šedý kamenný obličej. Pokožka jako z tmelu. Prázdné oční důlky. Postava měla na sobě košili s vyhrnutými rukávy a kovbojský klobouk. Klečela na jednom kolenu a držela misku. V pozadí se tyčil kovový most a kolem několik starých těžebních věží.

„Co se děje?“ zeptala se Alicia, která si všimla jeho šokovaného výrazu.

Kamera na soše spočinula jen pár vteřin, ale Jamie slyšel pokračující komentář: „...hledat zlato. Město vzniklo v devatenáctém století...“ A najednou pochopil, co je to zač... ten muž, kterého poprvé spatřil ve snu, jak klečí na břehu moře.

Nebyl to kovboj, ale zlatokop.

Proč?

„Jamie...?“ Alicie se zmocňovala panika.

„Viděla jste to? Právě teď...“

„Co?“

„V televizi!“

Už bylo pozdě. Záběr se změnil. Teď se na obrazovce objevil starší záznam Johna Trelawnyho, jak na jiném mítinku mává davu.

„Právě jsem viděl jednoho chlapka. Vlastně to nebyl chlápek, ale socha. Znáám ho... Nevím proč, ale určitě to něco znamená. Je to důležitý.“

„V Auburnu?“

„Jo. Myslím, že jo.“

Alicia vstala z postele. Měla s sebou notebook, a tak ho otevřela, nastartovala a připojila se k internetu. Jamie zatím horečně uvažoval. Věděl, že dostal znamení a že je na něm, jen na něm samotném, aby je rozluštil.

Socha zlatokopa v Auburnu. Šedivý obr klečící na pláži. Šlo o stejnou osobu – tím si byl jistý. Vzpomněl si, co mu řekl Matt. Svět snů jim pomáhá. Ale někdy jim posílá vzkazy zvláštním způsobem. Co mu ten šedý muž povídal?

„Chce ho zabít. A ty mu v tom musíš zabránit.“

Copak v Auburnu Scotta zavraždí? Tohle ten vzkaz znamená?

„Jmenuje se Claude Chana,“ prohodila Alicia. Dostala se na webovou stránku Auburnu a dívala se teď na obrázek sochy. „V roce 1848 našel v nedaleké strži zlato. Vznikl tam zlatokopecský tábor, z kterého se později stalo město. Socha stojí vedle staré hasičské zbrojnice.“

„Chce ho zabít.“

„Myslíte... Scotta?“

„Ne, chlapče. Ty mi nerozumíš.“

Ale Jamie mu zničehonic rozuměl. Bylo to jasné jako facka. O prezidentskou funkci usilovali dva muži: John Trelawny a Charles Baker. Temnota podporovala Bakera – ale Trelawny vyhrával.

A tak ho Temnota hodlá zavraždit.

A chtějí k tomu využít Scotta.

„Chce ho zabít.“ Zlatokop mluvil o Scottovi. Zájmeno „ho“ označovalo Trelawnyho. Bylo to naprosto jasné.

„Musíte zavolat senátorovi,“ řekl Jamie a skoro mu připadalo, jako by místo něho mluvil někdo jiný. „Musíte ho varovat.“

„Cože...?“

„Chtějí ho zabít.“

Alicia na něj nechápavě zírala. „Co to povídáš? Jak to víš?“

„Alicie, prosím. Nedohadujte se se mnou. Nedokážu vám to vysvětlit, ale dneska chtějí v Auburnu zavraždit senátora Trelawnyho a vy ho musíte sehnat a varovat ho, aby tam nejezdil.“

Alicia už neváhala ani vteřinu. Zvedla mobil a vytočila senátorovo číslo. Jamie čekal, až Trelawny zvedne telefon. Všiml si, že se jí na tváři objevil zklamaný výraz.

„Senátore...“,“ řekla a Jamie pochopil, že mu nechává vzkaz. „Tady Alicia McGuirová. Právě jsem mluvila s Jamiem. Tvrdí, že vám hrozí nebezpečí, že nesmíte jet do Auburnu. Zavolejte mi prosím zpátky.“

S cvaknutím telefon zaklapla.

„Nevzal to,“ konstatoval Jamie.

„Mám jen číslo na jeho soukromý telefon,“ vysvětlila Alicia. „Chtěl, abych se mu mohla dovolat přímo. Ale možná ho nechal na pokoji. Možná si ho ztišil. Nevím, jak se s ním jinak spojit.“

„Jak je odsud Auburn daleko?“

„Netuším. Leží na opačné straně jezera Tahoe.“

„Za jak dlouho byste se tam dostali?“

Alicia se rozzářila. „Za chvíli. Tak za dvě hodiny.“

„Kdy začíná ta oslava?“

„V poledne.“ Podívala se na hodinky. Bylo deset minut po desáté. Okamžitě se rozhodla. „To zvládneme,“ řekla. „Obleč

se. Dojdu probudit Daniela. Bude to jen tak tak, ale stihneme to...”

Davy se začaly na oslavu narozenin sjíždět od časného rána, takže v jedenáct hodin už lemovalo chodníky na dva tisíce lidí a další se neustále valili z aut. Na vše dohlížely desítky policistů. Předchozí večer dorazila tajná služba a uzavřela oblast, kudy půjde slavnostní průvod. Zatímco místní obyvatelé spali, nenápadně prošli celé město – za pomoci psů pátrali po třaskavinách, instalovali bezpečnostní kamery a zabezpečili střechy a okna v druhém patře, kde by se mohl ukrýt odstřelovač.

Auburn tvořily dvě části. Moderní část představovala nezajímavá křižovatka dvou ulic s obvyklou směskou obchodů a kanceláří. Ale Staré Město, jak mu všichni říkali, bylo téměř dokonale zachovalé, živá ozvěna devatenáctého století a zlaté horečky, díky které vzniklo.

Město stálo – nebo spíš leželo – na úpatí kopce. Hlavní třída se po několika stovkách metrů rozdělovala na dvě ulice, které se stáčely jako poloviny podkovy, takže uprostřed vznikl otevřený prostor, jakési náměstí. Lemovaly ho obchody a domy, většinou z cihel nebo ze dřeva. Uprostřed náměstí však stály dvě budovy, na které byl celý Auburn pyšný: starý poštovní úřad a hasičská zbrojnice, jež se svou lomenou střechou a červeno-bílými pruhy vypadala jako obrovská hračka.

Auburn měl vlastní soud, který se tyčil vysoko nad městem, a jeho velká kopule se na slunci oslnivě leskla. V letních měsících tu panovalo téměř nesnesitelné vedro a město připomínalo spíš než podkovu pánev na smažení. Ale někdo, kdysi dávno, vysadil za zbrojnicí cedr a jeho rozložitě větve porostlé tmavozelenými listy poskytovaly alespoň nějaký úkryt před palčivými paprsky.

Socha Clauda Chany stála vedle cedru v místě, kde Staré Město náhle končilo dálnicí se šesti jízdními pruhy, po kterých

se oběma směry řítila auta. Na každé straně se nacházela benzinová pumpa a za nimi se tyčil železniční most, který Jamie viděl v televizi.

Vypadalo to, že bude horký den.

Obloha byla téměř bez mráčku a slunce odrážející se od asfaltu a výkladních skříní téměř oslepovalo. Celé město bylo slavnostně vyzdobené a před poštovním úřadem, zády k pahorku, stála tribuna se šesti řadami lavic nad sebou. Průvod projde hlavní nákupní třídou, obejde náměstí a zastaví se před tribunou. Naproti ní se tyčilo pódium s řadou mikrofonů, místo pro novináře. Starosta pronese řeč, v níž uvítá Johna Trelawnyho. Senátor mu poděkuje. Pak společně poobědvají.

Všude vlály vlajky. Stovky vlajek. Třepotaly se na pouličních světlech a nárožích, na autech, kolech a kočárcích, na kopuli soudní budovy. Nad tribunou visel poutač, který viděl každý, kdo sjížděl z kopce do města.

AUBURN VÍTÁ SENÁTORA TRELAUNYHO VŠECHNO NEJLEPŠÍ K NAROZENINÁM, JOHNE!

A přestože dnes měly obchody a instituce zavřeno, výlohy byly plné plakátů, které podporovaly senátora v prezidentské kampani.

VALSOVY DESTILÁTY PODPORUJÍ JOHNA TRELAUNYHO

OKRESNÍ BANKA VÍTÁ JOHNA TRELAUNYHO – RODNÉHO SYNA

Místní hodnostáři už zaujímali místa na tribuně. Starostova manželka seděla vedle Grace Trelawnyové a jejích dvou synů. Šéf policie a velitel hasičského sboru, oba v uniformě, se posadili do první řady. Mezi pozvanými byly rodiny zakladatelů města a nejvýznamnější obchodníci, stejně jako mnoho lidí, kteří Johna Trelawnyho znali, když byl malý:

ředitel školy, jeho učitelé, místní pastor, fotbalový trenér. Ve tři čtvrtě na dvanáct byla všechna místa, až na dvě přímo uprostřed, obsazená. Na obou ležely kartičky s nápisem REZERVACE.

Policie rozestavila kolem hlavní třídy zátarasy a chodníky už lemovali lidé stojící v pěti šesti řadách za sebou. Policisté střežili kraj ulice a tu a tam vyštěkli rozkaz do megafonu – i když to nebylo zapotřebí a nikdo je neposlouchal. Všude panovala veselá nálada. Bylo jasné, že celý Auburn podporuje Johna Trelawnyho, a pokud existovali nějakí odpůrci, byli natolik rozumní, že zůstali doma.

Přesně v poledne se dal průvod do pohybu.

Vedla ho pochodová kapela místní střední školy: hudba hlasitě vyhrávala a trubky a pozouny se oslnivě leskly. Uprostřed šel drobný chlapec s obrovským bubnem a statný mladík s trianglem. Za nimi kráčely dvě dívky s taktovkou a mažoretky: tucet studentek ve stříbrných blýskajících se uniformách, které předváděly řadu precizně natrénovaných krokových variací. Někdo zmáčkl tlačítko na přenosném magnetofonu a ozvala se rytmická skladba, která téměř přehlušila kapelu. Ale na tom nezáleželo. Důležitý byl rámus a barvy.

Pak následovala vozidla: cadillaky se staženou střechou a sportovní vozy. Prezident obchodní komory, který kynul davům, očividně spokojený sám se sebou. Miss Auburnu a dvě další královny krásy s flitry a šerpami. Hasičské auto se šesti hasiči (ty dav přivítal největším jásotem). Váleční veteráni, někteří na kolečkových křeslech. Za nimi desítky dalších dětí: skauti, skautky, drobotina. A mladíci s vlajkami – všichni ve stejném stříbno-modrém oblečení, kteří jimi jednotně žonglovali nad hlavou a kolem ramen.

Zatímco průvod scházel z kopce, mezi sedící hodnostáře na lavicích proklouzli dva opozdilci. Jedním byla žena středního věku s krátkými šedivými vlasy, dlouhým krkem a brýlemi, které byly na její obličej příliš velké; dalším asi

patnáctiletý chlapec v černém obleku a bílé košili rozepnuté u krku. To oblečení mu neslušelo – jako by mu ho někdo vybral proti jeho vůli. Chlapec byl nesmírně bledý, oči měl prázdné a tvář bez jakéhokoli výrazu.

Když se uvelebili na rezervovaných místech, žena se omluvila sousedům. Susan Mortlakeová a Scott Tyler dorazili. Teď seděli a čekali na muže, kterého přišli zabít.

„Nestihneme to,“ poznamenal Jamie.

„Rychleji to nejde,“ zamumlala Alicia. „Dělám, co můžu...“

Ale už bylo čtvrt na jednu, a přestože zahlédli u dálnice návěstí s nápisem Auburn, město se dosud neobjevilo. V autě byli tři. Jamie seděl vedle Alicie a ze zadní sedačky se k nim nakláněl Daniel.

Jamie nedokázal vysvětlit, jak na to přišel, ale s děsivou jistotou věděl, že se nemýlí. Když byl v kancelářích Temnoty v Los Angeles, viděl fotografie Charlese Bakera, a senátor Trelawny mu vysvětlil, jak korporace finančně podporuje prezidentskou kampaň jeho rivala. Možná právě proto potřebovali Scotta a Jamieho. Scott mohl Trelawnymu nařídít, aby se vrhl pod auto. Mohl mu poručit, aby přestal dýchat, a senátor by se na místě udusil. Oba chlapci se vždycky snažili svoje schopnosti skrývat. Měli dost trpkých zkušeností na to, aby věděli, čeho jsou schopni. Pokud Temnota udělala ze Scotta zbraň, nedá se zastavit.

Scott. To byla další myšlenka, která se Jamiemu honila hlavou. Samozřejmě že chtěl senátorovi zachránit život. Ale jestli se dostanou do Auburnu včas, uvidí opět svého bratra, a na tom mu záleželo víc.

„Jsme tady!“ oznámila Alicia a vzápětí odbočila z dálnice na nájezd, který se svažoval k mostu. Jamie pod ním zahlédl sochu Clauda Chany. Je to skutečně stejná postava, která ho opakovaně děsila ve snech? ☐ tom nebylo pochyb. Jen teď vypadala neškodně. Nebyl to obr ani přízrak, prostě ho přišel

varovat. Jamie se podíval na hodiny na přístrojové desce. Za pět minut půl jedné! Napadlo ho, jestli nedorazili pozdě.

Přejeli most. Ted' Jamie spatřil davy na chodnících a slyšel ryčnou hudbu pochodové kapely. U mostu hlídkoval policista a ukázal jim, aby pokračovali v cestě. Ale tímhle směrem jet nechtěli. Silnice totiž vedla kolem soudní budovy do nové části města a Alicia potřebovala odbočit vpravo – jenže tam stály zátarasy. Tribunu, poštovní úřad ani pódium, na kterém vystoupí Trelawny, odsud neviděli, ale jedna věc byla jasná na první pohled. Nebylo kde zaparkovat a do davu vjet nemohli.

Policista na ně opět zagestikuloval, tentokrát důrazněji.

„Mami...?“ zamumlal Daniel na zadním sedadle.

„Drž se,“ řekla Alicia, strhla volant doprava a dupla na plyn. Pneumatiky pronikavě zakvílely, auto vyrazilo dopředu a zamířilo z kopce k přihlížejícím divákům.

John Trelawny byl spolu se starostou Auburnu v cadillaku, veteránu ze šedesátých let. Za volantem byl jako obvykle agent tajné služby. Na sousedním sedadle seděl Warren Cornfield s černými slunečními brýlemi na očích. Vedle auta kráčeli dva další agenti, každý na jedné straně. Doprovázeli Trelawnyho celou cestu ulicí a zvláštní bylo, že se navzdory horku nepotili.

Trelawny zahlédl svou ženu. Na tribuně jí dělala společnost dáma, s níž se ráno seznámil – starostova manželka. Jeho dva synové seděli vedle ní a senátor věděl, že je pro ně takhle akce utrpení. Oba se neradi ukazovali na veřejnosti. Cadillac už téměř dokončil okruh kolem náměstí, takže každou vteřinu zastaví a on i starosta vystoupí. Pak přijdou na řadu projevy. Připadalo mu zvláštní, že je tady. Vzpomněl si, jak si v těchhle ulicích kdysi hrával. Ted' se sem vrátil, v den svých padesátých narozenin, a všichni tihle lidé přišli kvůli němu. Litoval, že se toho nedožili jeho rodiče. Doufal také, že proslovy nebudou trvat moc dlouho.

Vůz zpomalil a zastavil. Warren Cornfield vystoupil jako první, položil ruku na dveře a přejel dav ostrážitým pohledem.

Susan Mortlakeová, která seděla uprostřed tribuny asi o patnáct metrů dál, se naklonila ke Scottovi a položila mu ruku na paži. „Tak jo, drahoušku,“ zašeptala. „Je čas. Pusť se do toho.“

Na úpatí kopce stála benzinová pumpa. Byl to jediný podnik ve městě, který měl dnes otevřeno. Alicia odbočila ze silnice a smykem zastavila vedle čerpadel. Vystoupili s Jamiem z auta a Daniel je následoval.

„Hej!“ Z kanceláře vyšel pumpař. „Tady to auto nemůžete nechat!“

Ale trojice se už prodírala davem pryč. Alicia věděla, že jim hrozí nebezpečí. Policista na mostě určitě viděl, co udělali, a vysílačkou dá echo svým kolegům. Na náměstí je kandidát na prezidenta a každého, kdo se chová podezřele, je třeba rychle zneškodnit. Jinými slovy, nejdřív střílet – otázky klást později. Litovala teď, že nenechala Daniela doma.

„Jak ho najdeme?“ zahulákal Jamie.

Nedokázal to všechno vstřebat: tisíce lidí, hlasitou hudbu, poutače, palčivé slunce, červeno-bílo-modré vlajky. Měl pocit, že se dusí. V ráně na rameni mu nepříjemně cukalo. Na okamžik ztratil Alicii z očí.

„Dávej pozor!“ Vrazil do rodiny. Obtloustlý otec měl na sobě tričko s obrázkem Homera Simpsona. Mračil se na něj.

Alicia byla kousek za ním a pevně držela Daniela za ruku. „Použij své schopnosti!“ zavolala na něj. „Ty přece umíš Scotta najít. Nemusíš ho hledat.“

Jamie pochopil. Není třeba ho hledat mezi lidmi. Stačí myslet. Jestli je Scott někde poblíž, určitě to vycítí. Otočil hlavu...

A spatřil ho.

Scott! Je na tribuně!

Nejdřív ho Jamie nepoznal. Scott seděl nehybně jako socha a byl bledý, jako by z něho vyprchal veškerý život. Měl krátký sestřih, který mu neslušel, a v elegantním černém

obleku a bělostné košili vypadal zvláště. Byl to Scott a současně nebyl. Jamie ho v takovémhle stavu ještě nikdy neviděl a zničehonic dostal strach.

Všiml si ženy, která seděla vedle něho, a okamžitě ji poznal, přestože ji viděl pouze jednou – a velice krátce. Patřila k Temnotě. Když byl v Los Angeles, vyšla z jedné kanceláře. Oči za velkými brýlemi upírala na Scotta. Vypadala jako matka, která je nesmírně pyšná na svého syna, ale – jak viděl z jejího výrazu – tenhle syn měl spáchat něco strašného.

„Jamie!“ varovala ho Alicia. Pátral po nich policista, který je viděl odbočit z nájezdu. Stál před benzinovou pumpou, a kdyby mezi nimi nebylo tolik lidí, určitě by je zahlédl. Měl s sebou tři kolegy.

„Dámy a pánové. Je mi velkou ctí, že mohu uvítat skvělého politika a skvělého člověka v jeho rodném městě v den... v den jeho narozenin!“

Slova se ujal starosta. Jeho hlas zesilovaly ampliony umístěné podél celé ulice. Jamie ho viděl stát na pódiu před řadou mikrofonů. Vedle něho byl senátor Trelawny.

Dav bouřlivě zatleskal.

Scott se na něco soustředěně díval. Jamie se k němu nemohl rozběhnout – musel by se prodrat čtyřmi řadami lidí, přelézt zátarasy a přejít ulici. Ani pak by se k němu nedostal na dosah. Mohl udělat pouze jedinou věc.

Scott...! Vyslal tu myšlenku přes dav, přímo do hlavy svého bratra.

A šokovaně ucukl.

Připadalo mu, že narazil do zdi. Skutečně to bylo jako úder. Škubl hlavou a v ústech ucítil krev.

„Jamie? Co to děláš?“ Alicia se k němu konečně prodrala. Jenže Jamie jí to nemohl vysvětlit. Teď ne.

„Je mu právě padesát let – a než mu bude jednapadesát, bude příštím prezidentem Spojených států.“ Starosta se usmál a objal senátora kolem ramen. Dav opět zatleskal.

Scotte! To jsem já! pokusil se Jamie znovu. A opět narazil. Bratr si kolem sebe vybudoval jakési silové pole. To ještě nikdy neudělal. Jednoduše ho k sobě nepustil.

„Mami...!“ Daniel ukázal rukou. Policisté je zahlédli.

Co to Scott provádí? Vypadalo to, že upírá oči na senátora. Ne. Na toho muže se světlými vlasy, který stojí vedle něho. Na šéfa ochranky. Jak se jen jmenuje?

Warren Cornfield si sundal sluneční brýle. Jamie si náhle všiml, že je odhodil na zem, jako by je už nepotřeboval. Pak vytáhl pistoli.

Jamie okamžitě pochopil, o co jde. Viděl to v očích šedovlasé ženy, v jejím nedočkavém úsměvu. Tohle byla její akce a všechno probíhalo přesně podle plánu.

I když se kandidát na prezidenta cítí bezpečně, vždycky ho doprovázejí ozbrojení muži – a jeden z nich se k němu právě otočil. Scottovy schopnosti musely být mnohem silnější než dřív. Příkazy dával telepaticky, aniž otevřel ústa. Jamie to viděl na vlastní oči.

Nařizoval Warrenu Cornfieldovi, aby zastřelil svého šéfa.

A Susan Mortlakeová, která stála vedle něho, intenzivně cítila, jak z něho vyzařuje energie, a málem se rozesmála nahlas. Jaká ironie osudu, že ke vzniku nového světa – světa, který bude řídit prezident Charles Baker napomáhá jeden z Pětice. Byl to perfektní plán. Ten blondák Trelawnyho zastřelí. Před zraky pěti tisíc lidí. S Temnotou nemá nic společného, takže policie nakonec dospěje k závěru, že zničehonic zešlel. A ona a Scott se nenápadně vytratí. Je to skoro až moc snadné. A tohle je teprve začátek...

Jamie se silně potil. Nemohl nic dělat. Nemohl se prodrat davem. Nemohl se spojit se Scottem. A teď viděl v ruce Warrena Cornfielda zbraň. Šéf ochranky zíral do prázdna, jako by byl duchem nepřítomný. Nikdo jiný si ho ale nevšiml. Všichni sledovali Trelawnyho a starostu.

„Madam – mohla byste jít s námi...?“ Dorazili k nim policisté. Dav se rozestoupil, aby mohli projít. Vedl je muž,

který je viděl na mostě. Byl malý a zavalitý a měl brýle s hnědě zabarvenými skly a tenký knírek. Alicia se k němu otočila.

Warren Cornfield právě namířil na Trelawnyho pistoli.

Jamie stále bojoval a snažil se spojit se Scottem. Ale zeď byla pevná. Nedokázal se skrz ni dostat.

Tímhle to skončí.

Ne.

Existuje ještě jedna možnost...

Jamie odvrátil pohled od bratra a soustředil veškerou svou psychickou energii na Cornfielda. Vyslal své myšlenky přes ulici, skrz hluk a zmatek, jásot a potlesk, a okamžitě měl pocit, jako by se vloupal do soukromého pokoje – a Scott tam byl s ním, uvnitř hlavy šéfa ochranky. Jamie slyšel, jak dává Cornfieldovi rozkazy, aby spáchal vraždu. Současně cítil zbraň v jeho ruce, prst, který se napínal na spoušti, a pochopil, že už je moc pozdě, že tomu muži nedokáže ve výstřelu zabránit.

Agenti tajné služby, kteří stáli u pódia, zahlédli zbraň.

Někdo vykřikl. Policista, který se chystal odvést Alicii pryč, se teď otočil, aby zjistil, co se děje.

Jamie udělal jedinou věc, kterou udělat mohl. Věděl, že učinil nejstrašnější rozhodnutí svého života, ale jinou možnost neviděl.

Vydal rozkaz.

Trelawnyho ne. Tu ženu!

Warren Cornfield vypálil.

Ale těsně předtím se otočil a vystřelil na tribunu. Šedovlasá žena se zhroutila na židli. Lidé začali šílet, ječeli a utíkali pryč a přehlídka se změnila v naprostý chaos.

Agenti tajné služby zareagovali pozdě, ale o to rychleji jednali teď. Dva z nich se vrhli na Trelawnyho, strhli ho na pódium a přikryli vlastním tělem. Další dva si vzali na starost Warrena Cornfielda. Kdyby kolem nebylo tolik lidí, na místě by ho zastřelili. Místo toho ho srazili na zem a odzbrojili. Ani se nesnažil bránit. Z očí mu vyprchal veškerý život – jako by nevěděl, kde je ani co právě udělal.

Policista Alicii pustil. Podezíral ji sice, že je do té záležitosti nějak zapletená, ale nebyl si tím jistý, a právě teď bylo jeho povinností uklidnit vyděšený dav, dřív než zemře někdo další. Lidé prchali všemi směry, křičeli, vlekli za sebou své děti a přelézali zátarasy. Muzikanti odhodili nástroje a snažili se utéct z náměstí, protože měli strach, že střelba bude pokračovat. Jamie si všiml, že agenti odvedli Trelawnyho z pódia a nacpali ho do auta, jako by měl být tentokrát unesen on. Senátorovo bezpečí pro ně bylo samozřejmě prioritou. O jeho ženu a děti se už také postarali. Celá rodina musela z nebezpečného místa zmizet, dřív než padnou další rány.

A co Scott? Choužil se na sedadle a tvářil se zmateně, jako by nechápal, co se stalo. Vedle něho ležela Susan Mortlakeová – hlavu měla zvrácenou dozadu a nohy roztažené. Na první pohled bylo zřejmé, že je mrtvá. Jamie se rozhodl využít všeobecného zmatku. Rozběhl se, přeskočil zátaras a přešel ulici. Nad starostovou ženou, která hystericky vřískala, se skláněl lékař. Na tribuně dosud sedělo několik diváků, šokovaných a postříkaných krví. Jamie si jich nevšímal.

Konečně doběhl k bratrově.

„Scotte!“

Scott se k němu otočil, ale nepoznal ho, a tehdy si Jamie uvědomil, jak moc mu asi ublížili.

Nevěděl, co má dělat. V očích ho začaly pálit slzy. Celou dobu snil o chvíli, kdy opět najde svého bratra, ale takhle si ji rozhodně nepředstavoval.

A pak k němu přistoupila žena, kterou nikdy neviděl. Jamie na ni letmo pohlédl a spatřil temné rudé vlasy a drahé oblečení. Ona ho však zřejmě znala. „Ty jsi Jamie Tyler?“ zeptala se.

Nevěděl, co říct. Jen chtěl, aby ho nechala na pokoji.

„Neznáš mě, ale jsem přítelkyně Johna Trelawnyho.“ Musela to zakřičet, aby ji v tom povyku slyšel. „Nathalie Johnsonová. Byla jsem tady dneska jako jeho host, ale hledala jsem tebe. Oba jsem vás hledala...“

„Bratr...“ Jamie nedokázal myslet na nic jiného než na Scotta.

Žena přikývla. „Důvěřuj mi, prosím. Pomůžu vám. Musíme vás odsud odvézt.“

Na opačné straně ulice stál policista, který se chystal zatknout Alicii, a v ruce držel vysílačku. Došlo mu, že toho chlapce z auta zná. Hledala ho nevadská policie – pro vraždu jeho strýce. A teď stál na tribuně – hned vedle ženy, kterou právě zastřelili – a s někým mluvil.

Policista nechápal, co se děje. Seběhlo se toho tolik. Ale jedno bylo jisté. Ten chlapec je hledaný zločinec.

Zvedl vysílačku a začal mluvit.

JESKYNĚ

Na přemýšlení nebyl čas. Tribuna se už téměř vyprázdnila; všichni se zoufale snažili dostat pryč od bezvládného těla. Současně dorazila policie a záchranáři. O Scotta, který seděl vedle zastřelené ženy a zíral před sebe, se nikdo nezajímal. Na bílé košili měl několik jasně rudých skvrn.

„Ten byl s ní?“ zeptal se jeden záchranář. Chlapec vypadal, jako by byl v šoku. Možná mu právě zabili matku.

„Ne,“ odpověděla Nathalie. „Je tu se mnou.“ Otočila se k Jamieu. „Musíme ho odsud odvézt,“ řekla.

„Scott!“ Jamie si sedl vedle bratra. Scott ho sice nepustil do své hlavy, ale až ho uvidí, až uslyší jeho hlas, možná se situace změní. „To jsem já... Jamie. Už je všechno v pořádku. Temnota prohrála. Silent Creek zavřeli. Hledal jsem tě tam a teď jsem tady. Všechno bude dobrý.“

Scottovi se něco krátce mihlo v očích – snad záblesk poznání. Otevřel ústa a snažil se promluvit, ale nedokázal to. Jamie se otočil k Nathalii Johnsonové. V očích měl slzy. „Co s ním provedli?“ vykřikl. „Co mu udělali?“

Společně pomohli Scottovi vstát a zamířili s ním k východu. Pohyboval se jako náměsíčník, nebránil se, ale vypadalo to, že neví, kam jde. Pod tribunou na ně čekala Alicia s Danielem. Blíž jít nemohla. Nechtěla, aby její jedenáctiletý syn spatřil mrtvou ženu.

„Jamie! Scott!“ Nevěděla, co říct.

„Vy jste Alicia McGuirová?“ zeptala se Nathalie.

„Ano.“

„To je v pořádku. Jsem přítelkyně. John mi o vás vyprávěl.“

„Kdo jste?“ chtěla vědět Alicia.

Nathalie se rozhlédla. Ulice se rychle vyprazdňovaly, jak lidé prchali všemi směry. Brzy tam zbudou jen policisté. „Tady mluvit nemůžeme,“ řekla. „Musím ty chlapce odvézt.“

„Kam?“

„Alicie...!“ Už bylo pozdě. Jamie ukazoval na policistu s knírkem, který cílevědomě kráčel přímo k nim. Rozepnul si pouzdro a ruku měl položenou na pistoli.

„Tyler,“ pronesl policista obviňujícím tónem a rozkročil se jako kovboj ze starého filmu. „Jamie Tyler, že?“

„Ne.“ Jamie se mu podíval přímo do očí a soustředil se. „Jamie Tyler tu byl, ale už odešel. Minul jste se s ním. A teď musíte pomoci všem těmhle lidem. My vás nezajímáme.“

Policista se zamračil, jako by Jamiemu špatně rozuměl. Pak se uvolnil. „Máš pravdu. Musím pomoci těmhle lidem.“ Po těch slovech se otočil a odešel.

Nathalie Johnsonová překvapeně zamrkala, protože si nebyla jistá, co právě viděla. Ale Alicia věděla, o co jde. Totéž Jamie udělal, když stáli v komoře v domě Dona Whitea ve Sparksu. Přesto se zachvěla. Nedokázala si představit, jaké to pro čtrnáctiletého chlapce musí být, když má takovou moc.

Otočila se k Nathalii a řekla: „Nikam nepůjdeme, dokud nebudeme vědět, kdo jste.“

„Jsem Nathalie Johnsonová.“

To jméno bylo Alicii povědomé – viděla je ve zprávách. „Počítače?“ zeptala se. „Jste *tahle* Nathalie Johnsonová?“

„Ano.“

„Pomohla jste senátorovi. Vloni jste zorganizovala několik sbírek na podporu jeho kampaně...“

„Ano. Ale proto tady nejsem.“ Nathalie se odmlčela. Policista s knírkem sice zmizel, ale věděla, že brzy se objeví další. Měli štěstí, že se je rozhodl zatknout sám – ale než se k nim vydal, určitě o nich řekl kolegům. „Kousek odsud mám auto,“ oznámila. „Co kdybyste mě k němu doprovodili? Cestou vám všechno vysvětlím.“

Alicia přikývla. K vlastnímu autu nemohla. Policie ho určitě hlídala a čekala, až se vrátí. A kromě toho už všichni znali jeho poznávací číslo.

Chvatně obešli tribunu a zamířili k soše Clauda Chany. Nathalie kráčela vepředu, za ní Jamie s Alicií, kteří mezi sebou

vedli Scotta, a vzadu Daniel. Když sochu míjeli, Jamie se na ni naposledy podíval. Při pohledu na tu drsnou tvář, odsouzenou navždy klečet u prašné dálnice, ho zaplavila zvláštní směsice emocí. Zlatokop musel urazit dlouhou cestu, aby ho varoval. Aspoň že ho Jamie nezklamal.

Nathaliin vůz – modrý mercedes – stál u místa vyhrazeného pro VIP. Obvykle ji vozil šofér, ale dnes se rozhodla řídit sama.

„Půjčím vám svoje auto,“ řekla a podala Alicii klíče. „Já vám nejlépe pomůžu tak, že zatelefonuju pár lidem.“

„Kam mám jet?“ zeptala se Alicia.

„Moment... Musíte se dostat na letiště. Snažím se vymyslet, které bude nejvhodnější.“

„Na letiště?“

Nathalie si vzdychla. „Vím, že je to pro vás těžké, ale snažte se to pochopit. Vím, co se děje... Nebo alespoň částečně. Patřím totiž ke skupině lidí, k organizaci, která existuje výhradně proto, aby pomáhala Jamiemu, Scottovi a ostatním Strážcům brány.“

Strážci brány.

Jamie na ni vytřeštil oči. Opravdu to ta žena řekla?

„Jak to myslíte?“ chtěla vědět Alicia.

„To je v pořádku, Alicie,“ přerušil ji Jamie a podíval se na Nathalii. „Takže vy víte o Strážcích brány?“

„Ano, Jamie. O Strážcích brány. O Pětici.“ Odmlčela se. „Dokonce znám Matta Freemana.“

„Odkud?“

„Z Anglie. Dvakrát jsem se s ním setkala. Ale teď tam není. Je v Peru. V poušti Nazca, která leží jižně od Limy. A tam musíte odjet.“

„Do Peru...?“ Alicia nemohla uvěřit vlastním uším.

„To je v pořádku.“ Jamie Alicii nevyprávěl, co se stalo, když ho postřelili. Usoudil, že je to na vysvětlování příliš složité. Ani neměl chuť se o to pokusit. „Proč je Matt v Peru?“ zeptal se.

„Je tam druhá brána. Otevřela se. Matt se tomu snažil zabránit, ale zranili ho. Pedro je teď s ním. Ten chlapec možná dokáže tvému bratrovi pomoci. To je další důvod, proč tam musíte letět.“

„A co Jizva?“

Nathalie potřásla hlavou. „Žádnou Jizvu neznám.“

Jamie se rozhodl. Ze všeho, co Nathalie řekla, bylo jasné, že mluví pravdu, a zmínka o Pedrovi to potvrdila. To bylo Intiho další jméno. Matt mu je prozradil. A Inti měl léčitelské schopnosti. Čím dříve k němu Scotta dopraví, tím lépe.

„Jak se tam dostaneme?“ chtěl vědět.

Nathalie si zhluboka oddychla. Bála se, že je nedokáže přesvědčit – ale Jamie nějak zjistil, co je zač. Jednou se ho zeptá, jak se to dozvěděl. Ale teď musí přemýšlet. Jsou v Auburnu. Policie je stále hledá. Temnota po nich možná také pátrá. Jak je dostane pryč...

„Letiště v Lake Tahoe,“ oznámila a pohlédla na Alicii. „Leží kousek od dálnice, hned vedle jižního konce jezera.“

„Jela jsem kolem,“ řekla Alicia. „Ale Sacramento je blíž.“

„Jestli po vás pátrá policie, všechna letiště uzavřou. Lake Tahoe je malé. A nejsou tam žádné hlavní silnice. Je to poslední místo, kde vás budou hledat.“

„Co mám udělat, až se tam dostaneme? Prostě koupit klukům letenku do Limy?“

„Zařídím vám soukromý tryskáč. Během patnácti minut odstartuje ze San Franciska, a až dorazíte na letiště, bude tam na vás čekat.“

„A vy nám jen tak půjčíte své auto?“

„Na autě nezáleží. Na ničem nezáleží. Nejdůležitější je, abyste se tam dostali.“ Položila Jamiemu ruku na rameno. „Zavolám Mattovi a řeknu mu, že jste na cestě,“ dodala. „A až se jednou sejdeme, budete mi vyprávět všechno, co se stalo.“ Na opačné straně tribuny uslyšeli kvílení vysílačky. Policie celou oblast uzavírala. Byl čas jet.

Alicia se ani nepokusila odporovat. Odemkla auto. Daniel si sedl dopředu a Jamie pomohl Scottovi na zadní sedadlo. Pak si na něco vzpomněl. Napřímil se a otočil se k Nathalii.

„Ten chlápek z ochranky,“ řekl. „Warren Cornfield...“

„Přinutil jsi ho k tomu.“ Takže uhodla, co se stalo.

„Nic jinýho jsem dělat nemohl. Můžete mu pomoci?“

„Udělám, co bude v mých silách, Jamie. Slibuju.“

Vtom se objevil další policista a kráčel přímo k nim. Jamie nastoupil do auta.

Alicia ani nepočkala, až zavře dveře, nastartovala a okamžitě odjeli.

Prvních pár mil všichni mlčeli. Mířili na jih k Placerville, dalšímu zlatokopeckému městečku. Odtud pojedou na východ zpátky do Nevady. Scott nebyl vzhůru, ale ani nespal – nacházel se ve stavu někde mezi tím. Mlčky se choulil u okna. Jamie seděl vedle něho, sledoval krajinu, která ubíhala kolem, ale nevnímal ji. Přemýšlel o Mattovi. Samozřejmě to nebude tentýž Matt, se kterým mluvil po bitvě na břehu řeky. V první řadě, tenhle Matt se s ním ani se Scottem nikdy nesetkal. Ale pořád byli Pětice. Stejní... jenže v jiné době. Tak mu to tehdy vysvětlil. Až se sejdou v Peru, možná to konečně bude dávat smysl.

Peru. Jamie ani nevěděl, kde leží. Někde v Jižní Americe? Právě teď startuje ze San Franciska soukromý tryskáč, aby je vyzvedl. Už jen z té představy se mu zatočila hlava. Ještě nikdy neletěl.

Alicia vrhla letmý pohled do zpětného zrcátka. „Jak je Scottovi?“

„Nevím.“ Jamie se podíval na bratra. Žádné zranění na něm neviděl, ale v důsledku toho byl jeho stav o to víc zneklidňující.

„Za dvě hodiny jsme tam. Možná by ses mohl zkusit trochu prospat.“

Ale na letiště v Lake Tahoe nikdy nedorazili.

Právě projeli chráněným územím Eldorádo, jednou z nejkrásnějších krajin v Kalifornii, a mířili na sever k jezeru. U návěstí označujícího odbočku na letiště Alicia zahrnula a pokračovali po úzké cestě mezi stromy. Nathalie měla pravdu. Tady je nikdo hledat nebude.

Ale policie se zřejmě rozhodla obsadit všechna letiště v oblasti. A bylo klidně možné, že nepracovali na vlastní pěst. Možná se do pátrání vložila Temnota a radila jim. Tak či tak, cesta byla uzavřená. Stálo na ní policejní auto a dva mladí příslušníci kontrolovali všechny vozy, které mířily na letiště. Vypadali znuřené. Během posledních několika hodin tudy neprojelo víc než pět šest aut.

Alicia zastavila u krajnice a s nastartovaným motorem vyčkávala.

Co teď?

„Není tu jiná cesta?“ zeptal se Daniel.

Alicia si skousla ret. „Myslím, že ne, Danny. Neviděla jsem žádné značky.“

Jamie seděl vzpřímeně na zadním sedadle. Bylo mu špatně od žaludku. Jsou tak blízko. Připadalo mu nespravedlivé, že by je měli zastavit těsně před cílem. „Nemůžete se otočit?“ navrhl.

„To nemá smysl,“ namítla Alicia. „Mohla bych projet kolem nich – ale co když letadlo nepřiletělo? Jednoduše by nás sledovali na letiště, a tím by to skončilo. A i kdyby tam letadlo čekalo, stejně bychom ho nestihli.“

„Mohli bychom to zkusit pěšky...“

„Scott to nezvládne. A stejně je už pozdě.“

Měla pravdu. Policisté si jich všimli. Něco si povídali a podezíravě je pozorovali. Bylo klidně možné, že znali Nathaliinu státní poznávací značku. Ve skutečnosti na tom nezáleželo. Přijíždělo k nim auto a teď se zastavilo. Něco nebylo v pořádku.

Alicia se rozhodla. Bylo to zřejmě špatné rozhodnutí, ale nic jiného vymyslet nedokázala. Zařadila zpátečku, otočila auto a odjela.

„Co to děláš?“ vykřikl Daniel.

„Kolem nich projet nemůžeme. Cesta na letiště je uzavřená. Jediná možnost je, že se vrátíme do Rena. Můžeme se schovat v kempu obytných přívěsů. Nikdo neví, že jsme tam byli. Senátor nám pomůže. Možná jsme se na něj měli obrátit rovnou.“

Policisté je viděli odjíždět. Okamžitě se rozběhli ke svému autu a začali je pronásledovat. Jeden z nich už vysílačkou přivolal posily ze všech měst v oblasti. Čtyři podezřelí jedou na východ směrem ke Carson City. Modrý mercedes s registračním číslem NATHAL3. V téhle části země moc silnic nebylo a vzdálenosti byly obrovské. Nemohli jim uniknout.

Mercedes se řítí rychlostí téměř sto mil za hodinu. Alicia křečovitě svírala volant a upírala oči na vozovku. Věděla už, že udělala chybu, a snažila se policistů zbavit. Proměnila se v terč. Každou chvíli čekala, že spatří na silnici další policejní vozy. Možná už po nich pátrají helikoptérou. Ztratila policejní auto z dohledu, ale slyšela je. Policisté zapnuli sirénu. Byli necelou míli za nimi.

Zběsilou rychlostí projeli nákupní zónou se supermarkety a obchody, kde prodávali jachtařskou výstroj a lyžařské vybavení. To bylo na Lake Tahoe přitažlivé. V zimě se tady dalo lyžovat, v létě plachtit a po celý rok tu panovalo nádherné počasí. Teď po levé straně občas zahlédli jezero – za hradbou borovic, které rostly na břehu, se mihotala ledová, temně modrá voda. Stále jeli velice rychle a postupně zvyšovali náskok před policejním autem, které jako by se stále zmenšovalo. Kvílení sirén rozhodně zesláblo. Alicii napadlo, jestli by neměli sjet ze silnice – ale nebylo kam odbočit, kam se schovat. Na jedné straně se rozkládalo jezero, na druhé se tyčila příkrá stěna z hrubého pískovce a nad ní další stromy, které se táhly až k obloze.

Byli uvěznění na silnici a Jamie dospěl ke stejnému závěru jako Alicia. Nezbývá jim než pokračovat v cestě. Co se stane, když je policie zatkne? John Trelawny jim určitě pomůže – ale

najde je včas? Stačí jediný policista, který dostane tučný úplatek, a nikdo je už nikdy nespátří.

Projeli tunelem, který vedl skrz obrovský skalní masiv. Silnice před nimi se náhle stočila doprava.

A pak to Jamie uslyšel. Šepot v hlavě.

Zastav auto...

Dvě slova. Ale neslyšel je. Ani si je nevymyslel. Se záchrvěvem vzrušení si uvědomil, co se stalo. Poslal mu je Scott. Konečně navázal kontakt.

„Zastavte!“ vykřikl.

Alicia jela dál.

„Alicie! Zastavte! Hned!“

Hlas měl plný naléhavosti. Daniel se už otáčel dozadu a díval se na něj, jako by se zbláznil, ale Alicia dupla na brzdu, auto přeletělo silnici a smykem zastavilo na krajnici. Motor ztichl. Někde v dálce za nimi ječely sirény.

„Jamie...“ začala Alicia.

Měla slzy na krajíčku; obviňovala se z toho, co se právě stalo. Ale když se Jamie rozhlédl, něco si uvědomil. Věděl, kde je. Už tu jednou byl.

Před pěti nebo šesti lety. Před Donem a Marcií. Dokonce ještě před Edem a Leanne. Vzala je sem Derry, sociální pracovnice, která je měla na starosti, protože jim chtěla ukázat místo, kde je kdysi našli. Na tomhle odpočívadle, přímo tady, někdo nechal v krabici na travní semena dvě miminka.

A řekla jim pár zajímavostí o okolí. Podle Derry zde před deseti tisíci lety žil indiánský kmen Washoe. To byl hlavní důvod, proč se domnívala, že Scott a Jamie jsou také Washoové. Centrem jejich světa bylo jezero Tahoe a někde pod ním se nacházela jeskyně, která byla tak posvátná, že se k ní turisté nesměli přiblížit. Dokonce ani *šamani* nechodili dovnitř.

Washoové to místo nazývali *de'ek wadapuš*.

„Vystoupíme,“ řekl Jamie.

„Jamie...“ Alicia z jeho tónu poznala, že nemá smysl se s ním dohadovat. Zbývaly jim jen vteřiny. Policejní vůz nebyl dosud v dohledu, ale určitě se každou chvíli objeví.

„Myslím, že se rozloučíme, Alicie.“ Jamie netušil, jak to ví, prostě to věděl. „Díky, že jste mi pomáhala. Díky za všechno.“

„Já bych spíš měla poděkovat tobě, Jamie. Ne ty mně...“

„Měj se, Danny.“ Jamie se naklonil dopředu, stiskl Danielovi ruku a otevřel dveře. Vyklouzl z auta a čekal na Scotta. Alicia také vystoupila. Neměli moc času. Objala ho, letmo ho políbila na tvář a vtiskla mu něco do dlaně. Kvílení sirény utichlo. Pár vteřin si myslela, že se policejní auto třeba vydalo jiným směrem nebo porouchalo – ale vzápětí se její naděje zhroutily jako domeček z karet. Vjelo prostě do tunelu a skála všechny zvuky pohltila. Právě když se podívala na silnici, vyřítilo se z otvoru. A co bylo ještě horší, doprovázelo ho druhé a oba vozy se hnaly přímo k nim.

Mezi jedlemi vedla písčitá pěšina lemovaná řadou balvanů. Jamie a Scott se po ní rozběhli k jezeru. Terén se prudce svažoval ke břehu, na kterém se tyčila dřevěná plošina pro turisty. Byl z ní nádherný výhled na hladinu, blankytně modrou v odpoledním slunci, a na horský masiv na opačné straně, který měl dokonce i teď některé vrcholky pokryté sněhem. Nikdo tu nebyl. Jamie přeskočil plot a ulehčeně si oddychl, když bratr udělal totéž.

Scott – seš se mnou? vyslal k němu myšlenku, aniž otevřel ústa.

Jsem s tebou. Ta slova byla nezřetelná, jako by je přenášelo porouchané rádio. Jenže Jamie je slyšel a ucítil příliv naděje, která ho poháněla dopředu. Neměl tušení, proč to dělá. Dokonce ani nevěděl, co dělá. To, že se ocitli právě tady, byla určitě nějaká šílená náhoda. Ale současně věděl, že to tak má být, že jednájí správně.

„Policie! Zůstaňte stát, jinak začneme střílet!“ ozvalo se z megafonu.

Jamie se skoro rozesmál. Ted' se nezastaví. Copak si policie myslí, že se otočí a vzdají se, když se dostali tak daleko? Vzápětí však jeho úsměv zmizel. Ozvala se rána a od jednoho balvanu jen o pár yardů dál se odrazila kulka. Varovný výstřel? Nebo je chce policie opravdu zabít?

Neměl v úmyslu to zjistit. Co nejrychleji sestupovali dolů. Terén klesal tak příkře, že si cestou museli pomáhat rukama. Silnice byla vysoko nad nimi, a pokud je nebude policie pronásledovat přes plot, brzy se jí ztratí z dohledu. Sešplhali posledních pár yardů, a aby neupadli, přidržovali se spodních jedlových větví. Konečně ucítili pod nohama oblázky. Stáli na břehu jezera. Před nimi se rozkládala voda, miliony a miliony galonů. A Jamie v sobě cítil přes namáhavý sestup a všechno, co se stalo, zvláštní klid. Připadalo mu, jako by se vrátil domů. Pořád s jistotou nevěděl, jestli najde to, v co doufal, ale byl šťastný, že je tady.

Otočil se – a bylo to tam, přesně jak řekla Derry. K otvoru ve skále vedla pěšina z bílého písku. Jeskyně směřovala pod silnici a panovala v ní neproniknutelná tma. Na skalní stěně hned nad vstupem spatřil symbol – tak slabě vyrytý, že by si ho asi nevšiml, kdyby ho nehledal. Pěticípa hvězda. Každý jiný člověk by si možná myslel, že ji tu někdo vyškrábal nedávno, ale Jamie věděl, že tomu tak není. Vznikla před mnoha tisíci lety.

Vysoko nad nimi kdosi vykřikl. Jeden z policistů. Jamie se zhluboka nadechl. Konečně je po všem. Nejvyšší čas, aby se vydali na cestu.

Vzal bratra za ruku, společně došli po pěšině k jeskyni a vstoupili dovnitř.

Policie je nikdy nenašla. Pronásledovatelé sešplhali ze srázu a prozkoumali břeh jezera. Dokonce nakoukli do jeskyně, přestože slyšeli o tradicích kmene Washoů a věděli, že tu nemají co pohledávat. Než začalo zapadat slunce, oblast prohledávalo více než tucet policistů. Ale pokud tu Scott a

Jamie Tylerovi někdy byli, zmizeli, jako by se propadli do země. Copak se vrhli do jezera a utopili se? Nesmysl. Určitě by je z výšky viděli a kromě toho, nikde nespatriili jejich těla.

Alicia se k ničemu nepřiznala. Ona i Danny popřeli, že by chlapci někdy seděli v jejich autě. Žádala, aby si mohla promluvit se senátorem Trelawnym.

A zatímco policie odvolávala pátrání a řešila, co dál, mnoho tisíc mil odtud se otevřely dveře kostela a dva chlapci jimi vstoupili do zvláštního, neznámého světa. Několik turistů si je zvědavě změřilo. Kněz, který je zahlédl vycházet, se udiveně poškrábal na hlavě. Pokud si pamatoval, ty dveře byly vždy zamčené, a byl si jistý, že na opačné straně není nic víc než prázdné skladiště.

Scottovi a Jamiemu trvalo asi půl hodiny, než našli průvodkyni turistů, která mluvila anglicky, a dozvěděli se od ní, že jsou v Peru, i když se vynořili v naprosto jiné části země, než potřebovali. Byli ve městě Cuzco, které leželo vysoko v Andách. Kostel se jmenoval Santo Domingo a Španělé ho postavili na troskách jiného posvátného místa... Coricanchy, zlatého chrámu, který dávní Inkové považovali za svou svatyni.

Nacházeli se daleko od Kalifornie, a přestože jim bylo všechno – včetně jazyka – naprosto cizí, věděli, že jsou v bezpečí. Tu noc přespali v hotelu. Alicia na poslední chvíli, z náhlého popudu, vtiskla Jamiemu do dlaně stodolarovou bankovku. Teď peníze použili na ubytování a jídlo. Druhý den ráno si za zbytek koupili autobusové jízdenky do městečka na západním pobřeží. Do Nazky.

Cesta tam jim trvala přes třicet hodin. Scott pořád ještě nemluvil – dokonce ani nevysílal myšlenky – a v noci ze spaní křičel, plakal a zmítal se, jako by ho někdo bodal ostrým předmětem nebo mu dával elektrické šoky. Jamie se snažil nedělat si starosti. Pedro čeká. Léčitel. Určitě Scottovi pomůže a všechno bude zase v pořádku.

Po třech dnech konečně dorazili do cíle. Taxík jim zastavil u elegantního domu s bílou omítkou, který stál v obrovské

zahradě s hrajícími fontánami a lamami pasoucími se na trávníku. Když prošli bránou, dveře domu se otevřely a vynořil se z nich chlapec. Jamie ho okamžitě poznal. Tmavé, nakrátko ostříhané vlasy, široká ramena, modré oči.

Matt.

Za ním vyšel další chlapec a Jamie opět ihned věděl, kdo to je. Pedro. Připadalo mu zvláštní, že když se viděli posledně, popíjeli spolu víno na bitevním poli pouhých pár hodin po skončení války. Napadlo ho, jak mu tohle všechno vysvětlí. Odkud vůbec začne?

Matt udělal krok dopředu. Přestože se to snažil zamaskovat, bylo jasné, že má bolesti. Takže na tom byli všichni tři stejně. Scott potřeboval pomoci. A Jamie měl pořád velkou ránu v rameni. Blesklo mu hlavou, kolik jich ještě bude zraněno, kolik jich ještě bude muset zemřít, než tohle všechno skončí.

Konečně stáli proti sobě.

„Jamie,“ řekl Matt. „A Scott.“

Natáhl ruku a Jamie ji stiskl.

Čtyři z Pětice byli pohromadě. Kruh byl téměř kompletní.

ODLETY

Dívka v salonku pro byznys třídu na letišti Heathrow na sobě měla krátkou bílou bundu, růžové tričko a kalhoty nad kotníky. Na sedadle vedle ní trůnil batoh a na klíně jí ležela otevřená knížka, přestože za těch třicet minut, co tam seděla, nepřečetla jedinou stránku. Na stolku před ní stála sklenice s kolou, ale ani té se nedotkla.

Byl druhý listopadový týden a počasí se zničehonic zhoršilo. Londýn postihly prudké lijáky, takže se všichni jeho obyvatelé schovávali pod deštníky a naražené čepice. Dokonce i teď bušil déšť na okna salonku a bičoval křídla čekajících letadel. Ranveje vypadaly ještě šedivěji než obvykle a většina letů měla zpoždění.

Dívka vlastnila britský pas, ale její rysy tomu neodpovídaly. Byla velice půvabná, napůl Evropanka a napůl Čínanka, s dlouhými černými vlasy, které nosila svázané do culíku, a očima, jež měly zvláštní šedivý odstín. Byla malá a drobná, ale vyzařovalo z ní sebevědomí, jistota, že se o sebe dokáže postarat. Letěla jako „cestující bez doprovodu“ – tak ji nazývala letecká společnost – a dostala umělohmotnou kartičku, kterou si měla pověsit na krk. Sundala si ji, hned jak se posadila.

Jmenovala se Scarlett Adamsová a bylo jí čtrnáct.

Obvykle se létat nebála, ale dneska byla nervózní. Dosud neznala skutečný důvod téhle cesty. Ještě včera byla v drahé soukromé škole v Dulwichi, kam chodila od třinácti let. Svatá Genevieva byla výhradně dívčí škola a sídlila v okázalé viktoriánské budově, která měla zdi porostlé břečťanem a vzadu rozsáhlé pozemky. Přestože nechybělo internátní křídlo, Scarlett bydlela doma. Její rodiče pracovali v zahraničí, ale deset minut od školy měli dům a hospodyni, která se o ni během školního roku starala.

Včera těsně před obědem si ji k sobě zavolala ředitelka. Když Scarlett šplhala po schodech do předpokoje, kterému

všichni říkali hřbitov, protože v něm visely obrazy zesnulých učitelů, marně přemítala, o co se asi jedná. Jde o tu hádku se slečnou Wilsonovou, učitelkou zeměpisu? Nebo o ten domácí úkol z fyziky, který „zapomněla v autobusu“? Nebo snad o tu rvačku v počítačové učebně – přestože ji nezačala ona?

Když ji sekretářka zavedla do útulné místnosti s plynovým krbem a výhledem na příjezdovou cestu, byla to ta poslední věc, kterou čekala.

„Scarlett, bohužel nás budeš muset na nějakou dobu opustit.“ Ředitelka se netvářila nijak nadšeně. „Právě mi volal tvůj otec. Vyjadřoval se velice záhadně, jestli mám být upřímná, ale zdá se, že jde o něco velice důležitého. Je v pořádku – nicméně potřebuje, abys za ním přijela. Už ti zařídil letenku.“

„Kdy poletím?“

„Zítra. Musím říct, že je to velice neobvyklé. Měla by ses připravovat na všeobecné zkoušky, a navíc budeme muset přeobsadit vánoční hru. Ale on na tom trval. Prý ti dnes večer zavolá.“

Scarlett s otcem večer mluvila, ale k tomu, co jí řekla ředitelka, už moc nedodal. Prý potřebuje, aby na týden nebo na dva přijela. Až dorazí, všechno jí vysvětlí. Hospodyně – nevrlá Skotka – jí už balila věci. Vypadalo to, že není o čem diskutovat. Scarlett strávila zbytek večera mailováním a esemeskováním s kamarádkami a šla si lehnout ve špatné náladě.

A teď, zatímco čekala, až ohlásí její let, se necítila o moc líp. Rozhlédla se. Seděla tu typická přehlídka byznysmenů – někteří popíjeli bezplatný alkohol, další sledovali denní zpravodajství. V jednom rohu salonku stála plazmová televize a Scarlett se podívala na obrazovku.

„Prohlášení, které dnes učinil nově zvolený prezident Spojených států...“

Zase volby. Poslední týden ve zprávách skoro nic jiného nebylo. Scarlett sledovala, jak se ze zákulisí vynořil Charles Baker a postavil se před dav novinářů.

„Porážka senátora Johna Trelawnyho vyvolala mezi jeho přáteli a příznivci šok,“ pokračoval reportér. „Výsledek závěrečného hlasování, v němž Baker získal těsnou nadpoloviční většinu, přesněji padesát dva procent hlasů, všechny překvapil a ozývají se stále ostřejší obvinění, že volby byly zfalšovány.“

Ted' mluvil Baker. Byl elegantně oblečený a vypadal uvolněně. Byl by to hezký člověk, až na to, že měl něco s očima. Jako by je nedokázal zaostřit.

„Nerad bych senátora Trelawnyho nařkl z toho, že jde o kyselé hrozny,“ řekl. „Ale tato obvinění jsou naprosto směšná a nevidím důvod k oficiálnímu vyšetřování.“

Obraz v televizi se změnil. Objevily se záběry lidí, kteří protestovali před Bílým domem. Drželi transparenty a mlčky, s rozzlobeným výrazem je natáčeli ke kamerám.

„Příčinou sporu jsou počítačové systémy, které byly použity při sčítání hlasů,“ pokračoval reportér. „V amerických volbách sčítají téměř sedmdesát pět procent hlasů stroje a kritikové poukazují na to, že minimálně tři hlavní společnosti, které měly sčítání na starosti, jsou úzce svázány s korporací Temnota – jež během kampaně podporovala Charlese Bakera.“

Scarlett se právě chtěla přestat dívat. Politika ji nezajímala. Ale jedno slovo upoutalo její pozornost.

Temnota.

To je divné.

Pro tuhle společnost pracoval v Hongkongu její otec. A právě teď tam letěla. Copak se opravdu zapletli do nějakého podvodu? Připadalo jí to velice nepravděpodobné. Její otec byl právník a Scarlett si nedokázala představit, že by někdy udělal něco špatného.

Do salonku vstoupila mladá žena v uniformě Britských aerolinek a došla ke Scarlett. „Jsi přichystaná?“ zeptala se. „Musíme se vrátit do odletové haly. Začal nástup do letadla.“

Reportáž v televizi skončila. Scarlett si posbírala věci, usmála se a společně s mladou ženou opustila salonek.

PODĚKOVÁNÍ

Existují knihy, které bych prostě nedokázal napsat bez pomoci – a tahle je jednou z nich. Takže dovolu, abych začal u Crystal Mainové, vedoucí odboru sociální péče v Carson City v Nevadě, která mi otevřela tolik potřebných dveří. Zařídila mi návštěvu v Ústavu Jana Evanse pro mladistvé delikventy v Renu a v Nápravném zařízení pro mladistvé Summit View na předměstí Las Vegas. Při psaní tohoto příběhu jsem si z obou vypůjčil základní rysy, ale jinak jsem si věznici Silent Creek vymyslel. Rád bych také poděkoval Audrey Fettersově, ředitelce Summit View. Zejména proto, že mi poskytla pár geniálních plánů na útěk! Měl jsem také obrovské štěstí, že jsem poznal Lyndu Shoshone a Keitha Daniela Wyatta, stařešiny indiánského kmene Washoů; vyprávěli mi spoustu zajímavých věcí o své kultuře a historii. Mé velké díky patří též Robertu Wilkinsovi, který mi jako první navrhl, abych část děje umístil do Auburnu. To město – včetně sochy Clauda Chany – vypadá přesně tak, jak jsem je v knize vylíčil. Moje asistentka Cat Taylorová mi tam zařídila studijní pobyt a můj redaktor Chris Kloet mi pomohl knihu doladit. Konečně, rukopis četl můj syn Cassian a poradil mi pár skvělých nápadů.

ZEMI ZAHALUJE TEMNOTA.

STAŘÍ SE VRÁTILI.

BITVA MUSÍ ZAČÍT.

ISBN 978-80-7381-490-8

Nakladatelství BB/art

e-mail: bbart@bbart.cz

www.bbart.cz

Cena 199 Kč